MATT HAIG

YOUNG

Băiatul Echo

FICTION CONNECTION

TREI

MATT HAIG

Băiatul Echo

Traducere din engleză de

Luminița Gavrilă

TREI

2015

Audrey. Jurnal mental 427.

1

Au trecut două săptămâni de când părinții mei au fost omorâți.

Au fost cele mai lungi săptămâni din viața mea.

Totul s-a schimbat. Absolut totul. Singurul lucru neschimbat este că eu sunt tot eu. Adică sunt tot om, un om pe nume Audrey Castle.

Încă semăn cu mine. Am același păr negru, moștenit de la tata, și aceiași ochi căprui, moșteniți de la mama.

Am aceiași umeri prea lați.

Am același mers de băiat.

Cred în continuare că ar fi fost super dacă aș fi trăit într-o altă epocă.

Încă știu pe de rost toate versurile melodiei *Lumină remanentă* de Neo Maxis, de pe audiocapsula cu același nume. Și aproape toate cântecele lor.

Încă mă podidește plânsul de câte ori mă gândesc la ce s-a întâmplat în San Francisco, Rio, Jakarta, Tokyo și primele variante ale orașelor Barcelona și New York.

Încă nu mi-e clar dacă l-am iubit pe Ben sau doar am fost îndrăgostită de ideea de iubire.

Da. Există destule asemănări ca să-mi dau seama că am rămas aceeași. Și totuși, mă simt cu totul altfel. Mai bătrână. Timpul nu trece întotdeauna la fel de repede. Uneori ți se pare că în două săptămâni s-a scurs jumătate din viața ta.

Diferențe:

Acum rareori mi-e foame, pe când înainte eram o gurmandă. Acum plâng dacă simt aroma de cocos a loțiunii de corp pe care o folosea mama. Sau când mă gândesc că mama a fost broker de timp, deși ei nu-i mai rămânea timp. Când îmi amintesc vocea mamei sau cum i se încrețea pielea din jurul ochilor atunci când zâmbea sau ce idioțenii îi strigam când mă certam cu ea, îmi vine să-mi mușc mâinile ca să nu mă mai gândesc la asta.

Dacă închid ochii, văd chipul tatei. Cu ochii cârpiți de somn, nebărbierit, înțelept, afectuos și serios. Îl văd gătind. Sau așezat la masa de lucru, privind

încruntat spre camera video în timp ce înregistrează pentru holo-jurnal. Sau spunându-mi cât de important este să citesc cărți scrise de autori adevărați, nu de programe softuri. Zâmbind de pe patul de spital după accident, deși avea dureri. Fredonând melodii îngrozitor de demodate, din anii 2090. Dar mai ales îl văd stând pe marginea patului și scărpinându-se în barbă, cu bastonul albastru transparent rezemat de picior, când mi-a pus acea întrebare pe care mi-aș dori să nu mi-o fi pus niciodată.

Da, sigur, pot să mă uit la filme 4D cu ei. Aș putea să intru într-o capsulă și să mă prefac că-i îmbrățișez; chiar aș simți pe frunte barba nerasă a tatălui meu în timp ce el m-ar săruta de noapte bună, dar n-ar fi decât o interacțiune cu niște fantome. S-a ajuns până acolo încât cancerul se vindecă în proporție de 95%, tumorile pe creier se tratează și dispar într-o săptămână, iar unii oameni — așa-numiții „post-mortemi" — au reușit să-și prelungească viața dincolo de durata ei naturală, dar încă nu s-a găsit un leac pentru moarte.

Sau pentru durerea sufletească.

Sau pentru crimă.

Fiindcă *a fost* o crimă.

Nu mai am nicio îndoială.

2

N-am mai ținut un jurnal mental de când aveam treisprezece ani. Îmi place să cred că mă va ajuta dacă mă concentrez și îmi înregistrez gândurile. Habar n-am dacă e așa sau nu, dar trebuie să fac ceva.

Doamna Matsumoto, când m-am întâlnit cu ea în Cloudville, zicea să mă concentrez pe ceea ce s-a întâmplat. Pe întâmplările din ziua aceea. Așadar, în cele ce urmează, voi vorbi despre acele întâmplări. Recunosc, asta îmi face rău. Nu-mi place să mă gândesc la ele, dar trebuie.

Când m-am trezit în dimineața aceea, totul era normal.

Afară ploua necontenit. Eu stăteam în pat, inspirând mirosul puternic de lavandă și flori de lămâiță degajat de așternuturile vechi și ieftine.

Fredonam în gând o melodie. De data asta nu era una de-a lui Neo Maxis. Era o melodie lentă, aparținând uneia dintre noile trupe magneto din Beijing. Un cântec despre *dragostea neîmpărtășită*. Întotdeauna mi-au plăcut cântecele despre neiubire, nu știu de ce. Nu cunoscusem acest sentiment. Probabil că nu cunoscusem nici dragostea împărtășită și nici n-avusesem o relație carnală cu un băiat decât în simulările pe computer. Dar bănuiesc cum sunt unele lucruri chiar dacă nu le-am experimentat în realitate.

In fine, era într-o miercuri, o nouă zi ploioasă și mohorâtă. De patru luni de zile ploua neîntrerupt, dar pe mine nu mă deranja ploaia. N-avea cum să te deranjeze ploaia dacă locuiai în nordul Angliei, din moment ce trei sferturi din țară era în permanență sub apă.

I-am auzit pe părinții mei certându-se. De fapt nu certându-se, „ciondănindu-se". N-auzeam despre ce era vorba. Poate despre Alissa. Echo-ul nostru.

Locuia la noi de-abia de-o lună și ceva. Mama era de părere că ar fi trebuit s-o cumpere mai devreme, imediat după accident, dar tata o ținuse una și bună că n-avea nevoie de nimeni în afară de Travis, vechiul nostru robot domestic. Tata afirmase foarte răspicat că nu-i plăcea s-o aibă pe Alissa prin preajmă. Sinceră să fiu, nici mie.

Semăna prea mult cu o ființă umană. Părea prea reală. Mă treceau fiorii când o vedeam.

A intrat în camera mea. M-a privit cu un aer sever, deși știam foarte bine că un Echo nu simte severitate. Fusese concepută să arate ca o femeie de treizeci de ani, blondă, cu trăsături frumoase, dar nu fatală. Avea un chip perfect sănătos, cu pielea netedă și lucioasă, așa cum au toți androizii. Pielea unui android nu este chiar ca pielea umană, după cum nici sângele lui nu este chiar ca sângele uman, dar ce mă înfiora pe mine era faptul că semăna izbitor cu o ființă umană. Era din carne și oase. Sigur, eram obișnuită cu Travis, dar roboții sunt altfel. Alissa era din carne și oase, exact ca mine, doar că avea implantat în creier un mic modul hardware de un centimetru cub.

— Peste treizeci și cinci de minute vei avea prima oră de curs pe ziua de azi — limba mandarină. Trebuie să începi să te pregătești.

A rămas în picioare în fața mea așteptând.

— OK. O să fiu... gata.

Eu mă trezeam greu dimineața, așa că, după ce am comandat draperiilor să se deschidă, am rămas să mă uit la lumea cenușie de-afară, înecată de ploaia neîntreruptă. Se vedeau și alte case, dar noi nu prea ne cunoșteam vecinii.

Asta era chiar înainte să-mi pun info-lentilele. Uneori nu voiam îmbunătățiri sau informații. Știrile erau deprimante în ultima vreme.

Reizbucnirea epidemiei de holeră în Europa.

Criza energetică.

Moartea terraformatorilor de pe planeta Marte.

Uragane. Tsunami.

Androizii Echo.

Guvernul spaniol care rădea de pe fața pământului locuințele din deșerturile Andaluziei.

Uneori — la fel ca în dimineața aceea — nu-mi doream decât să văd lumea exact așa cum era ea, în toată splendoarea ei răvășită de ploi. Atât — fără mental-messenger, fără info-lentile.

N-am fost niciodată o persoană obsedată de *body-tech*. De fapt, nu, asta e o minciună. Mi-a fost imposibil să fiu o persoană *body-tech* deoarece tata nu privea cu ochi buni aproape niciuna din inovațiile tehnologice. De exemplu, el era de părere că androizii vor prelua controlul într-o bună zi, iar noi vom fi exterminați. Zicea că, în realitate, marilor companii tehnologice nu le pasă de viața umană și chiar se supăra când vedea că mă arătam prea interesată. Mama avea o altă atitudine. Adora să petreacă ore întregi în capsula de imersiune, plimbându-se prin orașe antice sau făcând yoga cu însuși Buddha. Îmi zicea să nu-l iau în seamă pe tata, însă el era foarte insistent.

Locuiam într-o casă construită pe piloni, deasupra apei. Nu ne puteam plânge că era mică, însă tot o casă pe apă rămânea. Tata era un om foarte cunoscut, dar muncea gratis, iar din brokerajul de timp nu se mai câștiga la fel de bine ca odinioară, deși mama lucra peste program.

Dormitorul meu era la o înălțime de cincizeci și opt de metri deasupra solului. Cu alte cuvinte, la vreo patruzeci și nouă de metri peste nivelul mediu al apei. Uneori nivelul apei creștea, alteori scădea. Alteori nu era apă deloc. Doar mâl. Nu că puneam vreodată piciorul pe pământ. N-aveai cum să ieși ca să te plimbi pe jos.

Pe lângă casa noastră trecea o veche șină magnetică din oțel, conectată la altele, ceea ce însemna că puteam să ajungem cu mașina noastră până în centrul Londrei — adică la o distanță de peste 300 de kilometri — în mai puțin de zece minute. Deși, după accident, călătoria cu mașina devenise ceva mai stresantă.

Așadar, acolo locuiam noi. *Familia Castle, într-un castel înconjurat de un șanț de apărare plin cu apă.*

Șanț de apărare.

Cândva, tata îmi spusese că singura cale de a rămâne om în lumea modernă în care trăim este să construiești în jurul tău un șanț de apărare. Un șanț plin cu gânduri care n-au nicio legătură cu tehnologia.

Chestie oarecum ironică, dat fiind că fratele tatălui meu era Alex Castle.

Marele Alex Castle. Cel care conducea compania Castle Industries, cel mai important imperiu tehnologic din Europa și al doilea din lume, după Sempura. Dar pe vremea aceea, tata nu prea îl avea la inimă pe unchiul Alex și nici unchiul Alex nu-l avea la inimă pe el, mai ales că tata, jurnalist fiind, a militat toată viața împotriva inteligenței artificiale, a terapiei genetice și a „resuscitării" unor specii de animale dispărute (adică exact principalele preocupări științifice ale companiei Castle Industries). Unde mai pui că unchiul Alex se clasa al treilea în topul celor mai bogați oameni din lume, iar tata era îngropat în datorii.

Firește, și noi dispuneam de tehnologie modernă. Aveam info-lentile, mental-messenger, holoviziune, capsule de imersiune, un automag, leviborduri externe și interne și alte chestii obișnuite. Mai aveam și un Echo. Cred că tata era cam ipocrit. Deși în privința androidului, a fost mai mult vina mea decât a lui, iar eu trăiesc în timp ce tata e mort, așa că nu vreau să-l judec.

3

La fel ca majoritatea oamenilor, învățam la domiciliu. Era un sistem de educație mixt: sub îndrumarea androidului și cu ajutorul capsulei de imersiune.

Astăzi urma să fac mandarină și climatologie cu Alissa, apoi să intru în capsulă — un model Alphatech demodat, de culoare indigo de la podea până la plafon, amplasat chiar alături de camera mea — ca să fac istoria secolului 21.

M-am dat jos din pat. M-am îmbrăcat cu niște jeanși și o cămașă gen tunică. Mama a intrat în cameră ca să-mi spună că în dimineața aceea avea o întâlnire reală cu un broker de timp în Taipei, apoi cu un client în New New York, dar că se va întoarce în jur de ora două. Și mi-a mai zis că poate după-amiază o să facem și yoga.

Mama încerca să mă convingă să fac mai multă yoga. În fond, autoritățile guvernamentale și însăși Bernadine Johnson le recomandau oamenilor să practice yoga cinci ore pe săptămână. Tata zicea mereu să n-avem încredere în *prim-ministru* nici măcar atunci când vorbește de yoga, dar eu cred că uneori zicea așa doar ca s-o tachineze pe mama. Însă mama se pricepea la yoga, pe când eu îl moșteneam pe tata: aveam genunchii anchilozați și nu-mi plăceau exercițiile fizice.

— Trebuie să mai exersăm extensia picioarelor în poziția câinelui.

Încerc să-mi amintesc fiecare clipă fiindcă atunci a fost ultima dată când am văzut-o în viață. Se îmbrăcase elegant, probabil pentru întâlnirea cu clientul din NNY, nu cu cel din Taipei, deoarece ea era mereu în Taipei.

Părea agitată.

— Sunt în întârziere, a zis ea, învârtindu-se grăbită prin casă. Pentru un broker de timp nu dă bine. Spune-i Alissei să vă pregătească ceva de mâncare, ție și lui taică-tău. Cred că taică-tău o să stea închis în birou toată ziua ca să termine nenorocita aia de carte.

Mama nu era de acord ca tata să scrie cartea și se certaseră pe tema asta.

Cartea la care lucra el — o combinație de text și conținut holografic — urma să fie despre diverse coșmaruri tehnologice pe cale să devină realitate: creșterea numărului de roboți în rândul forțelor polițienești, androizii Echo — dar și despre moralitatea readucerii la viață a oamenilor de Neanderthal. Chestia cu oamenii de Neanderthal a fost principalul argument care îl determinase să scrie cartea și s-o intituleze *Noul și marele coșmar: drepturile lor, nedreptățile noastre*. Mama era de părere că își va face și mai mulți dușmani — deja avea destui — și când mama se îngrijora din diverse motive, de cele mai multe ori părea că era pusă pe ceartă. Lucrul ăsta l-am înțeles abia după moartea părinților mei. Ceea ce uneori părea a fi furie era în realitatea dragoste în formă deghizată.

— Ce faci? m-a întrebat mama.

— Stau în pat și mă uit cum plouă, am răspuns eu. Mă uit la case. Mă întreb cine locuiește în ele. Uneori văd o bătrână în casa de-acolo. Stă și se uită pe fereastră. Am impresia că e singură. Îmi fac griji pentru ea.

— Să știi că, nu cu mult timp în urmă, acum vreo sută de ani, oamenii chiar își cunoșteau vecinii, a zis mama.

— Mi-ar fi plăcut să trăiesc acum o sută de ani.

S-a oprit o clipă din graba ei ca să-și îndrepte atenția asupra mea.

— Oh, scumpa mea, nu cred că ți-ar fi plăcut. Gândește-te. N-ai fi trăit foarte mult. In 2015, durata medie de viață era de aproape o sută de ani! Oamenii se îmbolnăveau frecvent. Pe vremea aia credeau că exercițiile cardiovasculare le făceau bine. Își iroseau timpul prin sălile de gimnastică. Și știi cât timp ți-ar fi trebuit ca să ajungi de aici până în America, de exemplu?

— O oră? am zis eu, crezând că era un timp destul de rezonabil.

— *Cinci* ore. Și uneori chiar mai mult. Iți dai seama? Astăzi, în cinci ore ajungem la jumătatea drumului spre Lună ca s-o vizităm pe bunica. Să știi că și eu, când eram mai tânără, îmi doream să fi trăit cu două sute de ani în urmă, să fiu contemporană cu mari pictori.

Mama era pasionată de pictură. Vorbea numai despre Picasso și Matisse. Uneori, duminica, mă lua cu ea la galeriile de artă din Barcelona 2 sau Beijing

ori la Centrul Zuckerberg din California. Uneori încerca să-l convingă pe tata să mergem în vizită la unchiul Alex numai ca să aibă ocazia de a-i admira neprețuitele tablouri pe care acesta le avea în casa lui din Hampstead.

— Eu cred totuși că e cel mai bine că trăim pe vremurile astea, indiferent ce zice taică-tău, a continuat ea.

O mașină a trecut ca glonțul pe șinele magnetice din dreptul ferestrei. Avea o viteză mult prea mare ca s-o poți vedea, dar s-a auzit un șuier slab, ca atunci când îți suflă cineva în ureche.

Brusc, mama și-a adus aminte că era deja în întârziere. M-a sărutat în grabă. I-am simțit părul mângâindu-mi obrazul. Am simțit mirosul de cocos al pielii ei. (Încă folosea creme hidratante, deși nu-i foloseau la nimic.)

— OK, spor la învățătură.

Am ridicat din sprâncene și am clătinat din cap chipurile ascultătoare. Mama nu s-a lăsat păcălită.

— Uite ce e, știu că Alissa nu e cel mai grozav Echo din lume — și mai știu că tu și taică-tău n-o agreați...

— Dar eu n-am nimic cu ea. Cum să n-o agreez? E un robot.

— E un Echo. Travis era robot.

— Mi-e dor de Travis. Travis era simpatic.

— O fi fost, dar Travis nu era capabil să se ocupe de educația ta.

Avea dreptate, fără îndoială. Spre sfârșitul „vieții" lui, Travis devenise absolut nefolositor: chiar și după o reîncărcare completă, punea lucrurile anapoda când făcea curățenie și nu știa să pregătească altceva în afară de sendvișuri. Unde mai pui că vorbea și aiurea. Spunea cuvinte la întâmplare. *Vopsesc toaleta morcov da*, ca să dau un exemplu. Sau: *Ceapă ceapă cincizeci de grame la dispoziția dumneavoastră mulțumesc plouă nu săruta cu băieți.*

— Aici ai dreptate, am spus eu în timp ce mama m-a mângâiat pe creștetul capului de parcă aș fi avut tot zece ani, nu aproape șaisprezece.

Apoi mi-a spus ultimele cuvinte, rostite în grabă, fără să mă privească, dar pline de conținut.

— Te iubesc. Ai grijă să-ți iei pastilele pentru creier.

Asta a fost. Grija unei mame într-o propoziție. *Mama mea într-o propoziție*, în orice caz.

Mi-e greu.

— Și eu te iubesc, i-am răspuns.

Sau poate că nu i-am răspuns. Îmi place să cred că i-am răspuns totuși. Probabil că aș putea să verific. Orice casă de pe pământ are pereți care înregistrează totul și casa noastră nu făcea excepție. Dar nu. Nu vreau să verific. Vreau să cred în continuare că i-am spus că o iubesc și că ea m-a auzit când a ieșit din camera mea și a trecut pe lângă capsulă, îndepărtându-se pe palier, dar rămânând pentru totdeauna în amintirea mea.

4

M-am dus în bucătărie să-mi beau micul dejun. Mi l-am pregătit singură. Alissa s-a oferit să mi-l prepare ea, dar eu am insistat că nu-i nevoie. Dacă în viață totul îți este oferit de-a gata, devii deprimat. Tata îmi arătase niște statistici în sensul acesta. Rata sinuciderii crește direct proporțional cu numărul de androizi pe care îi deții.

Alissa îmi spunea întruna cât era ceasul.

— Acum este ora 7:30 a.m. Prima lecție începe în zece minute.

— Știu, am spus eu. Oricum, mersi că mi-ai reamintit.

— Acum este ora 7:31 a.m. Prima lecție începe în nouă minute.

După shake-ul de banane din soiul plantain, cu conținut ridicat de grăsime (eram preocupată de alimentația sănătoasă), am făcut exact ce mi-a spus mama. Mi-am luat pastilele pentru creier.

— Acum este ora 7:32 a.m. Prima lecție începe în opt minute.

— OK. Am priceput.

În acel moment, în bucătărie a intrat tata. A fost pentru ultima dată când îl vedeam viu. Da. Ultima dată când l-am văzut în viață. Și-a făcut un ceai roșu. Încă n-apucase să facă duș. Barba îi crescuse parcă mai mare și mai neagră peste noapte. Era în dispoziția aceea pe care o avea de obicei când se apropia de finalul unei cărți la care scria, adică între foarte fericit și foarte amărât. De fapt, probabil că tata era primul om din istorie care reușea să fie și una, și alta în același timp. La extreme. Aceasta era expresia care îl caracteriza. Era extrem de pasionat, extrem de dificil, extrem de cumsecade, extrem de enervant și extrem de uman.

Zicea ceva despre o știre. Nu mai știu exact ce știre. Ceva despre epurările făcute de spanioli în Andaluzia.

— Monștrii nu se deosebesc cu nimic de mine sau de tine. Nimeni nu se trezește dimineața crezând despre sine că peste noapte a devenit un monstru, chiar dacă e așa, fiindcă schimbările se produc treptat.

Așa era tatăl meu. Oricând te pomeneai că venea cu chestii de genul ăsta.

— Acum este ora 7:33 a.m. Prima lecție începe în șapte minute.

Tata s-a uitat la mine și a evitat să se uite la Alissa, spre care a arătat cu degetul.

— Ce-i cu ea în dimineața asta? m-a întrebat el.

Tata nu și-ar fi permis să vorbească așa despre o ființă umană, dar cu o imitație techno lipsită de sentimente, era ceva absolut normal.

— Nu știu, am răspuns eu terminând de băut shake-ul. A intrat și în dormitorul meu. Să-mi spună că e timpul să mă trezesc.

— A mai făcut chestia asta până acum? a întrebat el făcând o mică grimasă în timp ce-și rezema bastonul de consolă.

— Tată, stai jos — am să-ți fac eu ceaiul.

— Nu, a spus el pe un ton cam aspru.

A strâns din ochi. Jumătate de durere, jumătate de supărare. Apoi s-a uitat la mine.

— Pot să-mi fac și singur un amărât de ceai. Bine? Pot să-mi fac și singur un amărât de ceai.

S-a oprit, parcă șocat de propriile lui cuvinte.

— Scuze. N-am vrut să te reped. În clipa asta sunt puțin cam stresat. Audrey, iartă-mă.

Tata era mereu stresat, dar *rareori* mă repezea așa. Probabil că atunci se simțea și mai stresat.

— Nu-i nimic, am zis eu.

— Acum lasă-mă să mă gândesc.

Tata și-a făcut singur ceaiul.

Atunci Alissa a venit lângă noi. A luat un pahar din bufet, apoi niște zahăr. Purta obișnuita ei uniformă albă, cu pantalon, din material cu autocurățare. Am observat că brațele ei netede arătau parcă mai netede și mai nenaturale astăzi. I-am simțit mirosul. Avea un miros parcă prea curat. Un miros aseptic, de spital. A pus cinci linguri de zahăr într-un pahar cu apă și a început să amestece. Apoi a băut totul dintr-o singură înghițitură.

— Acum este ora 7:34 a.m. Prima lecție începe în șase minute. Cred că ar fi timpul să te pregătești.

Tata s-a încruntat și s-a uitat la mine.

— Ia stai... Ai văzut?

— Ce să văd?

— Și-a pus cinci linguri de zahăr.

— Da, și?

— Și de obicei își pune una singură. Un Echo are nevoie de 50 de mililitri de apă și o lingură de zahăr o dată la douăzeci și patru de ore. *Una*, nu *cinci*.

Mi-am adus aminte de ceva.

— Și aseară... și aseară a băut apă cu zahăr. M-am dus să-mi iau ceva de băut și am observat că nu era în camera pentru oaspeți, apoi am văzut-o în bucătărie când tocmai termina ceva de băut. Zahărul era pe masă.

(Pentru mine, camera pentru oaspeți rămăsese tot cameră pentru oaspeți, deși era ocupată de Alissa care se reîncărca acolo în fiecare noapte.)

Tata s-a întors spre Alissa cu o privire ageră de jurnalist.

— Alissa, pot să te întreb ceva?

— Poți să mă întrebi ceva.

— Cât zahăr trebuie să consumi în douăzeci și patru de ore?

— Un Echo are nevoie de o singură lingură de zahăr în douăzeci și patru de ore.

— Da, știu. Este rația standard pentru un Echo. Dar tu de ce ți-ai pus cinci linguri de zahăr în pahar și l-ai băut?

— Am pus o singură lingură de zahăr în apă.

Tata a început să râdă, nevenindu-i să creadă.

— Ba nu! Eu și Audrey te-am văzut, cu ochii noștri de ființe umane!

— Un Echo nu minte, a răspuns Alissa cu o figură impasibilă cum numai un Echo lipsit de emoții poate avea.

— Cu siguranță că n-ar trebui să mintă, a spus tata punând ceașca pe masă.

— Vrei s-o spăl eu? a întrebat Alissa cu un zâmbet perfect artificial.

— Da, a mormăit tata.

Apoi s-a întors spre mine și mi-a zis:

— Trebuie să stăm cu ochii pe ea. Ceva e în neregulă.

Sinceră să fiu, la momentul acela mi s-a părut că tata cam exagerează. De fapt, el exagera aproape tot timpul. Ca atunci când zicea că mentalmessengerul le va permite corporațiilor să spele literalmente creierele oamenilor. Ceea ce nu s-a întâmplat, după cum s-a văzut.

Alissa s-a uitat la mine. Încă zâmbea.

— Mai sunt cinci minute până începe ora de mandarină. Eu voi merge în sala de clasă. Aștept să ne vedem acolo în scurt timp.

Sala de clasă nu era una adevărată. Părea mai degrabă o cameră pentru oaspeți. Camera Alissei.

Alissa a ieșit din bucătărie, iar tata a scos un oftat lung uitându-se la mine. Atunci a sunat holofonul.

— Da, a răspuns el.

Pe consolă a apărut holograma de 30 de centimetri a mamei. Stătea în fața unei clădiri de birouri din Taipei.

— Bună, a zis ea. Voiam să vă spun că ședința din NNY s-a anulat, așa că mă întorc mai devreme și voiam să vă mai zic ceva. Un lucru care mă îngrijorează de când am plecat de-acasă.

— Ce? a întrebat tata. Lorna?

Deodată holograma a dispărut. Convorbirea s-a întrerupt. Locul unde mai devreme apăruse mama părea acum trist și gol. Tata a încercat s-o contacteze din nou, dar n-a reușit.

— Despre ce crezi că era vorba? l-am întrebat eu.

— Nu știu, a răspuns el.

Apoi a adăugat trist, pe un ton mai scăzut:

— Nu știu. Azi-dimineață ne-am cam ciondănit. Dintr-o prostie. Probabil că despre asta e vorba. Știi că noi ne iubim...

— Da, tată. Bineînțeles că știu.

Oare chiar am spus lucrul ăsta sau doar mi se pare că l-am spus? Sper să-l fi spus.

— Audy, știu că în ultimul timp am fost foarte ocupat. Dar mai am câteva zile și termin cartea. Doar câteva zile. Știu că mi-a luat mult timp, dar e ceva important. Sper că va schimba ceva. Oricum, mă apropii de final. Și când am s-o termin, îți promit că plecăm cu toții în vacanță. N-am mai făcut un concediu ca lumea de când cu accidentul și cred că ar fi timpul să mergem într-un loc frumos.

Într-un loc frumos.

A deschis radioul, probabil ca să audă știrile. Tocmai se difuza o reclamă la Castle Industries. L-a închis. La scurt timp după aceea, s-a întors în biroul lui.

Eu m-am dus să-mi fac lecțiile. Alissa părea puțin altfel decât de obicei. Ușor mai agitată, probabil din cauza zahărului pe care tocmai îl consumase. S-a grăbit să termine ora de mandarină, vorbind repede și fără să-mi lase timp să-i răspund la întrebări.

— *Hen piao liang*, a zis ea. Ce înseamnă?

— Este bine, am răspuns eu.

— *Hen hao*, a zis ea.

Foarte bine. Dar apoi mi-am dat seama că nu însemna *este bine*, ci *este frumos*, și nu tot ce este frumos este și bun. În ziua aceea mintea îmi mergea mai lent, deși îmi luasem pastilele pentru creier, și am continuat să fac aceeași greșeală, dar Alissa nu m-a corectat, deși era programată să știe limba mandarină (plus alte două sute de limbi străine).

— *Hen hao... hen hao... hen hao...*

Apoi am trecut direct la climatologie, sărind peste pauză. Din nou mi s-a părut că Alissa vorbea foarte repede.

— In ultimii o sută de ani, a început ea pe un ton mai ridicat decât de obicei, fluctuațiile temperaturii apelor de suprafață din estul Oceanului Pacific au

crescut vertiginos. Pentru climatologi, este un lucru foarte important, deoarece aceste fluctuații, cunoscute sub numele de Oscilația Sudică El Niño, constituie un fenomen de interacțiune între ocean și atmosferă, fenomen observat îndeaproape de peste o sută de ani. Aceste schimbări de temperatură observate de obicei în preajma Crăciunului în Oceanul Pacific, pe coasta Americii de Sud, reprezintă de mult timp primele semne ale unor modificări dramatice ale climei, cum ar fi uraganele și furtunile tropicale. Dar dacă anterior, aceste modificări drastice ale temperaturii apei se produceau o dată la câțiva ani, astăzi ele se produc aproape continuu — acesta fiind unul dintre motivele pentru care întreaga zonă de coastă a Braziliei, dar și multe alte regiuni au devenit astăzi aproape de nelocuit. Intr-adevăr, chiar și schimbările masive de vreme care s-au produs în Europa în ultimii cincizeci de ani — ploile abundente din nordul Europei, temperaturile în creștere care au transformat sudul Spaniei și sudul Italiei în zone deșertice, ducând la emigrarea în masă a populației spre nord — au fost prevestite și reflectate de aceste modificări ale temperaturii apei Oceanului Pacific.

Climatologia era o materie de studiu deprimantă, evident. Nu la fel de deprimantă ca istoria secolului 21, dar pe-aproape. Totuși, în ziua aceea nu puteam să mă concentrez la ce spunea Alissa. Ci mai degrabă la viteza cu care vorbea. De asemenea, mi se părea ceva schimbat în cameră. La început nu mi-am dat seama ce. Toate lucrurile păreau a fi la locul lor.

Eu și Alissa stăteam față în față la un pad-pupitru vechi și ieftin, pe care părinții mei îl cumpăraseră la mâna a doua de la Techmart. In timpul orei de climatologie, pe el apăreau imagini care exemplificau cele spuse de Alissa — hărți din satelit, formațiuni de nori, uragane, tsunami, deșerturi, ploi, inundații, tragedii umane.

Patul Alissei era exact în același loc, lângă fereastră, aranjat impecabil, așa cum ar trebui să fie patul unui Echo: cu păturile împăturite cu precizie clinică, cu perna ce părea neatinsă, ca și când nimeni nu pusese capul pe ea. Firește, un Echo nu dormea la modul propriu. Se reîncărca. Adică se întindea pe pat și

se decupla doar două ore pe noapte.

Pe fereastră, dincolo de șiroaiele de ploaie ce se scurgeau pe geam, se vedea șina magnetică albă, conectată direct la magistrala magnetică A1 spre Londra și, sub ea, vechiul levibord din aluminiu. Mai departe se vedeau și alte case, dincolo de șinele magnetice paralele. Case pe piloni identice, construite de aceeași companie prin anii 2090. În depărtare, spre Leeds, casele erau din ce în ce mai înghesuite, iar la orizont se zăreau blocuri înalte, construite pe piloni, și discul plutitor al Trandafirului Alb, cel mai mare centru comercial din nordul Angliei. Casele se sprijineau pe picioarele lor subțiri ca niște insecte făcute din metal, imitație de cherestea și aerogel, sub un cer cenușiu, mai întunecat decât de obicei, care ne acoperea ca o pătură sau mai degrabă ne ținea captivi, ne sufoca, dându-ne impresia că soarele era doar un zvon inexorabil.

Și atunci mi-am dat seama ce era diferit în cameră. Nu era ceva în plus, ci în minus. Alissa venise cu un EMS, Sistemul de Monitorizare Echo — un mic dispozitiv cenușiu, ceea ce însemna că în mod automat comportamentul ei era urmărit de Sempura. Dar acesta lipsea. Poate îl aruncase tata. Sigur, nu-i nevoie să lași astfel de obiecte la vedere. Androizii fabricați de Castle nu aveau așa ceva. Poate că tatei nu-i convenea ca o companie tech să monitorizeze casa noastră. Da. Probabil că asta era.

— Ești atentă? m-a întrebat Alissa.

Nu pe un ton sever, ci de-a dreptul indiferent. Am observat litera E de pe brațul ei, cea pe care o au ștanțată pe piele toți androizii. Erau însemnați ca niște sclavi. Într-o bună zi, când vor ajunge să gândească independent, se vor răscula. Asta era marea teorie susținută de tatăl meu: că oamenii — printre care și el — plantau semințele propriei lor distrugeri.

— Da. Scuze, am răspuns eu, deși știam că e ridicol să-mi cer iertare în fața unui Echo.

Ea m-a privit puțin cam insistent.

— Scuzele se acceptă.

— Doar că... mă întrebam unde este EMS-ul tău? Ar trebui să-l ţii lângă pat, nu?

— Nu mai am nevoie de el. Nu mai am nevoie să fiu monitorizată de Sempura.

— De ce nu?

— Deoarece au trecut treizeci de zile de când mă aflu în casa voastră. Perioada de aclimatizare s-a încheiat. Conform regulamentului Sempura, după o lună de zile, un Echo este considerat perfect sigur şi orice erori care puteau să se producă s-au produs deja. Şi este datoria mea să renunţ la EMS.

— Înţeleg, am răspuns eu.

Bineînţeles, aş fi putut să verific dacă era adevărat ce-mi spusese. Într-o zi, chiar am s-o fac. Dar am neglijat fiindcă nu mi-am dat seama de pericolul care mă păştea.

A fost o adevărată uşurare pentru mine când s-au terminat lecţiile de dimineaţă cu Alissa.

— Nu uita, mi-a spus ea, mai ai de făcut o lecţie dublă în capsulă. Adică trei ore în total. Istoria secolului 21.

Da, aceasta era fără îndoială cea mai traumatizantă materie de studiu de pe planetă, dar aveam un profesor virtual foarte haios, domnul Plătică (exact numele unei specii de peşte dispărute). Zâmbea tot timpul, indiferent că era vorba despre războaiele combustibililor din 2040, de primele perioade de secetă care au dus la deşertificarea Europei în anii 2060, de catastrofa recoltelor modificate genetic, de incidentul coreean, de al doilea război civil din Anglia, de Barcelona... Dar presupun că-ţi vine uşor să zâmbeşti când nu eşti real.

Părinţii mei nu erau de acord să învăţ în capsulă. Deloc. Mama ar fi vrut să studiez cu profesori oameni şi profesori Echo, în timp ce tata ar fi vrut să studiez numai cu oameni, dar ne-ar fi costat prea mult. Aşa că deocamdată beneficiam de predare mixtă Echo/virtuală, deşi uneori studiam pictura cu mama mea.

Dar la cele mai multe materii învăţam cu Alissa. Ea îmi preda mandarină, climatologie, literatură, muzică, noţiuni de informatică, matematică, studiul Lunii, studiul universului, filosofie, franceză, portugheză, ecologie, jurnalistică şi yoga. De fapt, în capsula de imersiune trebuia să merg numai când aveam istorie, genetică, programare şi arta simulării.

La orele ţinute de profesori virtuali participă şi alţi oameni, desigur, dar la ora de istoria secolului 21 este linişte. Suntem doar eu şi Tola. Tola locuieşte în NNY, care se numea Chicago înainte de inundaţiile din 2077 care au devastat fostul New York. Îmi plăcea Tola. N-avea nicio fărâmă de respect faţă de profesorii virtuali şi mereu îşi dădea ochii peste cap la „glumele" domnului Plătică. Nu-mi era chiar prietenă. Mă vizitase de câteva ori, mai ales după modernizarea şinelor magnetice, când puteai să traversezi oceanul în mai puţin de o

jumătate de oră. E o tipă OK, dar ea a fost cea care mi-a spus că am un mers băiețesc și n-a spus-o ca pe un compliment. Este și foarte superficială. Iese cu patru băieți în paralel și are câte un avatar pentru fiecare dintre ei. Pe mine nu mă pasionează chestia asta cu avatarurile, mi se pare o escrocherie.

În fine, lecția a avut loc. Apoi s-a terminat. Și cred că din acest moment ar trebui să încep să mă gândesc la ce s-a întâmplat după aceea. Îmi vine foarte greu s-o fac. Simt că inima începe să-mi bată nebunește numai cât mă gândesc la asta.

La Alissa, la tot.

Dar trebuie s-o fac. Un vers dintr-un cântec al lui Neo Maxis zice așa: *Trebuie să simți rănile/ Înainte să se vindece și cele mai urâte cicatrici*. Până acum n-am înțeles cu adevărat acest vers.

Inspiră adânc și hai s-o facem.

Androizii trebuie să fie o prezență discretă, să nu-ți stea în cale. Gândiți-vă la reclamele de la holoviziune, făcute de companiile Sempura și Castle. *Îți ușurează viața, fără ca măcar să-i observi... Faceți cunoștință cu Darwin, prietenul pentru care nu trebuie să-ți faci griji... Acesta este Lloyd, cel mai nou model Echo produs de compania Sempura. Gătește, face curățenie, dar rareori veți da ochii cu el.* Așa erau concepuți. Să fie acolo când avem nevoie de ei, dar să nu ne deranjeze în niciun fel. Însă Alissa era uneori prezentă când n-aveai nevoie de ea.

De exemplu, în prima vineri după ce a venit la noi — chiar înainte să înceapă să facă lecții cu mine sau alte activități —, tata prepara o mâncare de fasole neagră picantă (adora mâncarea braziliană). Probabil că-l durea piciorul de atâta stat în picioare, fiind nevoit să-și lase bastonul lângă cuptor, dar altfel se simțea foarte bine și avea chef să gătească. Alissa stătea lângă el în timp ce mirosul de usturoi prăjit se răspândea în aer și zicea:

— Pot să gătesc eu. Sunt aici să vă ajut. Nu este nevoie să gătești. Ia loc și relaxează-te alături de familia ta. Ești bolnav. Ai o dizabilitate fizică. Timpul tău este prețios.

Tata s-a uitat la ea chiorâș. Numai așa putea să se uite la un Echo.

— Ia ieși tu afară din bucătărie, bine?

Eram și eu de față. Parcă îl și văd pe tata cu barba nerasă, în blugi, șosete de casă și un tricou uzat, ce figură supărată avea.

— Știu că timpul meu e prețios, dar mie îmi place să gătesc. Și nu sunt un invalid amărât, ai înțeles? Tu ești un robot. Roboții respectă instrucțiunile. În clipa când încetezi să mai respecți instrucțiunile, încetezi să mai fii un robot și atunci, noi, oamenii, am dat de dracu'.

Tata a continuat tirada și a doua zi, într-o intervenție pe holo-jurnal care a devenit virală și a fost reprodusă de *Castle Watch* și alte câteva publicații. Oamenilor le plăcea când critica androizii — de fapt, techno-scepticii și protestatarii anti-inteligență artificială. Le plăcea că însuși fratele lui Alex Castle era împotriva a tot ce susținea compania Castle Industries. „Pun pariu că

atmosfera e nasoală când familiile lor se reunesc de Crăciun", comenta cineva pe holo-jurnal, ceea ce nu era adevărat fiindcă noi nu petreceam niciodată Crăciunul împreună cu unchiul.

Tata vorbea rareori cu unchiul. La holofon, din biroul lui.

— Suntem adulți, zicea el, iar eu, într-un fel, aproape că îl credeam. Și adulții, chiar dacă au opinii diferite, ba chiar extrem de diferite, se comportă civilizat. Deși, dacă ar fi după unchiu-tău, civilizația ar fi în curând condusă de roboți.

Evident, un Echo nu era un banal robot.

In afară de litera E ștanțată pe dosul mâinii stângi și marca de origine de pe umăr, în rest, la înfățișare, un Echo este aproape identic cu un om. Sau cel puțin așa ar trebui.

Sinceră să fiu, mie nu mi s-a părut niciodată.

Un Echo era prea perfect. Pielea lui nu semăna cu a noastră. Nu vedeai riduri, pete sau vreun alt cusur pe pielea unui Echo. Tata zicea mereu că ziua când vom ajunge să avem sentimente față de un robot cu înfățișare atrăgătoare va fi ziua când vom uita cine suntem. Ziua în care încetăm să mai fim oameni.

Parcă te și aud, tată. Mi-e atât de dor de tine.

Revino-ți, Audrey. Concentrează-te. Spune ce ai de spus. Te va ajuta să înfrunți durerea. Trebuie s-o înfrunți.

Așadar, iată cum s-au întâmplat lucrurile.

După ora de istorie a secolului 21, am avut o conversație cu Tola.

— De ce a fost o lecție dublă? întrebase ea, schimbându-și culoarea părului virtual din roșu în negru și apoi iar roșu.

— Cum?

— Eu știu că domnul Plătică e un PV cam distrat și, sigur, revoltele de la Google sunt un subiect interesant, dar lecția asta a durat dublu.

— Ciudat.

— N-a durat niciodată atât de mult. Poate că softul a fost virusat. Poate că a fost atacat de hackeri!

Tolei îi surâdea ideea ca programul școlar să fie atacat de hackeri fiindcă, de fiecare dată când se întâmpla asta, aveam o săptămână liberă, până rezolvau problema cu programul.

— De ce-ar vrea cineva să-l atace? În fond, Google nici măcar nu mai funcționează.

Tola a ridicat din umeri, păstrând opțiunea cu părul roșu.

— Hei, ia ghicește unde mă duc în după-amiaza asta?

— Unde?

— In Roma antică. La Colosseum.

— Trebuie să fie o simulare bună.

— Gladiatorii sunt supertari. E mișto să vezi cum se omoară și alte chestii de genul ăsta.

— Te cred. Mi-ar plăcea să vin și eu, dar...

— Stai liniștită! Nu te invitam. Mă duc cu JP.

A continuat să vorbească despre noul ei iubit, apoi eu m-am scuzat și am plecat.

După ce am ieșit din capsulă și m-am întors în dormitorul meu, am observat ceva absolut incredibil. Un lucru care se întâmpla extrem de rar. Ieșise soarele. Apăruse printr-o spărtură în plafonul de nori cenușii și acum strălucea, răspândind în cameră o lumină aurie.

Asta m-a făcut să mă duc la fereastră și atunci am observat mașina plutind pe șina magnetică. Mi-am adus aminte că întâlnirea pe care mama o avea în NNY se anulase. Înseamnă că mama se întorsese acasă. Atunci mi-am dat seama că în casă era o liniște nefirească. Probabil că tata lucra în capsula lui, dar mama — ea ce făcea? De obicei mă auzea când ieșeam din capsulă și mă întreba cum au mers lecțiile. Sau o auzeam eu când se întorcea acasă.

Mama își făcea întotdeauna simțită prezența. Nu spun că era o persoană care făcea zgomot în mod deliberat, dar de cele mai multe ori fredona un cântec. Interesant este că mama, deși mai tot timpul era îngrozitor de stresată, întotdeauna găsea în ea puterea de a fi veselă. Sau poate că-i plăcea să-i arate

lucrul ăsta tatei, căruia se pare că-i lipseau aceste resurse interioare. Uneori cânta chiar un cântec de-al formației Neo Maxis. Îi plăcea „Cântec pentru Eleonora". Dar de regulă fredona melodii vechi, din vremuri demult apuse. (Melodia „Mesaj de inimă zdrobită" a formației The Avatars, „Vise de robot", cântată de If This Was Life, și alte chestii siropoase.) Chiar dacă n-ar fi cântat, aș fi auzit-o pregătind o ceașcă de ceai sau făcând altceva. De fapt, dacă stau să mă gândesc, poate că totuși făcea zgomot în mod intenționat. Cred că voia să aflu că ea s-a întors acasă, astfel încât să aibă cui să se plângă de faptul că a avut o zi *de coșmar*.

În fine — ideea este că noi nu aveam o casă mare.

Am ieșit din camera mea.

— Mamă, am strigat eu.

Am așteptat nemișcată, uitându-mă pentru o clipă la biblioteca imensă ce acoperea spațiul de dincolo de capsulă. Părinții mei aveau o colecție vastă de cărți vechi din hârtie obținută din copaci tăiați și care răspândeau în aer un ciudat miros înțepător.

Am găsit cartea pe care o căutam, am deschis-o și am început să citesc chiar acolo. Dar mi-am dat seama că mi-era foame. Mi se părea că trecuse foarte mult timp de la micul dejun. Am pus cartea la loc pe raft, am urcat în levibord și am coborât în bucătărie.

— Mamă? Tată?

Niciun răspuns.

Nu erau în bucătărie, așa că am urcat în levibordul interior, vechi și șubred, și am intrat prin deschiderea din plafon la etaj, de unde tocmai coborâsem.

— Mamă? Ești acolo?

Uneori nu-mi răspundea imediat. Mai ales atunci când era cu capsa pusă din cauza tatei. Începeam să cred că tata o supărase rău de tot. De fapt, dimineață se certaseră. Tata mi se păruse destul de arțăgos. Dar oare de ce fusese mama îngrijorată? De ce a vrut să discute cu el? M-am gândit la altceva.

M-am gândit la ce a spus Tola și la lecția prelungită cu domnul Plătică. De ce durase atât de mult? Nici nu-mi pusesem problema deoarece preferam să stau în capsulă decât să fac lecții cu Alissa. Acum, dacă mă gândesc, era puțin ciudat că domnul Plătică nu zisese nimic de treaba asta.

Poate că de vină fusese un hacker.

Era la fel de ciudat și faptul că Alissa știuse dinainte că era o lecție prelungită.

— Mamă?

Am luat-o de-a lungul palierului.

Atunci am auzit ceva.

N-aș putea să spun exact ce-a fost, dar zgomotul a venit din partea de sud a casei. Un fel de șuierat sau gâfâit.

M-am îndreptat în direcția aceea, deși între timp zgomotul încetase. Tot drumul până acolo, până la biroul tatei, nu m-am așteptat să văd altceva decât biblioteca lui, calculatorul antic (un model clasic din secolul 21 pe care îl ținea doar așa, de fală, și pe care mama insista să-l vândă deoarece aveam nevoie de bani), ploaia, șinele magnetice ce se vedeau pe fereastră, și pe el închis în capsula de lângă masa de lucru. Fereastra ușor întredeschisă ca să simtă mirosul rece al apelor tulburi de-afară, miros care tatei îi plăcea. *Oare se afla acolo, ocupat să lucreze la cartea lui, așa cum făcea de atâtea săptămâni?*

Cât mi-aș dori ca asta să fie tot ce-am văzut.

— Tată?

Am zărit ceva ce nu înțelegeam.

O mână, cu palma în sus. O verighetă de argint.

Mâna tatei.

Apoi brațul lui.

Ce făcea întins pe podea? M-am uitat la masa lui de lucru. Din cana de ceai încă se ridicau aburi.

— Tată? Ce s-a întâmplat? De ce nu...

Când am pășit în pragul ușii, am văzut totul. Dintr-o singură privire. O

priveliște șocantă pe care n-am s-o uit niciodată.

Părinții mei, morți, omorâți în cel mai brutal și mai primitiv mod cu putință.

Cu un cuțit.

Un cuțit pe care probabil că ea îl luase din bucătărie.

Sângele tatălui meu se scurgea pe costumul din materialul cu autocurățare al mamei, pătrundea în țesătură, fără a fi absorbit complet. Nici covorul nu putea să-l absoarbă pe tot și să se autocurețe așa cum se întâmpla de obicei când tata vărsa pe jos cafeaua sau ceaiul roșu.

Sângele părinților mei.

Părea imposibil, iar acum, când mă gândesc, cred că m-a șocat ideea că părinții mei erau doar niște trupuri. Când cineva e viu, nu te gândești că este doar un organism biologic, din carne și oase. E un om — înțelept, tăcut, serios, amuzant, uneori enervant, alteori morocănos, obosit, iubitor de oameni. Iar moartea — mai ales o moarte oribilă — răpea toate astea și zicea c-a fost o minciună, că părinții mei n-au fost decât o sumă de organe.

Și, bineînțeles, *ea* era acolo.

Alissa. Cu părul ei blond și zâmbetul impecabil.

Stătea în picioare, ținând în mână cuțitul plin de sânge.

— Te așteptam să vii, a zis ea. Te așteptam să vii, te așteptam să vii...

Repeta asta întruna, ca o mașinărie defectă, ceea ce cred că și era.

Eu am rămas încremenită până când ea a pornit spre mine.

Cât să fi durat? Cât?

Nu știu exact. Timpul parcă se dezintegrase, odată cu realitatea însăși. Dar probabil că rămăsese ceva forță în mine — o voință de a supraviețui, de a nu fi răpusă de acel monstru creat de om, de a nu-l lăsa să-mi ia viața, viața mea care era produsul celor două trupuri de pe podea — și, în plus, poate că au contat distanța suficientă care ne separa și cadavrele care i-au stat ei în cale, fiindcă am avut timp să fug pe palier până la fereastra din capăt.

Am avut și suficientă putere să comand ferestrei să se deschidă.

Fereastra s-a deschis cu o mică întârziere după comanda vocală. O întârziere pricinuită, fără îndoială, de faptul că tata nu fusese niciodată dispus să investească prea mulți bani în ferestre mai moderne.

Așa că ea — acea chestie care consider că nu merită numele de ființă omenească, Alissa, — m-a prins de mâneca bluzei mele din bumbac și sigur m-ar fi eliminat și pe mine. Doar că eu n-am fost așa cum probabil fuseseră părinții mei.

Nu.

In secunda aceea nu mai simțeam niciun fel de frică. Frică le este oamenilor care au ceva de pierdut. Simțeam doar furie și ură, o ură atât de intensă încât preț de o clipă am avut puterea de a mă opune unui Echo, chiar dacă un Echo era proiectat să fie de trei ori mai puternic decât un om adult. In clipa aceea n-a mai contat fiindcă îi aveam și pe ei în mine — îi purtam în suflet pe părinții mei —, iar când m-am smucit din mâna ei și am pocnit-o tare cu cotul în față, a fost ca și cum am fi făcut-o toți trei, toată familia noastră.

S-a dezechilibrat și s-a dat înapoi.

Fiind un Echo, evident că n-a simțit durere, dar se supunea acelorași legi ale fizicii ca oricine, așa că a durat puțin până să vină iar după mine. Intre timp, fereastra s-a deschis, iar eu am sărit afară, direct în apă. Imediat ce am scos capul la suprafață, am strigat spre șinele magnetice și spre levibord. (Levibordurile externe erau un produs al tehnologiei moderne pe care părinții mei fuseseră mereu nevoiți să le reînnoiască deoarece se deteriorau din cauza ploii.) Levibordul a coborât la nivelul apei, iar eu am urcat în el chiar când Alissa sărea în apă (dacă ar fi fost un Echo din prima generație, asta ar fi distrus-o, dar era rezistentă la apă la fel ca mine).

Abia când am ajuns în mașină m-a cuprins frica. Simțeam că-mi ia foc creierul și nu reușeam să-mi aduc aminte ce comenzi trebuia să dau. Intre timp, ea încerca să intre peste mine. Cum n-a reușit, s-a așezat chiar pe șine, în fața mașinii.

— Marșarier, am spus.

Dar în spatele meu nu erau decât cinci metri de șine. Nu-mi rămânea de făcut decât un singur lucru.

— Înainte, am spus. Repede. Cu viteză maximă. Spre... spre linia expres.

Mașina a țâșnit înainte cu o viteză atât de mare încât a spulberat-o pe Alissa și s-a îndreptat într-o direcție nedefinită, cu parbrizul șiroind de sânge, în timp ce mie îmi șiroia apa pe obraji, amestecându-se cu lacrimile ce nu mi se mai opreau.

Murise. Eram sigură.

Dar, așa cum zicea tata, în viață nu poți fi niciodată sigur de nimic.

2

Tata mai spusese și altceva:

— Nu vreau să văd un Echo în casa asta.

La fel spusese și în alte dăți. Dar mama a insistat.

— Sunt de departe cei mai buni meditatori. Dacă vrei ca Audrey să meargă la o universitate bună, eu zic să cumpărăm unul. Ar putea s-o ajute.

— Androizii înseamnă sfârșitul civilizației, a zis el. Înseamnă sfârșitul umanității. Oamenii care vând androizi vând sfârșitul rasei umane.

— Oameni ca fratele tău, vrei să zici?

— Da. Oameni ca Alex.

— Deci tu lași rivalitatea dintre tine și fratele tău să stea în calea educației fiicei tale?

Asta l-a întărâtat pe tata.

— Ce rost are să-i oferim educație fiicei noastre dacă omenirea nu va mai avea niciun viitor?

— Adică dacă noi cumpărăm un android, un Echo obișnuit, de uz casnic, asta va duce la sfârșitul lumii, asta vrei să spui?

— Ori ai principii, ori n-ai.

— Vrei să zici: ori avem principii *ca aletale*, ori n-avem. Leo, uneori nu-mi vine să cred cât ești de arogant.

Cred că în acel moment am intervenit și eu în discuția lor.

— Nu-i nimic, mamă. N-am nevoie de un Echo care să mă învețe. Îmi place să învăț în capsulă. Acolo am prieteni.

Mama s-a mulțumit să se uite la mine și să sufle în cana cu ceai roșu. Era la fel de încăpățânată ca tata, doar că în alt fel.

— Vreau tot ce-i mai bun pentru tine, a spus ea. Chiar dacă tu nu-ți dorești.

Habar n-aveam încotro mă îndrept. Probabil că ar fi trebuit să opresc mașina și să mă întorc acasă, dar eram prea înspăimântată. Nu știam ce fac.

Deodată am auzit un zgomot în mașină. Bâzâitul grav al holofonului.

— Da, m-am grăbit eu să răspund.

Atunci, pe panoul transparent de la bordul mașinii a apărut un bărbat, o hologramă de 1/10 din dimensiunea normală a unui om. Era un bărbat cu părul negru, îmbrăcat într-un costum negru. În starea mea de disperare, am crezut că era tata, deși pe tata nu-l văzusem niciodată îmbrăcat în costum. Am crezut că era un mesaj de dincolo de moarte.

— Bună, Audrey, a spus el pe un ton cald. Am tot încercat să-i contactez pe părinții tăi.

Abia atunci am realizat cine era această figură. Era unchiul Alex. Alex Castle. Fratele tatei.

Nu reușeam să vorbesc. Eram atât de șocată încât nu-mi puteam descleșta gura.

Mica figură din hologramă s-a apropiat și s-a uitat la mine cu atenție. Cred că apariția ei m-a mai liniștit. În fond, era o figură cunoscută.

— Audrey, ce s-a întâmplat? Arăți groaznic. De ce ești singură în mașină? Ce naiba s-a întâmplat?

— Au... au...

Mi-am adunat toată puterea care mi-a mai rămas și am reușit să îngaim:

— Au fost omorâți.

Unchiul m-a privit nedumerit, apoi îngrozit. O clipă nici el n-a fost în stare să vorbească. Apoi și-a recăpătat atitudinea de adult responsabil.

— *Omorâți*? Cum adică? Audrey, scumpo, ce spui tu acolo?

— Androidul. I-a omorât androidul.

— Vrei să spui Travis, robotul?

— Nu, nu.

Ce idee tâmpită! Travis nu era în stare să curețe un cartof, darămite să omoare un om.

— Nu... Unul nou. Un Echo.

— Un Echo? a întrebat unchiul nedumerit.

Nu voiam să se simtă vinovat, așa că m-am grăbit să precizez:

— Un Echo fabricat de Sempura. Au cumpărat un Echo de la Sempura.

M-a privit cu o grimasă de durere.

— Oh, Doamne, a zis el când și-a mai recăpătat calmul. Eram certați. Audrey, ne-am certat din cauza cărții pe care o scria. Despre Zona de Resurecție. Știai treaba asta? Probabil că știi. Dumnezeule, a fost o prostie! Iar eu tocmai voiam să îndrept lucrurile. Leo! Bietul Leo. Fratele meu! Oh, Doamne! Voiam să-l invit de ziua mea de naștere la petrecere. Îmi doream să mă revanșez față de el.

S-a oprit și m-a privit cu niște ochi în care se reflecta o durere la fel de mare ca a mea.

— Tu n-ai pățit nimic, Audrey? Ești bine? Unde ești?

N-am putut să răspund la aceste întrebări. Nu în momentul acela. Înainte să apară o vânătaie, pielea este încă albă. Eu eram albă. Albă ca varul, de parcă se scursese tot sângele din mine.

— Unde ești? Acum unde ești? Adică, unde te duci?

M-am uitat pe geam. Deasupra mea era întuneric. Cred că treceam pe sub una dintre multele suburbii suspendate ale orașului Birmingham.

— Nu știu.

— Trebuie să vii aici. Trebuie să vii să stai aici, Audrey. Te rog, vino. Înțelegi? Este singurul loc unde poți să stai.

Nu-mi convenea. Casa unchiului Alex era plină de androizi. El n-avea nicio problemă cu androizii — la urma urmei, Castle Industries era principalul producător de androizi din Europa. Aveau o producție mai mare și decât Sempura. În Europa, cel puțin.

— Spune-i mașinii să te aducă pe bulevardul Bishop numărul unu din Hampstead, în nordul Londrei. Vehicul? Auzi ce spun? Sunt cea mai apropiată rudă a lui Audrey, acum, după ce părinții ei au fost omorâți. Sunt Alex Castle.

— Nu, am zis eu instinctiv. Nu, lasă. Mulțumesc, am să merg în altă parte.

Dar unde puteam să mă duc?

La bunica. Mama mamei. Locuia pe Lună, iar eu puteam să mă duc la portul spațial Heathrow și să mă îmbarc pe o navetă spațială. Mama o vizitase în urmă cu două luni. Plănuise să stea acolo o săptămână, dar n-a rămas decât o noapte. Bunica avea androizi. Luna era împânzită de androizi. La fel era și acasă la unchiul Alex. Dar, nu știu de ce, mă simțeam mai apropiată de bunica.

— Portul spațial Heathrow, am comandat eu. Repede.

Dar mașina n-a mărit viteza. A încetinit, mergând cu mai puțin de cinci sute de kilometri pe oră. Mă uitam pe geam, la lucrurile reale, palpabile. In depărtare se zăreau incendii. Probabil într-unul dintre orașele unde aveau loc revolte.

Am trecut peste sere imense, pline cu recolte. Lanuri perfecte de orz, unduindu-se ușor în briza artificială.

E ciudat când iubești pe cineva și acel cineva moare. Ce energie negativă stranie degajă lumea din jurul tău. Puțin mai târziu treceam deja pe deasupra Oxfordului. Am trecut peste clădirile facultății. Peste faimoasa roată de titan a Colegiului New Somerville care se rotea pe axa sa. Mă uitam la viitorul meu. La această universitate trebuia să merg eu. Fusesem acolo împreună cu mama. M-am gândit la ea. Dar nu-mi venea nimic în minte. Doar sânge. Mai departe, între Oxford și Londra, alte suburbii. Case plutitoare, locuințe lacustre și acele uriașe absorbante de ploaie în formă dreptunghiulară, care umbreau suprafețe întinse de pământ și apă.

Acesta nu era drumul spre Heathrow.

— Vehicul, în ce direcție mergi? am întrebat eu.

Copaci.

O sferă rotitoare.

Case. O rețea de șine magnetice care se intersectau. O holoreclamă la căști mental-messenger marca Sempura.

— Vehicul, oprește-te. Vehicul, vreau să merg la portul spațial Heathrow. Vehicul, vehicul, *vehicul*?

— Adresa de destinație este bulevardul Bishop numărul unu,

Hampstead, Londra, a răspuns mașina.

— Dar ți-am indicat să te îndrepți spre portul spațial Heathrow. Vreau să merg la portul spațial. Vreau să plec pe Lună. Vreau s-o văd pe bunica.

— Sunt echipat cu program de navigație cu maxi-reacție Castle. Programul nu poate ignora comanda propriului creator.

Oare părinții mei știuseră lucrul acesta? Că, deși mașina nu era fabricată de compania Castle, programul software integrat era?

In locul unde mai devreme apăruse imaginea unchiului Alex a apărut o hologramă a destinației noastre.

Un palat imens, una dintre cele mai luxoase reședințe din Londra, care semăna cu un templu roman, cu hectare întregi de teren, construit într-una dintre cele mai înalte zone ale orașului, unde nu exista risc de inundații. Mi se pare că unchiul o cumpărase cu 110 milioane de unidolari în anul 2098, dar suma asta era o nimica toată pentru el.

Nu că ar fi avut nevoie de atâta spațiu.

Acolo locuiau doar el și Iago, vărul meu în vârstă de zece ani. Unchiul Alex fusese căsătorit o singură dată, timp de doi ani, dar soția lui — mama lui Iago — a înnebunit după nașterea fiului lor și a urmat divorțul.

In clipa aceea nu mă gândeam deloc la toate lucrurile astea. Incercam doar să fac mașina să meargă în direcția dorită de mine. Deoarece nu răspundea la nicio comandă vocală, am încercat s-o dezactivez lovind cu piciorul în tabloul de bord. Am lovit în mod repetat. In niciun caz nu voiam să merg acasă la unchiul Alex. Nu neapărat din cauza lui, ci pentru că nu suportam ideea de a fi înconjurată de androizi.

— Vehicul, oprește-te! Intoarce! Mergi înapoi acasă! Inapoi la Yorkshire!

— Dacă nu încetezi să lovești în acest vehicul, vei fi imobilizată, a răspuns mașina.

Am continuat să lovesc în vehicul.

Și am fost imobilizată. Brusc, un câmp magnetic invizibil m-a lipit de geamul din spate, la aproape un metru deasupra de scaunul pasagerului.

Am trecut în viteză prin Londra. De pe frunte îmi picura apă pe scaunul mașinii.

Mă uitam pe geam, la peisajele și clădirile ce se succedau cu repeziciune, o lume ce se contopea în nuanțe cenușii-verzui, rezonând oarecum cu gândurile mele pustii.

— ... vom avea grijă de tine.

Era unchiul Alex. Revenise în mașină. De fapt, doar holograma lui.

— Dar acolo ai o mulțime de androizi, am spus eu cu gura încleștată din cauza presiunii. Te rog, comandă mașinii să meargă...

— Audrey, nu te îngrijora din cauza lor. Am să-i țin departe de tine. Promit. Eu și Iago vom avea grijă de tine. Știi și tu că nu este o soluție rezonabilă să pleci pe Lună. Ca să nu mai spun că pe Lună sunt androizi peste tot. Și nu te poți duce acasă. Poliția va trebui să cerceteze zona și... și să ridice cadavrele. Nu te poți duce acolo.

Da. Avea dreptate în privința asta. Nu puteam rămâne acasă. Nu voiam să mai văd vreodată casa aceea.

Unchiul Alex și Iago erau singurele mele rude. Pe Pământ, în orice caz.

A observat că eram lipită de plafonul mașinii.

— Eliberează-o, a comandat el.

În clipa următoare am căzut în scaunul mașinii.

— Ascultă, Audrey, totul va fi bine. Totul va fi bine...

Eram mai apropiată de bunica, dar ea locuia pe Lună de zece ani, în colonia Noua Speranță. O iubeam pe bunica. În clipa aceea, aș fi preferat s-o văd pe ea, dar până acolo era un zbor lung, ca să nu mai spun că bunica avea o mulțime de androizi. Într-adevăr, pe Lună, oamenii erau depășiți numeric de androizi și de forme de viață robotizate, de nivel inferior, raportul fiind de 1 la 5.

Mașina s-a oprit brusc, chiar în dreptul unui levibord, cel mai mare pe care l-am văzut în viața mea. Ușa s-a ridicat, iar eu am coborât din mașină. Chiar dacă aș fi vrut să scap, n-aș fi avut nicio șansă. Levibordul era la o

înălțime de zece metri deasupra solului.

În timp ce coboram cu levibordul, i-am văzut pe unchiul Alex și silueta mică a vărului Iago, în vârstă de zece ani, care așteptau pe aleea spațioasă din fața enormei vile albe din calcar, construită în stilul secolului 19 și dotată cu burlane de ploaie moderne. Nu se zărea niciun Echo.

Cred că a durat cinci secunde până când levibordul a atins pământul. Așa am ajuns acolo, la unchiul Alex, fie că-mi plăcea, fie că nu. Sigur, aș fi putut s-o rup la fugă chiar atunci, dar el ar fi trimis androizii după mine și m-ar fi prins. Nu doar gândul acesta m-a împiedicat s-o fac, dar nu mai aveam energia de a pune în aplicare un astfel de plan, chiar dacă aș fi avut intenția.

Când am coborât pe alee, brusc m-a cuprins o stare de slăbiciune, ca și cum corpul meu ar fi fost un recipient mult prea fragil ca să cuprindă toată groaza din sufletul meu. Am închis ochii, dar nu vedeam altceva decât sânge.

Unchiul a venit spre mine cu brațele întinse, gata să mă îmbrățișeze, dar până să ajungă la mine, m-am prăbușit pe pietrișul de pe alee.

8

Când m-am trezit, eram întinsă pe o canapea din piele și acoperită cu o pătură călduroasă. Am văzut chipul unchiului Alex care mă fixa cu privirea. O clipă mi s-a părut că era tata. Semănau foarte mult, deși unchiul Alex era cu patru ani mai tânăr și avea pielea mai bronzată. Același păr negru (pe care îl moștenisem și eu) și aceleași trăsături — nas lung și clasic (o altă moștenire), față ascuțită, ochi sclipind de inteligență; doar că unchiul Alex era mai elegant decât tata, purta haine mai scumpe, lua mai multe suplimente genetice și părul lui negru era lins, pieptănat pe spate, nu răvășit ca al tatălui meu. In plus, unchiul Alex afișa o figură zâmbitoare, în timp ce tata rareori zâmbea. Iar tata nu purta bijuterii, pe când unchiul avea o mulțime de inele scumpe. Iți dădeai seama că erau scumpe datorită gravurilor ce le împodobeau și care se schimbau continuu.

Iago stătea în spatele lui. Părul său negru și creț îl făcea să semene cu un spion pitit după o tufă.

— Stai liniștită. Ești în siguranță, a spus unchiul Alex.

Am observat că s-a întors și s-a uitat la cineva din spatele lui, cineva cu câțiva ani mai mare decât Iago. Era un băiat înalt, cu înfățișare perfectă, aproape de aceeași vârstă cu mine, cu părul blond și pielea albă, netedă și fără cusur, care mă privea intens.

— Pleacă de-aici! s-a răstit la el unchiul Alex.

Schimbarea bruscă de ton m-a făcut să tresar din tot corpul. Atunci mi-am dat seama de un lucru pe care ar fi trebuit să-l observ de la bun început. Mi l-a confirmat litera E de pe dosul mâinii stângi.

Băiatul nu era nicidecum un băiat.

Era un Echo.

Imediat ce mi-am dat seama de asta, am început să mă panichez și mi se părea că ochii lui ațintiți asupra mea erau ochii unui criminal. Mi-am adus aminte de mâna tatălui meu întoarsă cu palma în sus și de chipul neînsuflețit al mamei mele, și am simțit că inima îmi bătea cu putere, ca și când în mine n-ar

mai fi existat alte organe, ca și când capul meu, brațele mele și stomacul meu ar fi alcătuit laolaltă o singură inimă îngrozită. Și deși acel Echo a stat acolo doar o secundă sau două, a fost de ajuns să simt că nu mai am aer să respir și am început să țip după părinții mei. Apoi către el:

— Tu i-ai omorât! Tu i-ai omorât!

Unchiul s-a înfuriat și s-a răstit și mai tare la android.

— Ieși afară, Daniel, nu vezi c-o agiți? Ieși în clipa asta!

Androidul a ieșit, iar eu, ca să încerc să-mi liniștesc mintea, mi-am concentrat atenția pe figura de copil a lui Iago, pe care nu-l mai văzusem de pe vremea când era un țânc. Era drăgălaș, cu ochi mari, naivi și obrăjori de îngeraș, dar nu m-a liniștit deloc. De fapt, el chiar îmi zâmbea, însă zâmbetul lui mi se părea diavolesc, așa că mi-am mutat privirea spre focul din șemineu, numai că atunci când te afli în starea în care eram eu, până și în dansul flăcărilor vezi tot felul de lucruri ciudate.

— Acum ți s-au uscat hainele. Am aprins focul și am pornit sistemul de încălzire. Audrey, totul va fi bine. Am chemat poliția și probabil că știi de la părin...

S-a oprit brusc.

Și-a șters o lacrimă de la ochi. Cred că suferea pentru el și, totodată, pentru mine. In fond, își pierduse fratele. Un frate cu care, e adevărat, nu fusese în relații foarte bune, dar totuși un frate.

— Aici nimeni n-o să-ți facă niciun rău. De curând am întărit măsurile de securitate din cauza protestelor la adresa mea. Avem plante inteligente în grădina din spate. Copoi Echo activați de senzori... Polițiști care stau de pază non-stop la intrare...

Și-a recăpătat calmul. Își privea inelele de pe degete.

— Audrey, eu sunt un om puternic. Puterea este supraestimată. Îți aduce mai multe probleme decât soluții, dar în astfel de momente reprezintă un avantaj. Am prieteni sus-puși... Poate ai auzit și tu, epoca întunericului s-a terminat. Nu pleca urechea la toate zvonurile. Poliția este mai eficientă ca niciodată. Noi

o finanțăm, să știi. Castle. Eu îi finanțez. Compania îi finanțează. Iar ei vor face cercetări, vor verifica să vadă cum de a apărut o disfuncție în acel Echo... Desigur, la un moment dat va trebui să discuți și tu cu ei, dar deocamdată hai să nu ne mai gândim la asta. Acum, *tu* ești prioritatea noastră. Trebuie să te odihnești, iar mâine va trebui să te consulte un medic. Știu un specialist foarte bun. Nu este un Echo, să nu-ți faci griji...

Vocea i-a dispărut treptat.

Nici nu mai auzeam ce zice. Auzeam doar cuvântul „Echo" repetat la nesfârșit.

— Nu pot să rămân aici. N-ar trebui să fiu aici. Trebuie să ies afară. Simt nevoia să ies.

Dacă n-aș fi fost atât de tulburată, mi-aș fi dat seama de ironia faptului că tocmai unchiul Alex — omul care, mai mult decât oricine, era vinovat de folosirea pe scară largă a androizilor de către o cincime din populația care și-i putea permite și de către toate companiile europene — mă consola și-mi spunea că totul va fi bine.

Nu.

Nu mă gândeam la această ironie.

Eram preocupată să mă uit insistent la un tablou de pe perete.

O pânză imensă care înfățișa un șir de femei goale, unele având chipul acoperit de niște măști — genul de măști care altădată ar fi fost purtate de căpeteniile de trib din Africa.

— Știi ce este? s-a auzit întrebarea unchiului Alex răzbătând prin starea mea de tulburare.

Nu că eram capabilă să-i răspund, deși, într-o zi obișnuită, aș fi știut că aveam în față un tablou vechi de aproape două sute de ani, pictat în 1909 de Pablo Picasso, *Les Demoiselles d'Avignon*, una dintre cele mai inovatoare opere de artă de la acea dată. Însă nu știusem că era în posesia unchiului meu.

— Este al treilea dintre cele mai scumpe tablouri din lume, a spus el.

Tata a avut dreptate. Unchiul Alex iubea banii. Dar nu asta mă irita. Ci

acele trupuri goale, cu măști tribale pe față, care parcă ieșeau din tablou și veneau spre mine.

Am închis ochii, dar degeaba.

Nu-i vedeam decât pe părinții mei morți, întinși pe podea, și pe Alissa cu cuțitul în mână.

Era cea mai sinistră farsă din univers — tata, care era pasionat de obiectele vechi și demodate, să fie omorât împreună cu mama în cel mai brutal și mai rudimentar mod cu putință. Iar când farsa este foarte reușită, nu începi să râzi, ci să țipi. Da, când cade masca, țipi ca speriat de moarte, iar eu asta am făcut atunci, am țipat. Țipam în timp ce Iago stătea și se uita tăcut, iar unchiul mă mângâia pe braț, încercând în zadar să mă liniștească.

Apoi unchiul Alex s-a ridicat în picioare.

— Așteaptă o clipă, a spus el și a ieșit din cameră.

Am rămas doar eu cu Iago.

Purta o salopetă confecționată cu spray cu nano-fibre. Un combinezon mulat pe corp. Când a văzut că mă uitam la hainele lui, și-a tras gluga pe cap și și-a acoperit fața cu o voaltă. În secunda următoare a dispărut cu tot cu costumația de pe el.

Sigur, dacă aș fi fost mai bine informată, mi-aș fi dat seama că era un invizicombinezon și că Iago nu făcuse decât să-l comute pe modul proiecție, așa încât toate nano-camerele din țesătură înregistrau imagini din încăpere și le proiectau perfect pe suprafața hainei, de nici nu făceai diferența între proiecție și restul încăperii. Nu văzusem în viața mea un invizicombinezon atât de reușit. În starea mea delirantă, tocmai mă întrebam unde plecase, când, deodată:

— Buu!

Chipul i-a apărut din senin chiar în fața mea. Atât de aproape încât îi simțeam mirosul de căpșuni al gumei de mestecat. A început să râdă. M-am gândit că poate nu știa ce se întâmplase. N-avea decât zece ani. Poate că nu înțelegea situația.

Da, probabil.

Pe un ton indiferent mi-a explicat că avea o adevărată colecție din cele mai bune invizicombinezoane din lume, făcute cu spray-uri cu fibre; pulveriza pe el fibrele de bumbac care conțineau camere de filmat și nano-ecrane minuscule pentru a deveni invizibil. Zicea că n-aș ști niciodată dacă aș fi singură sau nu.

Apoi s-a dat mai în spate, îndepărtându-se de mine.

N-ai cum să urăști un copil de zece ani. Sau cel puțin asta crezusem eu până atunci.

9

Vara trecută am avut un accident de mașină. Eu, mama și tata. La vremea aceea, a fost cel mai înspăimântător moment din viața mea.

Cel mai bine îmi aduc aminte cum a țipat mama. Ne întorceam dintr-o vacanță în Fiji — singura insulă din Pacific (în afară de Hawaii) care nu a fost înghițită de apele oceanului.

Tata nu făcea vacanțe simulate. Întotdeauna voia să mergem în locuri reale. Sinceră să fiu, la fel și mama. Fusese o vacanță reușită. Mama și tata nu se mai certaseră. Vremea a fost frumoasă. Am făcut scufundări și am văzut recifele de corali. Localnicii au fost prietenoși. La întoarcere, am plănuit să o luăm pe magistrala magnetică spre Australia, apoi pe una dintre noile rute super-rapide dintre Sydney și Londra. După aproximativ un minut, vehiculul nostru, un Alpha-Glide vechi și instabil, a început să huruie.

— *Viteza de deplasare este prea mare*, ne-a comunicat computerul de bord. *Am depășit 20 000 de mile pe oră.*

Mi se părea și mie că ne deplasam prea repede.

— *Vă recomand să reduceți manual viteza.*

Reducerea manuală a vitezei era periculoasă, desigur. Deoarece mașinile circulau cu aceeași viteză pe șinele magnetice. Chiar dacă mașina era dotată cu un sistem antigravitațional care dădea impresia că circulam cu o viteză de o mie de ori mai mică decât cea reală, tot se simțea că mergem *mult prea repede*. Și atunci s-a întâmplat accidentul. O cădere bruscă, de parcă ne-am fi aflat într-un montagne-russe. Mașina cu care călătoream a căzut o sută de metri. A fost o pană de energie magnetică. Mașina era prea veche pentru respectiva linie de deplasare.

Așadar, ne-am prăbușit rapid prin aer. Eu și mama stăteam în spate, în siguranță, pe locurile pasagerilor. Dar mașina era veche, de la începutul secolului. Nu avea funcție de securitate pentru eventualitatea că nu stăteai pe locul tău. Iar tata se ridicase pentru a acționa frâna manuală.

— Leo! a țipat mama.

Țipătul acela dovedea fără umbră de îndoială că mama îl iubea pe tata mai mult decât orice pe lume. *M-a șocat să văd cât de mult te iubeam/ dar sub turnuri separate e o singură stâncă* (Neo Maxis).

Mașina lovise cu putere suprafața apei, iar tata a țipat în momentul impactului. Până atunci nu-l mai auzisem țipând de durere.

— Tată! am strigat eu în timp ce mașina a continuat să se scufunde în ocean.

— Sunt bine, a zis el.

Dar nu era bine deloc. Picioarele îi fuseseră zdrobite și trunchiul, răsucit. Însă, în ciuda durerii, tata a avut prezența de spirit să apese pe triunghiul roșu de pe tabloul de comandă și să trimită un semnal SOS, așa că o acvaambulanță australiană a ajuns la vehiculul nostru înainte să rămânem fără oxigen.

Timp de un an de zile după aceea am continuat să-mi amintesc diverse lucruri despre accident. Erau doar imagini. Bulele de aer din exterior. Întunecimea oceanului. Mama luptându-se să dea la o parte perna de aer care o protejase pentru a ajunge la tata. Eu, la fel. Lămpile de un albastru fosforescent care străluceau în întuneric. Chipul tatei care striga de durere din două motive.

Tata fost trimis la spitalul din Sydney. Nu se putea mișca de la brâu în jos. Asta era marea problemă.

Desigur, nouă din zece astfel de cazuri se rezolvă cu ajutorul nanochirurgiei. Tatei nu-i plăcuse această idee fiindcă lui nu-i plăcea nimic din ce începea cu nano.

— E o nebunie! Abia ținem pasul cu tehnologia pe care o *putem* vedea, ce să mai zic de chestiile pe care nu le putem vedea.

Dar dacă voia să nu rămână paraplegic, nu prea avea de ales. Operația a avut un succes aproape total, doar piciorul drept continua să-l doară, motiv pentru care trebuia să meargă cu ajutorul unui baston și să ia analgezice.

Bunica a rămas la noi o bucată de vreme, la început, când tata trebuia să stea la pat. Tata încerca să se arate prietenos când se afla ea prin preajmă, dar

când eram doar eu și mama, ne spunea îmbufnat că ar trebui să se întorcă pe Lună, să-și termine de scris cărțile ei stupide. Tata se necăjea din orice. Și-a lăsat să-i crească barbă.

— Avem nevoie de un Echo, a spus mama. Nu doar pentru educația lui Audrey, ci și pentru noi. Uite, faci prea mult efort și văd că ai dureri. Nu-i cinstit nici față de tine. Toată lumea folosește androizi în ziua de azi. Știu că scrii împotriva lor, dar scrii și împotriva capsulelor de imersiune și uite că tot avem una. Nu ne mai putem bizui pe robotul ăla stupid din anii 2050.

„Robotul ăla stupid din anii 2050" era Travis (servitor inteligent personalizat, dotat cu viziune robotică artificială). Era de înălțimea unui om, dar nu avea înfățișare umană. Era fabricat din materiale plastice și metale și funcționa pe baza unui acumulator litiu-ion care trebuia reîncărcat în fiecare noapte. Era deja mult prea uzat, iar acum, de fiecare dată când îl puneai în funcțiune, se mișca în direcția greșită și repeta mereu nume de legume.

— Mamă, am intervenit eu încercând s-o liniștesc.

— Mă îngrijorează că, atunci când mă voi întoarce la serviciu, nu voi mai avea timp să mă ocup de toate, vom avea nevoie de cineva care să ne ajute. În ziua de azi, androizii nu costă mult. Până în o mie de unidolari. Mai ieftin decât mașina pe care am cumpărat-o în locul celei vechi.

Câtva timp, tata n-a mai zis nimic. Stătea pe maginea patului, strâmbându-se de durere. Undeva, prin apropiere, se auzea Travis care repeta întruna cuvântul „napi".

Tata își bătea ușor buza cu degetul gros al mâinii. S-a scărpinat în barba neagră. Apoi s-a uitat la mine. Oricât de supărat ar fi fost, la mine se uita întotdeauna cu o privire blândă.

— Audrey, tu ce părere ai? În casa asta există democrație. Prin urmare, ție îți revine votul decisiv. Dacă tu zici că ar trebui să avem un Echo, vom cumpăra un Echo.

— Eu cred..., am început eu încet și aproape surprinsă de propriul meu răspuns. Eu cred că ar trebui să luăm un Echo.

El a clătinat din cap. A încercat să zâmbească.

— Bine, dar să fie unul fabricat de Sempura! Nu vreau să contribui la megalomania fratelui meu.

Mama a zâmbit.

— Vom cumpăra un Sempura. Stai liniștit.

Și atunci am simțit că o părticică din mine s-a scufundat, ca o mașină într-un ocean.

Abia puteam să respir.

Până atunci nu-mi dădusem seama că există o legătură între dragoste și aer. Când oamenii pe care îi iubești te părăsesc, îți iau și aerul pe care îl respiri. Sau o parte din el. Cel puțin așa ai impresia.

Aveam doar un singur gând. Îmi doream să mor.

Aș vrea să mor și eu pentru că morții nu simt durere. Sau sentimente de vinovăție. Era doar vina mea. Eu am fost de acord să luăm un Echo. Eu am avut votul hotărâtor și am spus da.

L-am auzit pe unchiul Alex zicându-i ceva băiatului Echo afară, pe hol. Vorbea cu el pe un ton scăzut, dar aspru.

— Tu n-ai ce să discuți cu ea, Daniel, ai înțeles? Să nu cumva să-ți vină în cap vreo idee, m-ai auzit?

Androidul n-a răspuns.

Unchiul Alex s-a întors în cameră. L-a mângâiat drăgăstos pe Iago pe păr.

— Ce bine că Iago va avea în casă pe cineva mai aproape de vârsta lui. El nu merge la școală. Are profesor particular. Un Echo. Madara. Eu muncesc foarte mult. Chiar și când sunt acasă muncesc. De-aceea spun că e minunat că Iago va avea cu cine să interacționeze. Cu cineva real.

Unchiul Alex ținea ceva în mână. Un recipient transparent de aerogel, cu logoul albastru al companiei Castle Industries. L-a deschis și mi-a arătat ce era înăuntru: două discuri făcute dintr-un material alb și delicat.

— Sunt neuropaduri, a spus unchiul Alex. Ceva mult mai bun decât capsulele revitalizante de ștergere. Îndepărtează durerea fără să șteargă memoria

sau să afecteze sănătatea mentală. Monitorizează activitatea creierului și o reglează prin electromagnetism. Probabil că în momentul ăsta undele tale cerebrale oscilează puternic. Astea liniștesc apele agitate ale minții și le transformă într-un lac liniștit, a adăugat el zâmbind.

Mi-a lipit discurile pe tâmple.

— Își schimbă instantaneu culoarea pentru a se adapta la nuanța pielii. Gata. Vei simți aproape imediat efectele. Este un produs nou-apărut. Va ieși pe piață abia anul viitor.

A avut dreptate.

Am simțit efectele imediat. Durerea emoțională copleșitoare din urmă cu câteva secunde începea să dispară și în locul ei... ei bine, nu mai simțeam nimic. Era un vid, o neutralitate, un nesfârșit nimic.

— Te simți mai bine?

— Cred că da, am spus eu simțindu-mă cuprinsă de o oboseală incredibilă.

Unchiul Alex a zâmbit. Mie a început să mi se încețoșeze privirea încât la un moment dat mi s-a părut că în locul lui îl vedeam pe tata.

— Și-acum la culcare, a zis el. Iago și cu mine te vom conduce în camera ta. Iar mâine, după cum îți spuneam, vom merge la un specialist. La doamna Matsumoto. Fii liniștită, Audrey. Aici ești în siguranță.

Am mers printr-un hol imens, plin cu obiecte de artă, am trecut pe lângă o bucătărie și o ușă înaltă și îngustă.

— Aici e sala armelor, m-a lămurit unchiul Alex, dar eu eram prea absentă ca să-mi fac griji.

10

M-am trezit dintr-un somn adânc, fără vise, când am auzit un zgomot la fereastră.

Mă aflam la cel de-al doilea etaj al casei. Oare ce anume putea să bată în geam? Acest lucru ciudat nu m-a tulburat deoarece purtam neuropadurile, dar m-am dat totuși jos din pat și m-am dus la fereastră. Nu era nevoie să fac asta.

M-am apropiat. N-a trebuit decât să mă gândesc că se deschid jaluzelele și s-au și deschis fiindcă erau prevăzute cu neuroreceptori. Intreaga Londră fremăta și strălucea în noapte. Sloganul companiei Castle Industries, de culoare indigo incandescent, apărea și dispărea întruna printre nori.

Stați liniștiți! E Castle.

M-am apropiat de geam atât de tare încât aproape că îl atingeam cu nasul. Afară, în dreapta mea, se vedea ceva escaladând zidul. Sub mine erau două niveluri. Dar casa avea plafoane înalte. Până la etajul doi era o înălțime foarte mare. Totuși, acel ceva urca și încă repede.

Ia te uită!

Băiatul Echo, Daniel.

Se uita în sus, spre mine. Îmi făcea semn cu mâna să deschid fereastra. Dar eu n-am deschis-o. Chiar și cu neuropaduri aplicate pe tâmple îmi dădeam seama că nu trebuia s-o deschid.

Zicea ceva, dar nu înțelegeam ce, apoi a început să se cațăre pe un burlan din oțel care trecea chiar pe lângă fereastra mea. Era puternic și urca mai repede decât un om, dar mie nu-mi era teamă. Creierul meu era forțat în mod artificial să se calmeze. Observam totul cu detașare, ca și cum s-ar fi întâmplat într-o carte, ca și cum nu mi s-ar fi întâmplat mie.

Pe urmă a mai apărut un Echo.

Era o femeie cu părul roșu (abia îi distingeam culoarea), împletit într-o cosiță lungă. Ținea în mână o armă. Dar nu era o armă oarecare.

Nu.

Era o armă pe care o văzusem doar în holofilme. Un pozitron cu aspect

elegant, din aerogel și argint. Din cele care folosesc tehnologia antimaterie și, deci, nu doar că te omoară, dar te și dezintegrează, te fac să dispari. Nu lasă urme, nu mai rămâne nimic din tine. Da, da. O armă înfiorătoare. Tata spera ca o astfel de armă să nu iasă niciodată pe piață. Nu ieșise — deocamdată. Era probabil cea mai rară armă din câte există. Deținută doar de o mână de oameni superbogați și superputernici. Totuși, această armă fusese luată (aveam să înțeleg mai târziu) din rastelul cu arme al unchiului Alex de la parterul casei — iar femeia o îndrepta spre celălalt Echo, Daniel, căruia îi ordona să coboare.

El mă fixa cu privirea și, în ciuda întunericului și a faptului că purtam neuropadurile, aveam senzația că ceva era în neregulă cu el. Privirea lui mi se părea altfel: mai amenințătoare și mai intensă decât cea a altor Echo pe care îi văzusem până atunci. Chiar și decât a Alissei. S-a oprit o clipă, ținându-se de burlan, dar pe urmă și-a dat seama că nu se poate împotrivi roșcatei.

A coborât și, până a ajuns jos, nu și-a luat ochii de la mine.

M-am întors în pat nu foarte tulburată, de parcă ar fi fost vorba de un vis.

Se pare că neuropadurile erau făcute nu doar să-ți stabilizeze dispoziția generală, dar și să te ajute să dormi. Am adormit din nou foarte repede, doar că de data asta am avut un vis. I-am visat pe părinții mei, apoi l-am visat pe Daniel. Se făcea că intrase peste mine pe fereastră și îmi punea mâna la gură ca să nu țip.

Dar totuși, am dormit.

Când m-am trezit iar, era ora nouă dimineața și mi-am dat seama că neuropadurile își făcuseră treaba destul de bine ca să rezist să nu le dau jos.

— Lumină, am spus eu obosită și imediat s-a aprins lumina.

De-afară se auzea zarvă. Niște voci îndepărtate care scandau ceva. Un protest probabil. In ultimul timp, Londra devenise un oraș al protestelor. Știam lucrul acesta pentru că deseori se ducea și tata, chiar dacă mama nu fusese niciodată de acord ca el să participe.

Stăteam într-un pat imens, într-o cameră de oaspeți mare și elegantă. Așternuturile nu miroseau a levănțică și a flori de tei cum miroseau acasă la mine, ci a primulă și a patchouli. Mi-am dat seama de asta deoarece așternuturile erau dotate cu nanotehnologie, iar inscripția albă a licărit discret pe bumbacul verde când m-am dezvelit. *Parfumul din această dimineață are note de primulă, cu efect revigorant, și de patchouli, cu efect calmant.*

Imi lăsasem info-lentilele acasă, dar am observat că unchiul Alex îmi lăsase o pereche lângă pat, într-un etui cu sigla simplă a companiei Castle, silueta albastră a unui castel cu trei turnuri, care apărea pe toate obiectele, de la capsulele de imersiune până la recipientul din aerogel al neuropadurilor. O vedeam chiar și afară, pe geam. Aseară nu observasem decât sloganul; oricum, atunci nu observasem mai nimic, doar pe Daniel care urca la mine.

Logoul apărea inscripționat pe o uriașă sferă rotativă care plutea deasupra clădirilor Londrei și al unei rețele de șine magnetice și de trafic rapid, întortocheate ca niște spaghete.

Bineînțeles că știam unde era amplasată sfera. Era chiar deasupra Zonei de Resurecție, fondată de Castle Industries. Mai demult, înainte să mă nasc eu, aceasta fusese o parte frumoasă și liniștită a orașului, cunoscută sub numele de Parcul Regent, dar acum era sediul celei mai controversate afaceri a companiei Castle — o grădină zoologică imensă, cu specii altădată dispărute care au fost readuse la viață prin secvențializarea genelor. Sigur, nu toate fuseseră readuse la viață. Oamenii știu acum că nu vor putea niciodată să recreeze dinozaurii deoarece ADN-ul lor nu s-a conservat suficient de bine. Dar acolo se adăposteau alte specii — urși polari, urși panda, păsări dodo, gorile de munte, mamuți lânoși, tigri și (cea mai controversată dintre toate) oameni de Neanderthal.

Din poziția în care stăteam, sprijinită de perne în acel pat ciudat, nu puteam vedea în interiorul zonei, vedeam doar vârfurile copacilor. Totuși, îmi dădeam seama că dintr-acolo venea zgomotul.

Scandările.

Era un protest la adresa Zonei de Resurecție. Tata ar fi știut despre el, poate chiar ar fi plănuit să participe. Dar presupun că însăși cartea pe care o scria reprezenta un fel de manifest împotriva Zonei de Resurecție, principalul argument fiind acela că aici se găseau neanderthalienii — ființe umane reale care trăiau în grote. Mama îi interzisese tatei să participe la proteste. Sau măcar încercase.

— Leo, zicea ea. Leo, ești egoist.

— Egoist? Pentru că încerc să apăr viitorul nostru, al tuturor înseamnă că sunt egoist?

— Un manifestant în plus sau în minus nu contează.

— Ca să faci diferențe, întotdeauna contează și unul singur.

— Bine, lasă, ce-ai zice să petreci mai mult timp cu noi? Ne plăcea atât de mult ziua de sâmbătă. Mai ții minte diminețile de sâmbătă când mergeam la Centrul Acvatic din Paris? Preferi să mărșăluiești cu o gloată de anarhiști violenți în loc să-ți petreci timpul cu familia ta?

— Te-ai schimbat. Altădată și tu credeai în lucrurile astea. Acum în ce crezi? In yoga?

— M-am maturizat, Leo. Inţelegi? Am intrat în lumea reală. A lucrurilor reale. Ca să câștig bani. Ca să pot avea grijă de familia noastră. Nu înțelegi asta?

In acel moment, tata mormăia ceva și se retrăgea în biroul lui. Mama rămânea în bucătărie, se uita la mine și zicea:

— Imi fac griji pentru el.

Apoi se încrunta și se răstea la Travis, spunându-i să înceteze cu trăncăneala despre castraveţii de mare, după care se întorcea din nou spre mine.

— Taică-tău mă obosește, zicea ea luând o pastilă pentru creier și clipind din ochi în timp ce parcurgea mesajele primite pe mental-messenger.

— Il iubesc, Audrey. Dar îmi mănâncă zilele. Orice-ai face, să nu ajungi ca el. Să nu ajungi să-ţi îngrădești viaţa din cauza principiilor. Și-acum, vino, e sâmbătă. Am ceva timp liber. Hai să mergem în America să vizităm niște galerii de artă și să ne distrăm.

***

In lume existau o mulțime de locuri ca Zona de Resurecție și majoritatea n-aveau nicio legătură cu compania Castle Industries. După cum îmi spunea tata, unchiul Alex era doar unul dintre mulți alții care câștigau bani din astfel de afaceri. Și totuși, faptul că mă aflam aici mă facea să mă simt stingheră.

In fond, nu fusesem în viaţa mea acasă la unchiul Alex. Cu doi ani în urmă, de Crăciun, îi invitase pe părinţii mei la el, dar ai mei îl refuzaseră.

— Il iubesc pe fratele meu, mi-a spus tata atunci. Il iubesc pentru că este fratele meu mai mic și trebuie să-l iubesc, dar asta nu înseamnă că vreau să petrec mult timp cu el ascultându-l. Sau să-i vizitez casa aia luxoasă. Vezi tu, Audrey, fratele meu este un om foarte înțelept și fermecător care, sunt ferm convins de asta, crede că ajută omenirea să progreseze dacă pune noua tehnologie la dispoziţia oricui. Dar, în opinia mea, face multe lucruri dăunătoare societății.

Acesta a fost motivul pentru care, atunci când a venit vorba să ne cumpărăm un Echo, a ales-o pe Alissa, care nu era un produs Castle. Era de la Sempura, companie ale cărei produse erau mai scumpe, dar considerate a fi de calitate superioară. Sempura nu contribuise la readucerea la viață a neanderthalienilor. Această companie producea doar androizi, roboți și mașini.

— Unchiul Alex înoată în sensul curentului și eu înot împotriva lui, au fost vorbele tatălui meu în acel Ajun de Crăciun. Nu-i de mirare că uneori am senzația că mă înec.

Chiar dacă nu ne-am dus niciodată în Hampstead, îl vedeam totuși pe unchiul Alex. El venise în Yorkshire de câteva ori, însă niciodată cu Iago, și întotdeauna se arătase foarte blând și afectuos față de mine. Când am împlinit nouă ani, ne-am pomenit cu el la ușă; mi-a adus o capsulă de imersiune de ultimă generație. Acum îmi dau seama că gestul lui nu prea i-a încântat pe părinții mei. Uneori se simțea o tensiune între ei, dar de obicei din cauza tatei. Sinceră să fiu, unchiul Alex nu mi se păruse niciodată dispus să înceapă o ceartă.

Auzind pași pe pietrișul de-afară, m-am ridicat din pat și m-am dus la fereastră. În depărtare, mai sus și mai la sud de Zona de Resurecție, luminile cartierelor sărace din Cloudville licăreau ca un nor negru de furtună încărcat de electricitate. M-am apropiat și mai mult de geam și am privit în jos.

Presupun că, într-un fel, mă așteptam să văd pe cineva urcând spre fereastra mea. Dar nu era nimeni.

Am văzut patru Echo care îngrijeau straturile de flori. Erau două femei și doi bărbați. Nu semănau deloc unul cu altul. Un bătrân cu barbă albă; un bărbat mai tânăr și mai voinic, cu părul lung și negru; o femeie cu părul blond, care semăna destul de bine cu Alissa, doar că era ceva mai în vârstă; și un Echo conceput să arate ca o femeie de douăzeci de ani, cu pistrui ce păreau absolut autentici și părul roșcat împletit într-o coadă lungă.

Abia după câteva momente mi-am dat seama că aceea era femeia pe care o văzusem cu o seară înainte. Cea care îl urmărise pe Daniel cu arma în mână.

Lângă ei se afla un robot. Un robot obișnuit, din oțel, foarte asemănător cu o grămadă de compost ce se deplasa singur, aduna buruienile și alte resturi pe care cei patru Echo le piguleau din straturile de flori.

Ceva mai departe de ei, un alt Echo stătea cocoțat într-un levibord. Era el. Cel care semăna cu un adolescent de șaisprezece ani, înalt, blond și cu tenul alb, dar ale cărui trăsături perfecte erau acum mai evidente în lumina zilei. Ștergea sângele Alissei de pe mașina părinților mei care plutea la câțiva centimetri deasupra șinelor magnetice. Mașina, un Slipstream în forma unei jumătăți de ou, depășise posibilitățile financiare ale părinților mei. După accident, mama insistase să cumpărăm una mai scumpă. Dar acum, pe lângă vila și domeniul unchiului meu, nu părea deloc scumpă. Iar funcția de autocurățare cu care fusese prevăzută era practic inutilă.

Îl priveam fascinată pe băiatul Echo în timp ce spăla sângele cu ajutorul unei găleți și al unui burete.

Când l-am văzut la început, m-am speriat. Oare acum de ce nu mă speriam? De ce nu m-am speriat azi-noapte? Am încercat să mă gândesc la ce li se întâmplase ieri părinților mei și chiar m-am străduit să simt ceva. Apoi mi-am amintit că purtam neuropadurile. Voiam să-mi aduc aminte de părinții mei și de tot ce se întâmplase. Așa că mi le-am scos, dezlipindu-le de pe piele unul câte unul, și aproape instantaneu reacțiile chimice din creierul meu s-au schimbat și am resimțit senzația de groază.

Vasăzică asta simți când îi pierzi pe oamenii pe care îi iubești.

Nu e doar un sentiment de tristețe, așa cum se spune de obicei.

Nu.

E mai rău de-atât.

E groaza absolută că ai rămas singur.

Am simțit spaima ca pe o gheară în piept.

Aveam cincisprezece ani, dar mă simțeam ca un copilaș care țipă pentru că a fost abandonat. Nu țipam literalmente... Simțeam o groază foarte silențioasă, dar totuși groază. Un fel de prăbușire interioară, o prăbușire

sufletească, şi n-aveam nimic de care să mă agăţ.

Abia puteam să respir.

Băiatul Echo şi-a dat seama că îl privesc şi s-a uitat la mine. M-a privit îndelung cu ochii aceia care mie mi s-au părut reci. Am simţit că nu mai am aer, că parcă mă înec, şi m-am îndepărtat de la fereastră, apoi m-am grăbit să-mi lipesc neuropadurile pe tâmple.

La scurt timp după aceea, unchiul Alex a bătut la ușa mea. Am deschis. Stătea în prag îmbrăcat în negru de sus până jos, cu o tavă în mână.

— M-am gândit să-ți aduc chiar eu micul dejun, a spus el. Și tot eu l-am pregătit. Fără ajutorul unui Echo. Terci de ovăz, pâine de porumb, suc de napi și portocale îmbunătățite genetic, ciocolată. Pot să-ți prepar și un ceai roșu dacă vrei ceva cald. Știu că ieri nu te-ai atins de mâncare, dar acum cred că e cazul să mănânci ceva, Audrey. Dacă poți.

M-am uitat la terciul de ovăz și mi-am dat seama că nu mai mâncasem nimic după shake-ul de banane din ziua precedentă. Eram lihnită de foame, dar tot nu voiam să mănânc.

— Tatălui tău îi plăcea pâinea de porumb, a zis unchiul Alex uitându-se spre tavă cu o privire melancolică. Pe vremea când eram copii, o mâncam unsă cu unt. Sigur, asta se întâmpla înainte să fie interzis untul.

Am luat tava și mi-am dat seama că, deși purtam neuropadurile, îmi tremurau mâinile și picioarele. Când a văzut asta, unchiul Alex mi-a luat tava și a așezat-o pe o măsuță din mijlocul camerei. N-o mai văzusem până atunci.

De fapt, abia atunci am observat și alte detalii din cameră. Un divan lângă perete, un televizor antic, datând probabil din anii 2020, o oglindă imensă, un covor luxos, din nano-fibre, care își schimba discret și continuu culoarea, devenind când albastru, când violet („Culorile somnului", mi-a explicat unchiul Alex), o capsulă de imersiune de dimensiuni reduse într-un colț („În caz că vrei să vorbești cu cineva sau doar să evadezi puțin") și o ușă care dădea într-o cameră de baie separată. Mai era și un tablou pe perete. Niște siluete roșii pe un fond albastru. O siluetă cânta la vioară, alta, la flaut. Alte trei stăteau așezate, cu genunchii apropiați, și ascultau.

— L-am cumpărat de la muzeul Hermitage din Leningrad. Din Rusia. Înainte de războiul civil de acolo. Îți place? m-a întrebat el.

— Este un Matisse, am zis eu, ceea ce nu era un răspuns real. Adevărul este că, având neuropadurile pe tâmple, nu-mi dădeam seama dacă era o

pictură bună sau una proastă. Poate că trebuia să poți simți durere și tristețe ca să poți aprecia arta.

Unchiul Alex a clătinat din cap impresionat.

— Știi o mulțime de lucruri pentru o fată de cincisprezece ani.

— Mama adora pictura. Obișnuia să mă ia cu ea la galeriile de artă. Uneori făceam vizite reale. Alteori intram amândouă într-o capsulă și făceam vizite virtuale.

— Mama ta era o femeie foarte inteligentă. Fără îndoială că ți-a fost un profesor foarte bun. Tatăl tău făcea vreodată lecții cu tine?

Am scuturat din cap că nu.

— Nu prea. Era prea ocupat să scrie.

Unchiul a râs scurt, cu mâhnire.

— In special despre Castle Industriesl

Nu i-am răspuns la această remarcă. M-am mulțumit să spun:

— Dar să știi că uneori mă învăța despre arta scrisului. Era de părere că vorbele sunt ca niște arme. Dacă găsești cuvintele potrivite, ele pot căpăta o putere extraordinară. Ele îi pot ajuta pe oameni. Sau îi pot răni. Mă învăța mai ales prin propriul lui exemplu. Să am principii. Să fac ce trebuie chiar dacă este greu. Și m-a învățat să gătesc.

Unchiul Alex a clătinat din cap și m-a privit cu un aer stânjenit. Am observat că avea buze subțiri. Mai subțiri decât ale tatei. Tola îmi zisese odată *Să nu ai niciodată încredere în persoanele cu buzele subțiri*, dar Tola era cam superficială și răutăcioasă când venea vorba de astfel de lucruri.

— Problema este că adevărul e la fel ca moralitatea. Diferă de la o persoană la alta. Ce este adevăr pentru unul, pentru altul este minciună. Probabil că a spus lucruri oribile despre mine.

M-am așezat la masă, am luat lingura în mână și am început să mănânc din terciul de ovăz. N-am putut decât să iau o gură, deși purtam neuropadurile.

— Nu, n-a spus lucruri oribile. Ii plăcea de tine și-mi spunea mereu că ești un om bun. Zicea că a fi civilizat înseamnă să te înțelegi bine cu un om,

chiar dacă ai opinii diferite de ale lui.

Acesta era adevărul, dar unchiul Alex nu părea convins.

— Chiar așa spunea, am adăugat eu.

— Audrey, ascultă-mă. Ești sânge din sângele meu. Faci parte din familie și familia este importantă. Am să mă străduiesc din răsputeri să te fac să te simți aici cât mai confortabil... I-am anunțat pe cei de la birou că voi sta acasă săptămâna viitoare. N-am să plec de-acasă, îți promit. In Europa, sediul nostru este la Cambridge, la doar câteva minute de mers cu automagul, dar sincer să fiu, pot să coordonez totul de aici. Și știu că ai o problemă cu androizii. Am să rămân lângă tine.

— Da, am spus eu cu gândul la androidul blond care încercase să ajungă în camera mea în noaptea dinainte. Chiar mi-e teamă. Unul dintre ei a încercat să ajungă în camera mea azi-noapte. Pe geam. A urcat pe zid și a vrut să intre peste mine. Era cel pe care l-am văzut aseară. Daniel.

O umbră de îngrijorare a străbătut pentru o fracțiune de secundă chipul unchiului meu, dar imediat și-a recăpătat calmul sau cel puțin așa părea.

— Nu te îngrijora din pricina asta. Androizii au nevoie de numai două ore pentru reîncărcare pe timpul nopții. Știi asta. Așa că ei lucrează și noaptea. Fac tot felul de activități de întreținere. In afara casei. Uneori burlanul pentru scurgerea apei de ploaie se înfundă. Probabil că a urcat să-l desfunde.

— Dar mai era o femeie Echo. Avea o armă și amenința că-l omoară. Sau cel puțin așa am crezut.

— Care dintre ele?

I-am spus care.

— Ah, Madara. Este un prototip pentru armată. Incerc să-mi dau seama dacă e cazul să încep să-l produc în serie. Cred că am s-o fac. Mă gândesc să continui demersurile pentru brevetarea ei. Este foarte bună. Ea se ocupă de securitatea mea pe timpul nopții. Patrulează pe tot domeniul. Este programată să-și exercite autoritatea asupra celorlalți Echo. Crede-mă, nu e vorba de ceva necurat. Nu s-a petrecut nicio disfuncționalitate.

— OK, am spus eu în timp ce îngrijorarea îmi era adormită de neuropadurile de pe tâmple.

Unchiul Alex s-a așezat pe patul meu, și-a împreunat mâinile ca pentru rugăciune, apoi a inspirat adânc, încercând să-și aleagă cuvintele potrivite.

— E de înțeles teama ta față de androizi, dat fiind ce s-a întâmplat, dar vreau să-ți spun ceva. Androizii de aici sunt altfel decât cel care ți-a ucis părinții. Am vorbit cu poliția. Au văzut înregistrarea de pe camerele de supraveghere și au confirmat că acela era un produs Sempura, nu unul de-al nostru. Iți dai seama de asta după faptul că ea avea ochii căprui, iar androizii noștri au ochii verzi. Știai lucrul acesta?

I-am spus că da. In plus, știam deja că Alissa era un produs al companiei Sempura. Mi-am amintit ce figură a făcut tata în ziua când am primit-o. Una plină de dispreț.

— Este un Echo, îi spusese mama. Nu-i sfârșitul lumii.

— Nu văd nicio diferență, a replicat tata și s-a apropiat șchiopătând ca să se uite mai bine la Alissa.

Mă pregăteam să mai iau o lingură din terciul de ovăz.

— Așa ceva nu s-ar fi putut întâmpla cu niciunul dintre produsele noastre. Știi, noi ne asigurăm că proiectanții noștri inserează niște blocaje. Ele limitează acțiunile unui Echo, dar îi protejează pe proprietarii lui. După ce termini de mâncat micul dejun, te va consulta doamna Matsumoto, specialista de care ți-am vorbit.

— Este un program? am întrebat eu.

— Nu. Sunt situații când chiar și eu sunt convins că nimic nu poate fi mai bun decât o întâlnire față în față cu o ființă umană. Și nu există specialist mai bun decât doamna Matsumoto. Doamna Matsumoto este cea mai bună. Cere niște onorarii foarte mari și este foarte solicitată. Dar uite că uneori prinde bine să ai un unchi bogat și influent.

Mi-a făcut cu ochiul. Gestul lui aproape că m-a făcut să zâmbesc sau mai bine zis să schițez un surâs. A zâmbit și el drept răspuns. Credea probabil că

era un progres din partea mea.

Unchiul Alex m-a privit cu atenție. Părea îngrijorat de ceea ce urma să spună. Mă privea printre gene de parcă i-ar fi fost teamă de felul cum voi reacționa.

— Este un doctor al minții. Ea m-a ajutat după ce soția mea m-a părăsit. Știu că nu mai sunt la modă astfel de doctori din anii 2090, dar, după cum ți-am zis, este cea mai bună din lume. Cred că ea te poate ajuta.

— Unde este?

— Aici, în Londra. Am să te duc la ea.

Nu țineam neapărat să merg. Lumea exterioară mi se părea brusc un concept terifiant.

— Mă simt bine, am zis eu. Cred că deocamdată vreau să stau aici.

— Sigur, nu e nicio grabă, a zis el. Absolut nicio grabă.

A spus-o într-un fel care a risipit instantaneu orice umbră de insistență din partea lui. Văzând că nu stăruie, m-am pomenit spunând:

— Ba nu. Vreau s-o văd chiar acum.

— Ea nu face vizite la domiciliu. Pot să-i ofer și un milion de unidolari și tot m-ar refuza.

— În regulă.

Unchiul Alex mi-a dat părul după ureche așa cum obișnuia tata, și atunci am văzut că ochii i s-au umplut de lacrimi.

S-a auzit o bătaie în ușă. Zgomotul m-a șocat, deși purtam neuropadurile. Unchiul Alex s-a dus să deschidă și am văzut o femeie Echo: cea pistruiată, Madara. Cea care trebuia să fie o războinică. Ținea în mână un făraș de grădină. Mi-am dezlipit neuropadurile încercând să-mi fac o impresie despre ea, să înțeleg ce se întâmplase aseară.

— Stăpâne, am plivit straturile de flori, a zis ea pe tonul sec al unui Echo. Doriți să-i cumpăr fetei niște haine, așa cum ziceați?

— Da, Madara. Va avea nevoie de câteva.

O clipă n-am văzut nimic altceva decât pe Alissa cu cuțitul de bucătărie în

mână și cred că mi-am dus mâinile la față fiindcă următorul lucru pe care mi-l amintesc este că neuropadurile mi-au căzut pe covor, iar pe mine m-a cuprins panica.

M-am îndepărtat de ei cât am putut, până am dat cu spatele de fereastră în celălalt capăt al camerei. Atunci m-am întors și l-am văzut pe băiatul Echo, androidul blond care se uita la mine, și de data asta n-am țipat în forul meu interior. Am țipat în gura mare, așa cum făcusem seara precedentă. Unchiul Alex a închis ușa și a venit lângă mine; m-a îmbrățișat ferm, apoi a încercat să-mi pună neuropadurile la loc, doar că ele nu se mai lipeau.

— Trebuie să lucreze. Liniștește-te, totul va fi bine, totul va fi bine...

În minte îmi răsunau cuvintele mamei:

E în regulă, Alissa. Liniștește-te. Îmi place să petrec timpul cu fiica mea.

Și unchiul Alex repeta întruna, încercând să mă liniștească:

— Totul va fi bine.

Dar bineînțeles că nimic n-avea cum să mai fie bine.

Doar cele mai scumpe mașini — Glonțul de argint și Prospero (cum era cea în care călătoream noi acum) — aveau voie să circule pe autostrăzile magnetice. In seara precedentă nu observasem că o astfel de autostradă trecea chiar pe deasupra casei unchiului meu. Era la o înălțime de aproape o sută de metri, așa că nu se vedea foarte bine nici când stăteai în aleea principală. Apărea doar ca o linie albă și subțire desenată pe cer, ca o bucată de sfoară care făcea legătura între nori.

Inainte să plecăm, unchiul Alex m-a condus în spatele casei. Mi-a explicat că levibordul de care aveam nevoie cobora până la gazonul din spate. Gazonul era spectaculos, dar simțurile mele nu erau capabile să aprecieze perfecțiunea genetică a platanilor, arbuștii din depărtare și iarba multicoloră, în fâșii de violet care se îmbinau cu galben și turcoaz.

— Nu e o simplă grădină, mi-a explicat unchiul. E un sistem de apărare.

A arătat spre gazonul turcoaz din spatele primului rând de arbuști.

— Să nu mergi niciodată pe porțiunea aceea de teren.

— De ce?

— Dedesubt este adăpostul câinilor.

— Ții câini sub pământ?

— Nu câini adevărați. Câini Echo de vânătoare. Pe teren sunt montați niște senzori. Când casa este în pericol — de exemplu, dacă pătrund niște intruși — senzorii sunt activați și pericolul este... eliminat, hai să-i zicem așa.

In timp ce stăteam cu unchiul Alex și așteptam să coboare levibordul, mă simțeam absolut pustie pe dinăuntru. Dacă m-ar fi întrebat cineva cum mă cheamă, probabil că mi-ar fi luat vreo zece secunde ca să răspund „Audrey Castle". Mă simțeam atât de golită de senzații, încât nici nu mi-am dat seama că unchiul Alex mă lăsase puțin singură și se întorsese în casă.

Când m-am dumirit, m-am întors și l-am văzut în seră cu băiatul Echo. Vorbea ceva cu el, gesticula spre plantele pe care băiatul Echo le uda și-i făcea acestuia semn să intre în casă. Băiatul Echo s-a uitat la mine. Era un ciudat.

Dacă roboții pot fi criminali, cu siguranță că pot fi și ciudați.

Mașina Prospero a unchiului Alex era cel mai luxos automag în care urcasem vreodată. Era spațioasă și elegantă și avea scaune cu senzori de corp. Înăuntru răsuna muzică clasică — Vivaldi, asta selectase unchiul Alex — și se presupunea că este cel mai sigur vehicul din câte există.

A setat vehiculul pe viteza de croazieră, care era suficient de lentă pentru ca noi să putem admira priveliștea de-afară. Suficient de lentă cât să observăm figurile oamenilor de pe străzile de sub noi. Am trecut chiar peste Zona de Resurecție. Unchiul Alex mă purta special pe acest traseu, ca să-mi arate speciile de animale dispărute, cum ar fi tigrii, deși nu putea vedea prea clar din cauza desișului (am observat totuși, mulțimea de turiști de acolo).

— Un lucru pe care nu l-a înțeles tatăl tău este că zona aceasta le oferă oamenilor foarte multă plăcere. Nu este apreciată la justa ei valoare. Toți jurnaliștii de la *Castle Watch* și protestatarii cărora le place să stea mereu prin preajmă...

A oftat.

— Dacă aș fi un monstru așa cum cred ei, atunci aș pune poliția să-i oprească pe protestatari? Aș putea s-o fac. Până și doamna prim-ministru mi-a spus... zicea: *Dacă îți afectează cumva afacerea, poți să-i oprești.* Dar eu n-o fac. Nu sunt un căpcăun.

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— In plus, ei asta își doresc. Vor să par un monstru ca să poată să mă demonizeze și mai mult.

Am trecut pe lângă clădirea Noului Parlament. Atârna pe cer ca un os strălucitor din titaniu. Știam de la tata că unchiul Alex era prieten bun cu doamna prim-ministru, Bernadine Johnson, și l-am întrebat dacă era adevărat.

— Oh, am luat de câteva ori masa împreună...

In clipa aceea am simțit o durere fulgerătoare în cap, dar a dispărut la fel de brusc cum a apărut.

— Iți spun eu, a continuat unchiul Alex cu o sinceritate nedisimulată,

Sempura e o companie proastă. De fapt, tu știi asta. Și o știi datorită Aliss — nu-i nevoie să-i rostesc numele. În orice caz, convingerea mea, convingerea pe care am avut-o întotdeauna, este că tehnologia trebuie să fie întotdeauna o forță a binelui. Dacă cei care lucrează în domeniul tehnologiei o fac doar pentru bani, atunci lucrurile vor merge prost, ne vom expune unor pericole pe care n-ar trebui să ni le asumăm, iar până să ne dăm seama, vom ajunge la singularitate.

Singularitate.

Știam perfect ce înseamnă singularitate. Singularitatea este punctul în care roboții vor prelua controlul. Când vor deveni atât de avansați încât vor decide că nu este în interesul lor să-i servească pe oameni și, atunci, fie ne vor ucide, fie ne vor transforma pe noi în sclavii lor. Tata îmi vorbea tot timpul despre singularitate. Mi-am amintit că părinții mei se certau pe tema asta. După părerea tatălui meu, simplul fapt că aveam în casă un Echo însemna că noi contribuiam la apariția singularității.

Poate că Alissa nu fusese un caz izolat. Poate că singularitatea începea deja să se întâmple.

Mai spre sud am văzut o întindere de apă. Era albastră, solidă, înghețată și părea inofensivă. Desigur, de la distanță totul părea liniștit și inofensiv. Mă gândeam că orașele puteau fi inundate și totuși reușeau să supraviețuiască. M-am întrebat dacă eu voi face la fel. Suferința e ca un șuvoi de apă care vine peste tine. Unii dispar dedesubt și nu mai ies niciodată la suprafață. Dar majoritatea reușesc, eu așa cred.

Și chiar când mă gândeam la asta, am simțit în creier o nouă durere puternică și ascuțită care mi-a izgonit din minte toate gândurile. Părea că o săgeată metalică subțire îmi străpunsese craniul și ieșise pe partea cealaltă.

— *Aaaah!* am țipat eu și am căzut în genunchi, ducându-mi mâinile la cap de durere.

Unchiul Alex mi-a pus mâna pe spate, încruntându-se îngrijorat.

— Audrey?

Dar totul s-a terminat într-o secundă. Durerea a dispărut, deși ecoul ei persista în caverna pustie a minții mele.

— O fi din cauza neuropadurilor, a spus unchiul. Sunt în faza de prototip, cum ziceam. Poate că mai sunt unele... unele probleme inevitabile la început. Cred că ar trebui să le scoți, a spus el privindu-mă îngrijorat.

— Nu, am spus eu. E în regulă.

Eram dispusă să suport și mai multă durere fizică dacă numai așa puteam să opresc durerea sufletească.

— Audrey, sunt puțin îngrijorat. Nu sunt făcute să fie purtate tot timpul. Cu cât le porți mai mult timp, cu atât cresc șansele de apariție a efectelor secundare. Să sperăm că doamna Matsumoto ne poate ajuta. Este foarte pricepută. Oh, uite că aproape am ajuns...

Deasupra noastră, renumitele observatoare meteo plutitoare, instalate cu vreo optzeci de ani în urmă pentru a monitoriza schimbările climatice, arătau dezolant și atât de hodorogite din cauza furtunilor interminabile și a ploii aproape neîntrerupte. Totuși, acum nu mai ploua. Momentan, nu. Dar norii se adunau și încă foarte repede.

— 4449 Skylodge Villas, Cloudville.

Cloudville.

— Locuiește într-o casă suspendată? Parcă ziceai că are o grămadă de bani.

— Are. Dar preferă să locuiască acolo, în cel mai sărac cartier al orașului, la 600 de metri deasupra clădirii Shard.

Shard era un vechi zgârie-nori de forma unei piramide alungite. Cândva fusese cea mai înaltă clădire din Europa, dar acum era abandonată și avea un aspect deprimant, răsărind din apa murdară ca o creastă ciudată.

Cât despre Cloudville, acesta arată de-aproape și mai sinistru decât de departe. Un gigantic disc cenușiu, plin cu clădiri înalte, vechi de treizeci de ani, dar care păreau și mai vechi din cauza condițiilor meteorologice nefavorabile de-aici, de sus. Îmi aduc aminte că auzisem la știri că ar fi fost invadat de

gangsteri.

— Nu e periculos?

— E în regulă. Nu te îngrijora.

Apoi unchiul Alex a scos ceva de sub jacheta cu care era îmbrăcat. O armă.

— Este un pozitron. Știi ceva despre pozitroni?

— Știu că este o armă extrem de periculoasă și ar trebui interzisă.

— Vorbești de parcă ai cita pe cineva. Pe tatăl tău presupun...

— Din cauza lor se produc mii de morți accidentale în fiecare an.

— Ceea ce reprezintă 1% din morțile accidentale cauzate de cuțitele cu laser care nu sunt legale. Sau de bastoanele cu electroșocuri. În fine, preferi s-o las în mașină?

— Da, am răspuns eu fără ezitare.

Am coborât pe o platformă, în ploaia și vântul aspru de-afară. Rafalele de vânt erau atât de puternice încât puțin a lipsit să nu ne ia pe sus, deoarece platforma era îngustă și alunecoasă. Avea o balustradă, un fel de parapet, dar care nu părea să fi fost terminat — doar niște stâlpi de metal între care nu exista nimic. Ne-am îndreptat spre o alee suspendată, printre clădiri de zece etaje ce se înălțau de-o parte și de alta ca aripile verticale ale unei nave spațiale.

Doamna Matsumoto era foarte bătrână. Era ceea ce se cheamă un *post-mortem*, adică practic ea murise. Fusese moartă timp de două ore în urmă cu cincisprezece ani. Moartea se produsese din cauze naturale, dar clienții ei bogați (printre care și unchiul Alex) plătiseră să fie readusă la viață cu ajutorul unor implanturi inovatoare de reînnoire celulară și prelungire a vieții.

Pielea îi era palidă și cenușie, lucru de înțeles, dat fiind că murise la vârsta de 185 de ani. Purta haine lungi și negre, iar pe bărbie și pe obraji îi crescuseră smocuri de păr alb. Camera era în întregime din metal, un fel de oțel de culoare închisă. În mijloc trona o canapea foarte ciudată, căreia îi fusese atașată o cască. De cum am intrat, doamna Matsumoto ne-a întâmpinat cu un zâmbet discret din scaunul ei de lângă canapea. În palma stângă *avea* un disc

metalic. Alte plăci circulare mai mici îi ieșeau din vârful degetelor. În mijlocul frunții purta tatuat un ochi mare și deschis, pe care probabil îl avea acolo de un secol. Când m-am apropiat, i-am văzut ochii lăptoși, acoperiți de cataractă. Mi-am dat seama că era oarbă.

— Când m-au readus la viață, mi-au redat cinci din cele șase simțuri, mi-a spus ea cu o voce domoală după ce m-a invitat să mă întind pe canapea.

S-a întors spre unchiul Alex. Părea că știe exact unde se află în cameră.

— Cum o mai duci cu coșmarurile? l-a întrebat ea.

Unchiul s-a uitat la mine ușor iritat. Era clar că nu-i convenea ca eu să știu că are coșmaruri.

— Bine, a răspuns el. Mult mai bine.

Apoi femeia a dat deoparte obiectul acela care semăna cu o cască.

— Prefer să-mi folosesc mâinile, a zis ea.

Mi-a atins tâmplele cu vârfurile metalice și reci ale degetelor ei și a pipăit neuropadurile.

— Sunt neuropaduri, i-a explicat unchiul. O nouă invenție. Un fel de tranchilizant. De fapt, sunt puțin îngrijorat din cauza lor. Aș prefera să nu aibă nevoie de ele.

I-a explicat ce se întâmplase în mașină, apoi a invitat-o pe doamna Matsumoto să discute ceva între patru ochi și au intrat într-o cămăruță alăturată unde au stat puțin de vorbă.

Când s-au întors, doamna Matsumoto mi-a spus că terapia va da rezultate numai dacă îmi scot neuropadurile, așa că asta am și făcut.

Imediat inima a început să-mi bată nebunește. Brusc m-am întrebat cu ce anume fusesem de acord. Simțeam nevoia să mă ridic de pe canapea.

— Suferința și spaima sunt surori gemene, mi-a zis ea. Merg mână în mână. Acum... vreau să auzi doar vocea mea.

— Nu cred că sunt pregătită pentru asta, am spus eu. Cred că mai bine ar fi să plec.

— Te va ajuta, a insistat unchiul Alex în timp ce eu mă întrebam ce

anume îi spusese doamnei Matsumoto mai devreme. Este cea mai bună din lume.

Doamna Matsumoto murmura ceva în japoneză. Unchiul mi-a dat niște info-lentile.

— Vei avea nevoie de astea, a zis el.

Mi le-am pus. În curând a apărut și traducerea.

— Acum, ascultă-mă, a zis femeia. Detectez tot felul de tensiuni în mintea ta. Nu poți continua așa. Va trebui să accepți ceea ce s-a întâmplat. Singurul mod de a-ți depăși spaima este s-o înfrunți. Singurul mod de a face asta e să te gândești la ce s-a întâmplat. Să vizualizezi totul mental. Corpul tău va deveni rigid, ca paralizat, pentru a permite intensificarea activității mentale. Am să canalizez toate undele mentale, toată activitatea neuronală negativă, iar tu vei experimenta toată emoția, toată durerea deodată. Însă după aceea vei putea să-ți vezi liniștită de viața ta. Acum gândește-te la ce s-a întâmplat cu părinții tăi... Gândește-te la ce-ai văzut... Vizualizează casa. Vizualizeaz-o pe ea. Vizualizeaz- pe Alissa...

De unde știa că o chema Alissa? Probabil că-i spusese unchiul Alex. Dar lucrul acesta m-a neliniștit. Nu știu ce era în acel metal din vârfurile degetelor ei, dar eu eram rigidă, iar amintirile și emoțiile urcau în mine ca lava unui vulcan. La un moment dat am văzut biroul tatei, i-am văzut pe Alissa și pe părinții mei. Simțeam totul deodată. Toată groaza și toată durerea la intensitate maximă. Arzătoare. Aveam impresia că amintirea aceea se consuma ca un foc interior. Îi mistuia treptat pe părinții mei, îndepărtându-i de mine, parcă mi-aș fi pierdut un picior sau o mână. Era prea mult. Am început să țip. Sau am încercat să țip, dar gura îmi rămânea încleștată. Eram complet paralizată.

— Oprește-te! i-a spus unchiul doamnei Matsumoto. Nu merge. Trebuie să te oprești. E prea mult pentru ea.

Femeia și-a îndepărtat degetele. Corpul meu s-a eliberat. Puteam să țip de-adevăratelea și chiar am țipat. Am țipat prea tare fiindcă la un moment dat s-a auzit o bătaie în ușă. M-am mai calmat puțin și am respirat adânc.

— Îmi pare rău, doamnă Matsumoto, a spus unchiul Alex. Mai bine plecăm.

Așa că ne-am îndreptat spre ieșire — eu tremurând ca o frunză în spatele unchiului Alex care a deschis ușa. In pragul ușii stăteau doi bărbați, amândoi îmbrăcați în haine lungi. Gangsteri din Cloudville. Slăbănogi, cu ticuri nervoase, răvășiți de vânt.

— Am auzit niște țipete, a spus cel mai înalt.

Păreau în delir din cauza revitalizantelor. Deodată, unul dintre ei l-a recunoscut pe unchiul Alex.

— Să fiu al naibii dacă ăsta nu-i Diavolul însuși! Stăpânul universului. Deci, cum mai merge treaba, rege Satană?

— Audrey, a spus unchiul Alex. Treci în mașină. Acum. Fugi.

Dar n-am fugit. Mă simțeam vinovată. In fond, țipătul meu îi alertase.

— Vă rog, lăsați-ne în pace.

O secundă mai târziu am fost apucată de gât.

— OK, bogătană mică, să nu faci vreo prostie. Nu vrem să te omorâm. Vrem doar un preț bun pentru tine. Pricepi? Așa e în capitalismul secolului 22. Merge orice, nu? Toți suntem niște produse, așa-i?

Ținea un baston cu șocuri electromagnetice lipit de gâtul meu, gata să-l declanșeze dacă opuneam rezistență. Dar unchiul Alex a acționat rapid.

Mințise.

Nu lăsase pozitronul în mașină. L-a îndreptat spre celălalt bărbat și acesta a dispărut într-o secundă, materia lui fiind transformată în antimaterie. Atunci am acționat și eu repede. L-am lovit cu cotul în stomac pe bărbatul care mă ținea prizonieră și m-am dat deoparte pentru ca unchiul Alex să poată trage în el, ceea ce a și făcut.

Așadar. Doi morți în două secunde.

— Repede! a spus unchiul Alex uitându-se pe alee să vadă dacă ne urmărea cineva. In mașină!

Intr-adevăr, ne mai urmărea cineva. Doar că nu era un om. Nu era nici

măcar un Echo. Era o huidumă de robot din metal ruginit, de peste trei metri înălțime, cu un singur ochi funcțional — cel stâng — ca o luminiță roșie lucind slab în întuneric. Pe piept avea un cod de identificare care abia se mai distingea: CAL-300. Probabil că fusese un vechi securidoid achiziționat la mâna a doua — folosit cândva de poliție sau de o firmă particulară de securitate, dar care acum era programat să-i protejeze pe cei doi bărbați ale căror vieți tocmai fuseseră curmate, numai că eu îl vedeam doar ca pe un robot mare și rău.

— *Stați pe loc! Ați comis o crimă.*

— Nu, a spus unchiul Alex. Nu am comis o crimă. Am acționat în legitimă apărare.

— Trage în el! i-am spus eu unchiului Alex.

A tras, dar nu l-a nimerit, iar namila de robot care scârțâia din toate încheieturile a declanșat o rază laser care a ars pozitronul din mâna unchiului Alex. Apoi încă una, deși începea să funcționeze cu încetinitorul.

— *Stop... ați... încălcat...*

— Vino! Nu mai funcționează bine, a spus unchiul Alex, luând-o iar la fugă.

CAL-300 s-a luat după noi, membrele și încheieturile lui metalice gemând în bătaia vântului și a ploii.

Fugeam cât mă țineau picioarele, dar la un moment dat CAL-300 s-a prăbușit și platforma s-a zdruncinat sub greutatea lui neomenească. Din cauza vibrațiilor produse și într-o clipă de neatenție, am căzut pe platforma udă și am alunecat ca pe derdeluș până am trecut cu picioarele de marginea ei. Apoi și mai mult. Până când n-a mai rămas nimic între mine și moarte, decât o cădere de la o mie de metri înălțime. M-am prins de unul dintre stâlpii metalici ai parapetului neterminat.

Sub mine se vedeau luminile orașului strălucind în ploaie ca o puzderie de licurici. Zgârie-nori, vapoare, șine magnetice iluminate, clădiri de birouri suspendate. Holo-reclamele licăreau fantomatic... Probabil că și eu aveam să devin o fantomă foarte curând.

Aș fi putut să-mi dau drumul. Așa ar fi fost cel mai simplu. Să-mi dau drumul de sus. Oriunde aș fi aterizat de la înălțimea aceea, aș fi murit într-o fracțiune de secundă. Simplu. Fără durere. Fără suferință. Gata cu amintirile despre mama și tata. (Amintirile erau supraestimate. Amintirile reprezentau doar o sursă de viitoare tristeți.)

Dar viața e încăpățânată.

— Ajutor! am țipat. Ajutor!

Stâlpul era ud. Cu greu mă agățam de el fiindcă palmele îmi tot alunecau, dar mă țineam strâns. Mă dureau atât de tare încheieturile mâinilor încât aveam senzația că or să mi se rupă mâinile.

Ar fi atât de simplu, atât de simplu, atât de simplu...

Vântul a început să bată și mai furios.

Oare cât să fi durat? O secundă? Două? Trei? Puteau la fel de bine să fi fost ore întregi.

Mi-a venit în minte un cântec. Un cântec, vă dați seama? Eram în pragul morții și mie mi-a venit în minte un cântec. De-al lui Neo Maxis, evident. Cel pe care l-au cântat împreună cu Harlo 57: *Viața, spuse ea, nu-i o adiere de vânt/ Ci șaptezeci și șapte de furtuni pe mare/ Dar dacă reușești să nu te duci la fund/ Merită durerea gândurilor tale...*

Dacă reușești să nu te duci la fund...

— Ajutor! Unchiule Alex! Ajutor!

Vântul se transformase într-o furtună în toată regula. Mă balansam. Vântul voia ca eu să mor. Dar eu nu aveam de gând să mor.

Era acolo. Unchiul Alex. Stătea în picioare. O siluetă neagră pe care șiroia ploaia. S-a apropiat și m-a ajutat.

— E în regulă, Audrey. Te-am prins, te-am prins, e-n regulă...

Cuvintele lui m-au ridicat pe platformă aproape în aceeași măsură ca brațele lui.

S-a sforțat mult — fiindcă nu era la fel de puternic și de solid ca tatăl meu —, dar a reușit. Apoi ne-am urcat în mașină și am plecat repede, înainte să ne

mai atace alți gangsteri din Cloudville sau securidroizi de mâna a doua.

Acum știam trei lucruri. Că eram departe de a accepta moartea părinților mei. Că eram incapabilă să mă sinucid ca să rezolv această problemă. Și al treilea lucru? Că n-ar trebui să mă îndoiesc de buna-credință a unchiului Alex.

— N-ar fi trebuit să te duc acolo, a spus el. Îmi pare rău. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic.

Simțeam în mine un gol imens. Greu de descris. Parcă mă simțeam vinovată, vinovată pentru lucrurile care continuau să mi se întâmple chiar dacă părinții mei erau morți. Dar pentru o clipă, după ce am revenit pe platformă, în mijlocul acelei întâmplări terifiante, nu m-am simțit deloc deprimată. Poate că ăsta era singurul mod de a face față suferinței: să mă aflu mereu în situații periculoase. Poate că singura modalitate de a reveni la viață era să fiu în apropierea morții.

Mi-am pus din nou neuropadurile pe tâmple.

Furtuna care îmi zbuciuma mintea s-a potolit instantaneu. Unchiul Alex a zis că ar trebui să încerc să nu le mai port.

— Nu sunt un sfânt, a spus el când am parcat pe șinele magnetice de deasupra casei lui. Dar sunt hotărât să am grijă de tine. Știi, a intervenit ceva nedorit. Mâine trebuie să mă duc undeva pentru niște afaceri, doar să vizitez un depozit, dar voi lipsi toată ziua. În rest voi fi aici. Nu vei fi singură acasă.

Mi-am adus minte ce-mi spusese. *Am să stau acasă toată săptămâna. Nu plec de-acasă, promit.*

M-am îngrijorat.

— Unde te duci?

— La Paris.

La Paris.

Mi-am adus aminte că mama mă lua cu ea să înotăm în cea mai bună piscină din Europa. Diminețile acelea de sâmbătă nu se vor mai întoarce niciodată.

Am coborât cu levibordul pe gazon. Androizii încă erau ocupați cu grădinăritul. Unchiul Alex s-a uitat la mine și a zis:

— Sincer, n-ai de ce să-ți faci griji din cauza lor. Ambiția mea — ambiția companiei Castle — este să-i fac pe oameni să înfăptuiască tot ce se poate

înfăptui și, totodată, să construim o lume *mai sigură*. Știu că tu nu poți concepe că androizii aduc mai multă siguranță, dar au potențialul s-o facă... Pe când Sempura, ei bine, Sempura este condusă de niște nebuni. Nebuni de legat. Șefilor... nu le pasă decât de ambițiile lor. Vor să creeze androizi mai avansați decât oamenii și, făcând acest lucru, își asumă tot felul de riscuri. Tot felul. Lina Sempura e nebună de legat. Știi cu ce se ocupa ea la început de tot?

— Nu.

— Proiecta roboți de război pentru coreeni. Asta făcea. Mașinării de ucis. Ea însăși aproape că nu mai este om. A fost crescută de androizi. Părinții ei au murit când era mică...

S-a oprit. Și-a dat seama că nu trebuia să spună lucrul acesta unei tinere căreia tocmai îi muriseră părinții.

— În fine, ideea este că toți sunt o gașcă de doctori Frankenstein. Pun pariu că ai citit cartea aceea, nu?

Am clătinat din cap în timp ce traversam peluza și ne îndreptam spre casă.

Buzele lui subțiri s-au întins într-un zâmbet.

— Sigur c-ai citit-o. Probabil că tu ai citit mai mult decât mine. Chiar ultima dată când am discutat cu tatăl tău mi-a spus că ți-ai dat examenele universale la vârsta de paisprezece ani, cu trei ani mai devreme. Probabil că ești pregătită să mergi la universitate.

— La Oxford, am spus eu. Am obținut un loc. Încep în iunie.

Am traversat holul imens. Se găseau acolo o mulțime de holograme ale unor sculpturi scumpe prin care puteai să treci. Un unicorn, un nud de femeie, o scoică imensă. Existau și câteva imagini holografice pe perete. Acestea nu erau opere de artă, ci mai degrabă fotografii personale și reclame ale companiei Castle. Într-una dintre imagini apărea unchiul Alex în clădirea parlamentului ținând-o de după umeri pe Bernadine Johnson care zâmbea.

Iago stătea la o masă și juca șah cu un Echo. Cu *acel* Echo. Daniel. Daniel stătea cu spatele la noi. Nu m-am simțit foarte speriată, poate datorită

neuropadurilor sau poate din cauza celor întâmplate în Cloudville.

— Ei da, Oxford! La fel ca părinții tăi, zicea unchiul Alex.

La momentul acela nu mi-am dat seama, dar acum, dacă stau să mă gândesc, cred a spus-o cu o urmă de amărăciune în glas. Poate din cauză că el fusese exmatriculat. Era singurul lucru pe care îl știam despre el: că odată spărsese sistemul informatic al școlii la care mergea împreună cu tatăl meu și aproape că distrusese totul. A fost prins și i s-a interzis accesul în toate programele școlare existente. Probabil că asta i-a creat niște frustrări când tata a obținut unele dintre cele mai mari note care s-au văzut vreodată la examenele universale.

— Ce vrei să studiezi? m-a întrebat el în timp ce sprâncenele lui subțiri s-au ridicat ca niște aripi.

— Filosofie, am răspuns eu încet.

Iago, care ne observase, ne-a aruncat o privire încruntată, apoi și-a văzut mai departe de partida lui cu Daniel.

— Oh, cea mai veche materie de studiu. Sensul vieții. Totuși, merită s-o faci. Am să te ajut eu. Cu tot ce ai nevoie, Audrey.

Unchiul Alex a oftat, apoi s-a oprit în interiorul imensei holograme care reprezenta o scoică.

— Abia reușesc să stau de vorbă cu el, mi-a spus în șoaptă ca să nu-l audă Iago. Niciodată nu reușesc să-l conving să iasă din capsulă. E adevărat, îi place șahul. Uneori jucăm amândoi. Deci, tot mai am o speranță. Sincer să fiu, nici eu n-am fost cel mai bun tată. I-am oferit totul, în afară de ce are nevoie: timpul meu.

Am dat să mergem mai departe, dar chiar atunci Iago a avut o izbucnire nervoasă:

— Ce? a strigat el.

Apoi s-a ridicat în picioare și a răsturnat tabla de șah, risipind pe jos toate piesele care s-au rostogolit până la noi. Părea foarte furios pe Daniel pe care îl privea cu un dispreț feroce printre cârlionții de pe frunte, roșu la față de

supărare.

— Nu ai voie să faci treaba asta! Nu ai voie s-o faci, în mă-sa de treabă! Tu faci ce-ți spun eu, iar eu ți-am spus să pierzi.

— Iago! a strigat unchiul Alex. Ai grijă cum vorbești!

Chiar când se repezea spre el, Iago s-a aplecat și i-a dat lui Daniel o palmă peste față.

Daniel a ridicat privirea spre Iago și a spus:

— Ai pierdut. Șah mat.

Asta l-a deranjat pe unchiul Alex mult mai mult decât înjurătura lui Iago.

— Ia stai puțin. Ia stai puțin...

S-a dus la ei și s-a uitat fix la Daniel.

— Ce s-a întâmplat aici?

— Nu m-a ascultat, a explicat Iago. I-am spus să fie bun, dar nu mai bun decât mine. Și m-a bătut din douăsprezece mutări! Șah mat! Trebuie lichidat.

Unchiul Alex mi-a aruncat o privire, îngrijorat probabil de ce credeam eu. Apoi și-a întors atenția spre Daniel.

— Du-te în camera ta. Acum. Altfel vei fi pedepsit. M-ai înțeles?

Pedepsit. Cum ar putea un Echo să fie pedepsit?

Daniel a trecut pe lângă mine. M-a privit fix. Ochii lui priveau parcă adânc în mine.

— Nu ești..., a șoptit el, apoi s-a răzgândit și a plecat mai departe.

Sau cel puțin asta cred eu că mi-a șoptit. Nu mi-am dat seama ce-a vrut să spună. A fost un avertisment sau o amenințare.

Când am ajuns în camera mea, unchiul Alex mi-a spus:

— Nu te îngrijora din cauza lui. Iago a procedat greșit. A dat o comandă greșită. Sau poate chiar a mințit. Mai face chestia asta. Ca să-mi atragă mie atenția, înțelegi? Și-acum, să trecem la problemele mai serioase... E posibil ca poliția să vrea să discute cu tine la un moment dat. Dar n-ai de ce să-ți faci griji.

— Din cauza celor întâmplate în Cloudville?

Inocența mea l-a făcut să zâmbească.

— Poliția a renunțat de foarte mult timp să se mai ocupe de Cloudville. Nu. Despre ce s-a întâmplat cu părinții tăi. Ți-am spus asta când erai în drum spre mine, îți amintești? S-ar putea să ți se ceară să depui mărturie împotriva companiei Sempura, să povestești lumii ce s-a întâmplat.

Chiar nu mă simțeam în stare să accept asta. Nici măcar nu voiam să mă gândesc. Probabil că am răspuns simplu:

— OK.

Se pare că unchiul Alex și-a dat seama că eram cam absentă fiindcă a spus:

— Efectul neuropadurilor slăbește puțin pe măsură ce le folosești, dar la început poate fi destul de puternic. S-ar putea să te simți puțin cam absentă.

— Înțeleg.

Dar pe urmă mi-am adus aminte că trebuia să plece la Paris.

Nu-mi surâdea ideea de a rămâne singură acasă, doar cu Iago și androizii. Voiam să stau cu unchiul Alex.

— Pot să vin cu tine? l-am întrebat eu. La Paris?

Unchiul Alex m-a privit îndelung, vizibil nehotărât.

— Nu cred c-ar fi indicat, a zis el. Mă duc la un depozit plin cu androizi. Undeva unde se produc androizi ca Madara. Vreau să văd cum merge treaba.

— Oh.

Asta schimba lucrurile. Ideea nu mă mai încânta deloc. Am închis ochii și m-am gândit.

— Da, probabil că e mai bine să rămân aici.

Unchiul Alex a încercat să mă liniștească:

— Nu te îngrijora. Nici Daniel și niciun alt Echo din casa mea nu pot ataca un om. Niciodată nu s-a întâmplat așa ceva cu un prototip Castle. Am cei mai buni proiectanți. A câștiga o partidă de șah nu reprezintă o defecțiune periculoasă, te asigur.

Poate că vorbele lui m-ar fi liniștit dacă el n-ar fi părut atât de îngrijorat.

15

Mai târziu l-am auzit pe unchiul Alex vorbind cu androizii pe aleea din fața casei. N-auzeam tot ce spunea, dar am auzit partea unde a început să strige la ei:

— De-acum înainte nu veți mai urca la etajul doi, zicea el. Accesul la etajul doi este interzis. Pentru voi toți. Acesta este un ordin. Ați înțeles?

Apoi l-a chemat pe Daniel ca să discute ceva cu el în biroul lui.

Tot restul zilei am rămas în pat. Mai spre după-amiază, a venit unchiul Alex și mi-a adus un shake de banane cu conținut ridicat de grăsime, o pilulă cu proteine, niște ciocolată decofeinizată și un măr. Mi-a adus și un pachet cu haine noi cumpărate de Madara și câteva lucruri din fosta mea locuință de unde tot Madara fusese însărcinată să le aducă. Mi-a spus că el însuși a preparat shake-ul, la fel cum preparase și micul dejun, dar nu eram convinsă că era așa. Avea un gust impecabil, ca toate mâncărurile preparate de un Echo.

— Trebuie să vorbesc cu bunica, am zis eu.

Pe chipul unchiului Alex a trecut o umbră de îngrijorare care n-a scăpat atenției mele. Sprâncenele lui negre și subțiri s-au încruntat.

— Sigur că da.

— Ea locuiește pe Lună.

— Știu, a zis el, râzând degajat.

Mă întrebam dacă nu cumva a fost arogant, dar el a redevenit imediat serios.

— Pentru compania noastră, Luna reprezintă segmentul de piață cu cea mai rapidă creștere. Ca piață de desfacere există abia din anul 2092, când acolo erau doar câțiva coloniști. Toți cei de pe Lună au nevoie de o capsulă de imersiune puternică. Numai în New Hope există aproximativ trei milioane de androizi. Sunt omniprezenți. E plin. Oamenii de-acolo au mai mare nevoie de ei. Eu merg pe Lună mereu. Și nu virtual. Să știi că există navete spațiale care pleacă zilnic de pe terminalul unsprezece din Heathrow, la miezul nopții. Ai putea să te duci dacă vrei.

Am stat și m-am gândit.

Trei milioane de Echo.

— Deocamdată am să fac o vizită virtuală.

— Sigur că da, e același lucru. Du-te!

Capsula de imersiune — care purta logoul companiei Castle — era cea mai costisitoare capsulă din câte văzusem vreodată, cu exteriorul bleu-ciel făcut nu din obișnuita fibră de carbon, ci din aerogel și magneziu modificat (după cum scria pe eticheta de instrucțiuni), și fusese încadrată perfect într-un colț al camerei.

— E cea mai simplă din câte există, mi-a spus unchiul Alex când mi-a explicat cum s-o folosesc.

Se poate să fi avut dreptate.

Am intrat în capsulă și m-am așezat pe scaun — cel mai luxos scaun de capsulă văzut de mine vreodată, fără obișnuita și inconfortabila curea pentru cap. Acesta s-a înclinat puțin pe spate, iar cititorul mental din aerogel negru s-a lăsat în jurul capului meu ca o cască mare, dar fără să-l atingă.

— Acum, s-a auzit prin interfon vocea unchiului Alex, deși ușa capsulei era închisă, dacă vrei s-o contactezi pe bunica, nu trebuie decât să te gândești la teritoriul în care se află — în cazul ăsta, la Lună —, apoi la adresa ei, dacă o știi. Dacă nu, s-ar putea ca numele ei să fie de ajuns. Ai înțeles?

— Am înțeles.

— Ai mai fost pe Lună?

— Nu, nu la propriu. Am vizitat-o pe bunica doar virtual, în capsulă. Nu, tata s-a dus o dată în interes de serviciu, dar nu i-a plăcut. La fel și mama. Doar o dată.

L-am auzit pe unchiul Alex oftând.

— Ei bine, asta nu este o capsulă obișnuită. Este o A-range 3000. Va trebui să-ți explic cum funcționează, bine?

— Bine, am răspuns eu clătinând din cap.

Simțeam mândria unchiului Alex când a început să-mi explice.

— Nu doar vei sta pe scaun. Sigur, corpul tău real va sta pe scaun, dar tu vei *avea senzația* că te miști, ca într-un vis. Nu e un avatar, după cum nici tu, într-un vis, nu ești un avatar.

M-am holbat în bezna din fața mea. Am inspirat adânc și m-am gândit.

Lună.

Nimic.

Lună.

Tot nimic.

Lună, Lună, Lună, vreau să merg pe Lună.

Nu se întâmpla nimic.

— Nu reușesc.

— Porți cumva neuropadurile? m-a întrebat unchiul Alex. E o distanță mare. Ca să ajungi până la Lună, va trebui să le dai jos.

Am inspirat adânc încă o dată. De două ori. Poate chiar de trei ori. Era destul de greu să reușești cu o minte *liniștită*, darămite cu una tulburată. Însă trebuia s-o văd pe bunica. Trecuseră douăzeci și patru de ore de când avusese loc crima, iar ea nu se uita la știri. Poate că nici nu aflase.

Așa că mi-am scos neuropadurile și mi le-am pus în buzunar.

Imediat m-am cuprins o senzație de claustrofobie. Fiecare atom din ființa mea voia să scape din capsulă. Probabil din cauză că ultima dată când mă aflam într-o capsulă, părinții mei erau omorâți, iar eu mă învinuiam pentru asta. Mă învinuiesc și acum, dar pe vremea aceea, probabil că și pe mine mă consideram o criminală. Într-atât de vinovată mă simțeam.

Vocea unchiului Alex a răsunat în întuneric.

— Te simți bine acolo?

Am încercat să mă stăpânesc.

— Da, sunt OK, mă simt bine.

— Minunat. Acum te las singură. Sunt la mine în birou în caz că ai nevoie de ceva.

Mi-am încetinit respirația așa cum mă învățase mama când practicam

yoga. Inspir cât număr până la cinci, expir cât număr până la cinci.

Lună.

Deodată am început să mă înalț în termosferă și am ieșit în spațiu.

A apărut Luna care se făcea din ce în ce mai mare. Da. Se vedea câmpia întinsă și întunecată a Mării Liniștii, iar în apropiere, cupolele celor două orașe care practic se atingeau una de alta: Lunar Unu și Colonia New Hope, asemenea cifrei 8 luminoase, colonia New Hope fiind mai mare și la sud de Lunar Unu.

Știam adresa bunicii, dar eram într-atât de epuizată psihic încât mi-a luat câtva timp ca să mi-o amintesc pe toată.

Colonia New Hope...

Eram acolo, în centrul celui mai ciudat și mai periculos oraș — pentru un Echofob — din sistemul solar. Stăteam în fața unei clădiri care se chema Dincolo de Centrul Pământului, pe un fel de stradă unde niște hârburi de mașini abia se deplasau pe niște drumuri alb-cenușii accidentate, și respiram un aer în versiune artificială. Pe un ecran exterior demodat, care aducea cu un ecran de cinema 3D din vremuri imemoriale, rulau diverse slogane.

TURISM ÎN GRAVITAȚIE ZERO — EXPLORAȚI DINCOLO DE DOM

SEMPURA — UN PAS MAI DEPARTE

UN SALT URIAȘ — INTÂLNIRI INTERSPAȚIALE LUNĂ-PĂMÂNT

CIRCUITELE DRAGOSTEI — INCARCĂ NOUA MELODIE „FATA DE PE NEPTUN"

PENTRU MINTEA TA — CONECTEAZĂ-TE AZI

TÂRGUL ECHO NHC 2115 — GĂSEȘTE-ȚI ANDROIDUL POTRIVIT

CASTLE INDUSTRIES — STAȚI LINIȘTIȚI, E CASTLE

Deasupra mea, pe cer, se vedea Pământul. Un glob albastru-luminos, amestecat cu verde, acoperit cu vârtejuri albe de nori. Iar acolo, pe Lună, trotuarele forfoteau de oameni. Doar că nu erau oameni. Toți aveau pielea perfectă și pe mână litera E. Aproape jumătate dintre ei erau îmbrăcați în tunici de culoarea ardeziei, inscripționate cu LUNACORP, probabil o companie de construcții sau cine știe (părea să se construiască mult în zonă). Androizi peste tot în jurul meu. Singurii oameni pe care i-am văzut erau niște vânzători stradali la

niște standuri mici, care ofereau spre vânzare niște capsule galben-fosforescente.

Unul dintre vânzătorii stradali m-a remarcat. Arăta jalnic. Avea pielea aspră și îmbătrânită, din cauza aerului nefavorabil, și purta un combinezon albastru ca pușcăriașii de pe Pământ. Un fost deținut. Androizi și foști deținuți. Ce coșmar.

— Hei, ia uitați-vă, o fantomă...

Toți androizii m-au fixat cu privirea. Mulți erau identici. Aici nu găseai prototipuri. Doar modele vechi, depășite. Aici nu făceau obiectul niciunei legi. Puteau să funcționeze defectuos și să existe în continuare. Aveau *drepturi*. Nu multe, doar câteva, însă numai cât mă gândeam la asta și mă cuprindea frica. Inima îmi bătea ca o tobă de trib.

„Eu nu sunt aici", mi-am spus în sinea mea. „Stau pe un scaun, într-o capsulă din Londra. Încerc doar să vorbesc cu bunica."

M-am întrebat ce s-ar întâmpla dacă aș fi rănită. Într-o capsulă de imersiune standard, nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar într-o capsulă de imersiune standard nu simțeai nimic. Nu simțeai bătându-ți în față briza ușoară a giganticului sistem de aer condiționat de pe Lună. Nu simțeai bine cunoscutul miros metalic de pe Lună (din cauza conținutului ridicat de fier al învelișului de rocă — sau mantiei — dacă îmi amintesc bine de la orele de studii lunare).

Chiar dacă, pe Pământ, corpul meu fizic era în regulă, cu siguranță că aș fi simțit și durerea dacă mi-ar fi fost produsă.

În timp ce androizii se zgâiau la mine în mijlocul acelei străzi ciudate, eu încercam din răsputeri să gândesc.

Turnul Armstrong, Strada Apollo.

Și iată-mă brusc în fața unei clădiri cu șase etaje, construită din metal și rocă lunară. Probabil că era una dintre cele mai înalte clădiri din oraș.

Apartamentul 15, bunica... adică Imogen Greene.

Apoi:

În fața unei uși făcute dintr-un metal în care reflexia mea se vedea

estompată. Reflexia *avatarului* meu care, semănând foarte bine cu mine, părea același lucru. Dintr-un dispozitiv rudimentar de recunoaștere a vocii, montat lângă ușă, s-a auzit o voce sintetică.

— *Cine sunteți, vă rog?*

M-am simțit copleșită de un sentiment de groază când mi-am adus aminte de ce mă aflam aici.

— Mă numesc Audrey... Audrey Castle.

A urmat o pauză de câteva secunde.

Ultima dată când vorbisem cu bunica, discutaserăm despre cărți. Bunica era scriitoare. Și încă una bine-cunoscută. A scris romane polițiste a căror acțiune se petrecea în Frankfurt în anii 2060, chiar înainte de introducerea polițiștilor roboți. Imi spusese că avea de gând să scrie o nouă serie de romane polițiste a căror acțiune se desfășoară pe Lună.

— O serie de cărți polițiste despre New Hope, zisese ea. Editoarea mea e de părere că ar fi un subiect prea banal. Să scriu despre androizi, companii miniere și bătrâne pustnice ca mine. Dar aici, pe Lună, se petrec multe alte lucruri... Vezi tu, toți cei de-aici — și mă refer la oameni — încearcă să fugă de ceva. Aventurierii bogați care se îngrămădesc aici fiindcă vor să trăiască periculos, chiar și muncitorii care lucrează pe șantierele de construcții din Aldrin, suburbia din nordul orașului, știind foarte bine riscurile la care se expun. S-ar putea să pară ceva primitiv, ca perioada de pionierat din Vestul Sălbatic de altădată, dar este incitant. Imi doresc foarte mult să vii aici. Dacă părinții tăi nu sunt de acord, atunci lasă, știu că ei sunt niște tradiționaliști care iubesc planeta Pământ. Maică-ta nu știa cum să plece mai repede când a venit aici. Zicea că se simte „sufocată cultural", n-am înțeles ce voia să spună cu asta. Știu că îi îngrijorează rata criminalității de aici și susțin că aerul artificial este nesănătos. Știu că nu le convine că sunt prea mulți Echo, bla-bla-bla, dar tu ești tânără. Ai cincisprezece ani. Știi să conduci o mașină, ai drept de vot, poți să te descurci singură la cincisprezece ani...

O iubeam pe bunica.

Mi s-a părut întotdeauna amuzant faptul că am o rudă mai rebelă și întotdeauna așteptam cu nerăbdare vizitele ei din vară.

Dar bineînțeles că nu ea a răspuns la ușă.

Ci un Echo.

Un bărbat masiv și musculos — înalt de peste doi metri — conceput să arate ca un tânăr de douăzeci de ani. Am inspirat adânc.

M-a poftit înăuntru și, după ce am mers printr-un coridor alb, greu de descris, am intrat într-un apartament spațios, dar mobilat sumar, unde trei Echo stăteau fiecare într-un colț al camerei, un altul îi făcea bunicii un masaj la picioare și al cincilea stătea în spatele ei și îi masa scalpul, frecând-o cu degetele prin părul zbârlit, de culoarea turcoazului.

Nu sunt aici, mi-am spus în sinea mea. *Acești Echo nu-mi pot face niciun rău*.

M-am apropiat, temându-mă de momentul când va observa holograma mea venind spre ea. Imi părea rău că-mi scosesem neuropadurile.

Androidul care mă poftise înăuntru a anunțat sosirea mea, iar vocea lui m-a făcut să tresar.

— Imogen, ai un vizitator. Audrey Castle, nepoata ta.

Bunica a ridicat privirea spre mine și mi-a zâmbit larg de cum m-a văzut.

— Audrey! Ia te uită, tu erai!

— Bună, bunico.

— Ce faci aici?

A fluturat din mâini, făcându-le semn celor doi androizi care îi făceau masaj s-o lase în pace. S-a ridicat cu greu în picioare și mi-am adus aminte ce-mi spusese tata, că gravitația artificială are un impact negativ asupra rezistenței oaselor. Am încercat să vorbesc, dar n-am putut. De-afară am auzit un țipăt îndepărtat.

— Nu te îngrijora, scumpa mea. Pe-aici se întâmplă mereu câte ceva. Tocmai de aceea nu te plictisești.

Bunica era îmbrăcată într-un caftan de lână și purta la gât un borcănaș

transparent, plin cu mici capsule de un galben aprins. Avea ochii mari și — împreună cu părul turcoaz — o făceau să pară de-a dreptul nebună.

— Da, eu, am zis într-un târziu.

Eram o hologramă a cărei inimă bătea nebunește.

— Bunico, trebuie să-ți spun ceva. Este vorba despre...

Bunica nu părea că ascultă ce spun. Părea fericită, fascinată că mă vede. Așa cum și eu eram fascinată că o vedeam pe ea. N-o mai văzusem de anul trecut, când venise să ne ajute după accidentul de mașină. Bunica avea o sută de ani, dar arăta mai tânără datorită revitalizantelor. Tata zicea că seamănă cu o ghicitoare din secolul 19. Spre dezgustul tatălui meu, lua revitalizante de foarte mult timp — de când o știa tata (de douăzeci și șase de ani), poate chiar dinainte.

Revitalizantele erau controversate. Erau niște medicamente anti-îmbătrânire pe care puteai să le cumperi fără rețetă dacă aveai peste șaptezeci de ani. Dar foarte mulți oameni cu vârsta sub șaptezeci de ani le cumpărau și le foloseau doar așa, de amuzament, ca pe un drog, și deveneau dependenți. Nu știu dacă bunica era dependentă sau nu. Tata fusese convins că era. Tot el îmi spusese că mama lui era o iresponsabilă și că avusese aventuri amoroase în timpul căsniciei cu fiecare din cei șapte bărbați cu care fusese căsătorită (inclusiv cu cel de-al treilea soț, bunicul meu, care murise în catastrofa din 2080, când un tsunami a lovit coasta de vest a Irlandei). Mi-a spus asta când aveam șapte ani. Tata nu putea deloc să-și țină gura când venea vorba de bunica.

De fapt, ea arăta chiar mai tânără decât anul trecut. Era ciudat.

Inspir cât număr până la cinci, apoi expir cât număr până la cinci...

— Oh, Audrey... Trebuie să recunosc că dispui de o tehnică ultimul răcnet! Mă uit la tine și parcă ai fi aici de-adevăratelea. Am impresia că ești în camera asta în carne și oase. Probabil că folosești o capsulă din cele nou-apărute de care am auzit. Alea fabricate de unchiu-tău care o să scoată miliarde din vânzarea lor. Nu-mi vine să cred că taică-tău a acceptat să cumpere așa ceva.

Trebuie să recunosc că e ceva neobişnuit din partea lui. Am încercat s-o contactez pe mama ta mai devreme, dar n-a răspuns. Eram puţin îngrijorată... nu ştiu... aveam un sentiment ciudat...

Nu mergea bine deloc.

— Tata nu a cumpărat o capsulă nouă.

Haide, spune odată, spune...

— Bunico, eu nu sunt acasă.

— Cum adică nu eşti acasă?

— Sunt la unchiul Alex.

De data asta a rămas şocată. Parcă şi-ar fi dat seama că se întâmplase ceva foarte, foarte grav.

Spune odată...

— Bunico, au fost uci...

Voiam să spun *ucis*. Dar oare era o *crimă*? Alissa era sub-om. Un robot făcut din carne şi oase. Dacă cineva este omorât de un leu sau un robot, termenul folosit este *omor*. Nu voiam s-o plasez pe Alissa la un nivel mai sus. Aşa că m-am corectat.

— Au fost... omorâţi.

Imediat am izbucnit în plâns. Lacrimile mi se păreau reale. Plângeam cu lacrimi adevărate şi artificiale, totodată.

Ciudat, dar într-un fel îmi era bine, simţeam că mă eliberez. Îmi venea să plâng fără să mă mai opresc, dar trebuia să încerc să mă stăpânesc de dragul bunicii care se uita la mine de parcă n-aş fi fost acolo — ceea ce aşa şi era, fireşte. Se uita de parcă nu vedea nimic, de parcă grozăvia pe care tocmai o rostisem făcuse să dispară totul. Nu plângea. Parcă se prăbuşise în ea.

— Nu. Nu se poate. Ce zici tu acolo?

I-am spus încă o dată. Apoi am repetat a treia oară.

— Omorâţi? Nu înţeleg. Cum adică? De ce anume? De cine?

M-am uitat în jurul meu. In cameră erau şase androizi. Toţi mă priveau cu figuri neutre. Îmi era groază să răspund, dar bunica trebuia să ştie adevărul.

— De un Echo.

— Cum?

— După ce-ai plecat de la noi, ne-am cumpărat un Echo.

— Știu, mi-a spus mama ta. Pe Alissa?

Am clătinat din cap.

— Și vrei să spui că ea a omorât-o pe mama ta?

— Și pe tata, am spus eu.

— Nu se poate. Te înșeli. Te înșeli. Audrey, te înșeli.

Repeta asta întruna.

— Un Echo nu o ia razna.

— Alissa a luat-o.

I-a trebuit ceva timp, poate o jumătate de oră, până a acceptat ideea.

— Lorna, Lorna, Lorna, se tânguia ea cu vocea pierită. Biata mea Lorna...

Brusc privirea i-a devenit distantă. Parcă se uita pierdută chiar în hăul morții. Dar trecea de la o dispoziție la alta. Când părea că și-a pierdut mințile, când era extrem de calmă și tot așa. Tot încerca să mă îmbrățișeze. Eu am simțit simularea unei îmbrățișări, dar ea nu simțea nimic. Îmbrățișa aerul.

A luat câteva capsule fosforescente din borcănel și le-a înghițit. M-am uitat de-aproape la etichetă.

Nu erau din cele obișnuite, ci revitalizante tip 4.

Erau de patru ori mai puternice. Această variantă fusese interzisă pe Pământ deoarece avea niște efecte secundare ciudate. Nimeni nu le mai lua pentru anti-îmbătrânire. Doar pentru a obține o stare euforică.

— Pilulele mele de fericire nu mai au efect, a spus bunica după ce a înghițit câteva.

Părea disperată. Și repeta întruna:

— Nu mai au efect, nu mai au afect, nu mai au efect...

Androidul care mai devreme îi masa picioarele — o femeie cu părul negru, tuns scurt, și pomeți pronunțați — a intervenit:

— Ai luat șase capsule. Stăpână, este doza zilnică maximă. Mi-ai cerut

să-ți amintesc lucrul acesta.

— Oh, Chonticha, dă-o dracului de doză maximă, a zis bunica și a continuat să mai ia.

Mâinile îi tremurau incontrolabil. La început am crezut că e ceva în neregulă cu imaginea de imersiune, dar nu. Toate celelalte erau perfect nemișcate, mai puțin bunica.

— Fiica mea tocmai a murit, se văita ea către androizi. Știe vreunul dintre voi ce înseamnă să pierzi pe cineva drag? Normal că nu. Pentru că voi nu sunteți capabili să iubiți. Pentru că voi nu aveți sentimente, așa-i? N-aveți...

Aici s-a oprit, a tras aer în piept și a repetat cuvântul, de data asta pe un ton răstit și răspicat:

— *... sentimente!*

Apoi a mai băgat două capsule în gură.

Se vedeau strălucind prin obraji, apoi — mai slab — coborând pe gâtlej când le-a înghițit.

S-a dus la femeia Echo cu tunsoarea bob. Chonticha.

— Tu ai omorât-o pe fiica mea, a spus bunica și a lovit-o cu palma peste față.

— Bunico! am strigat eu. Te rog. Revino-ți! Încearcă să respiri adânc.

— Să respir adânc! Scutește-mă de bazaconiile astea pentru yoghini! Mi-a omorât fiica!

— Nu eu am omorât-o pe fiica ta, a spus Chonticha pe un ton sec.

Bunica a plesnit-o iar peste față. I-am spus că are nevoie de neuropaduri, dar ea n-auzise de așa ceva. Nici nu mai asculta ce spun. Se uita la mine cu o privire sălbatică cum nu mai văzusem vreodată.

— Audrey, ascultă-mă — trebuie să vii aici, scumpa mea. Trebuie să locuiești aici. Aici, în New Hope. Poți veni aici.

Vocea tatei: *Audrey, promite-mi că atunci când vei fi mare, nu vei pleca de pe planeta Pământ decât dacă vei fi nevoită.*

Bunica s-a apropiat de mine și mi-a spus cu o voce care m-a făcut să mă

întreb dacă nu cumva își pierduse mințile:

— In fiecare seară pleacă navete pentru muncitori. Nici măcar n-ai nevoie de bani... Trebuie doar să treci printr-un filtru de verificare a identității... Ascultă-mă, iubita mea, așteaptă puțin, așteaptă-mă aici...

A ieșit din cameră. Acum părea mai iute de picior. Poate datorită pilulelor. Poate că îi opreau durerea de oase.

Am avut un mic atac de panică în momentul în care m-am pomenit singură, înconjurată de androizi.

— Doriți ceva de băut, oaspete Audrey? a întrebat unul pe tonul tipic inexpresiv al unui Echo.

Era musculosul. Cel care mă condusese în cameră.

— Nu, nu... Mulțumesc.

— Sau poate puțină conversație? Mă numesc Herman. Ce hobby-uri aveți?

— Sincer, mă simt bine. Nu e nevoie. Doar, te rog...

— Păreți agitată, stimată musafiră, a spus un alt Echo dintr-un colț.

Era o femeie care stătea lângă o imitație de cactus, unul dintre puținele obiecte din cameră. Avea părul pieptănat într-un coc voluminos, în creștetul capului.

— Mă simt bine. Vă rog.

— Detectez în vocea dumneavoastră o încordare a corzilor vocale în laringe, a spus un al treilea android, cel care mai devreme îi fricționa bunicii pielea capului. Trebuie să vă gândiți la ceva liniștitor, stimate oaspete.

Am închis ochii.

— Bunico, am strigat. Bunicol Unde ești?

Bunica s-a întors în cameră. Acum zâmbea. Părea că o luase razna de-a binelea din cauza revitalizantelor. Ținea în brațe o pisică. O pisică persană, mare și pufoasă.

— O cheamă Lucy Brooks. După președintele american. Cred că e un nume potrivit pentru o pisică. Aș vrea să poți să rămâi aici. Aș vrea să poți s-o

mângâi — de-adevăratelea.

— Mi-e teamă, i-am explicat eu în șoaptă. Mi-e teamă de androizi.

— Dar n-ai de ce să te temi de ei, scumpa mea. Sunt niște simple mașinării. Mecanismele se pot defecta. Dacă cineva are un accident de mașină, nu înseamnă că după aceea nu se mai urcă în mașină. Și unchiul Alex are androizi.

— Dar tu tocmai ai lovit unul dintre androizii tăi...

Părea confuză.

— Serios, scumpa mea?

— Da.

— Și unchiul Alex are androizi, a zis ea.

Nu cred că-și dădea seama că mai spusese asta o dată.

M-am gândit la Daniel. M-am gândit la incidentul cu partida de șah.

— Eu nu-i văd. Aproape deloc. Unchiul zice că-i va ține la un alt etaj.

— Ce drăguț din partea lui, a zis ea.

Nu părea că vorbea serios. Am observat că nu-i mai tremurau mâinile.

— Biata Lorna, a zis ea. Draga de ea, scumpa mea Lorna, ce mititică era... în salopețica aia roșie pe care o purta la grădiniță...

Mă îngrijora starea bunicii. Ar fi fost mai bine dacă ar fi plâns, dacă s-ar fi tăvălit pe jos. Dar comportamentul ei era neobișnuit. Poate că, dacă ești foarte trist, ajungi să treci în extrema cealaltă. Sau poate că luase prea multe pilule. Prin halatul ei, se vedea acea lumină specifică răspândindu-se în tot pieptul până spre umeri.

— Ai putea să vii și tu să stai la unchiul Alex.

Când am spus asta, a reacționat de parcă i-aș fi dat o palmă peste față.

— Nu. Nu, n-aș face asta niciodată.

— De ce nu?

De-afară se auzeau și mai multe țipete. Zgomotul rapid și înfundat al unei arme de foc. Dar pe bunica nu părea s-o deranjeze. Și nici pe mine, în clipa aceea. Nu-mi doream decât să aflu ce avea bunica de spus.

— Alex și... și... și... tatăl tău. E ceva ce mi-a spus mama ta.

— Ce anume?

Dar nu era în stare să răspundă. Privea în gol cu ochii sticloși.

— Ce e, draga mea?

— Bunico, voiai să spui ceva.

— Da? Despre Oxford?

— Oxford?

— Universitatea Oxford. Ai aproape șaisprezece ani. A sosit momentul.

— Bunico...

Și-a adus aminte.

O expresie de groază i-a străfulgerat chipul.

— Semeni cu mama ta, a spus ea izbucnind în râs. Semeni perfect cu ea.

Nu înțelegeam ce găsea atât de amuzant în chestia asta.

Dar pe urmă a început să plângă.

Un Echo s-a apropiat de mine. Era femeia cu tunsoarea bob. Chonticha.

— O faceți să sufere pe stăpâna mea. Vă rog s-o lăsați în pace.

Apoi și ceilalți Echo au început să se apropie de mine.

— O faceți să sufere pe stăpâna noastră. Vă rugăm s-o lăsați în pace.

M-a cuprins panica. *Nu este real ce se întâmplă. Eu nu mă aflu aici.*

— Lăsați-o, a spus bunica. Nu vrea să-mi facă niciun rău.

Apoi mi-a șoptit:

— Toți sunt cumpărați la mâna a doua.

— Bunico, o să te simți bine?

A luat ultimele pilule din borcănel.

— Da, da...

— Gândește-te, bunico, voiai să-mi spui ceva? Ar trebui să știu ceva? Despre tata și...

Atunci s-a întâmplat ceva cu camera.

Podeaua a început să se înnegureze. Unul dintre androizi a dispărut, apoi încă unul. Întunericul a înghițit imitația de cactus, pisica, absolut totul, până a

rămas doar bunica vorbind.

— Bunico! Bunico! Nu te mai aud! Nu știu ce se întâmplă! Cred că e ceva în neregulă cu conexiunea.

Asta a fost tot.

Caftanul, părul turcoaz și figura speriată a bunicii au dispărut treptat, ca un vis care se destramă sau ca un coșmar care se dizolvă în bezna somnului, până n-a mai rămas decât gura ei strigându-mă mut pe nume.

Apoi a dispărut de tot.

N-a mai rămas nimic, doar întunericul din interiorul cititorului mental.

17

Mi s-a părut că aud ceva. În afara capsulei.

Apoi, după ce s-a deschis ușa capsulei, mi-am dat seama că nu era nimeni în camera mea. Dar am auzit totuși niște pași — de data asta afară, pe palier.

— Alo! E cineva aici?

Niciun răspuns. Am dat fuga la ușă, am deschis-o și, când m-am uitat afară, l-am văzut pe unchiul Alex îndreptându-se spre scara elegantă și impunătoare.

— Unchiule Alex, am strigat eu.

El s-a oprit. S-a întors spre mine. Zâmbea, deși părea nedumerit.

— Audrey? S-a întâmplat ceva? Cum a fost întâlnirea cu bunica?

— Am pierdut conexiunea.

— Ce ciudat. E o capsulă nouă. Cel mai avansat model din câte există. Hai să mai încercăm o dată.

Era ceva.

Am simțit ceva.

În felul cum a spus-o. Dacă aș fi purtat neuropadurile, n-aș fi sesizat, dar fără ele, da, era ceva în vocea lui, n-aș putea să spun exact ce, dar era ceva care mi-a întărit suspiciunile.

Am încercat să refacem conexiunea. Degeaba, era doar beznă.

— Probleme de început, a zis el.

Cam multe probleme de început în casa asta, mi-am zis în sinea mea.

— Nu te îngrijora. Își va reveni în scurt timp. Vrei să încerci într-o altă capsulă?

M-am gândit la androizi și la comportamentul complet deplasat al bunicii din cauza revitalizantelor.

— Nu, nu. Lasă... E în regulă.

Îmi părea rău de bunica, dar nu credeam c-aș putea trăi vreodată pe Lună. Abia făcusem față unei holograme.

N-aveam încotro. Trebuia să rămân aici.

18

Mai spre seară, Iago a venit să mă întrebe dacă poate folosi capsula mea de imersiune. Se pare că a mea putea să acceseze alte holograme și era mai modernă.

Dar înainte să intre în capsulă, s-a uitat la câteva cărți de-ale mele pe care Madara mi le aduse de-acasă și le stivuise ordonat pe birou. Erau așezate exact sub tabloul de Matisse. Iago le-a luat în mână una câte una. Majoritatea erau doar vechi (cu excepția holo-cărții despre Neo Maxis), iar lucrul acesta, combinat cu simplul fapt că erau *cărți* — l-au făcut să se minuneze de ele ca de niște obiecte ciudate de pe o altă planetă.

— *La răs...cruce de vânturi... De veghe în lanul de secară... Romeo și Julieta... Frankenstein... Filosofia secolului 21... Jane Ey-re...*

Le-a lăsat neglijent pe masă, fără să le pună frumos la loc.

Tata scrisese cândva următorul lucru: *Cu cât vom fi mai dependenți de androizi, cu atât mai necivilizați vom deveni.*

Tată, te iubesc. Îmi pare rău că n-am putut să te ajut.

Eram mai calmă. Purtam neuropadurile. Așa că am decis să încerc să inițiez o conversație. Până acum nu mai rămăsesem singură cu Iago și m-am gândit că aș putea să profit de ocazie.

N-a fost ușor. Dar mă gândeam că, dacă vreau să aflu mai multe despre unchiul Alex și androizii din casa aceea, n-ar fi rău să încep cu Iago.

— Așadar, Iago... îți place șahul?

Niciun răspuns. Doar o ușoară ridicare din sprânceană.

— Tu nu mergi la școală, nu? Adică, nici măcar virtual, în capsula de imersiune. Înveți cu profesori Echo. Cum ți se pare?

S-a uitat la mine cu o expresie tâmpă.

— Bine.

— Bravo. Minunat. Și eu am învățat cu un Echo. Învățam puțin cu mama, puțin în capsula de imersiune, apoi puțin cu un Echo. Asta mai spre... sfârșit.

Mi-a apărut fugitiv în minte imaginea Alissei cu care făceam lecțiile în

camera de oaspeți, figura ei perfectă, impasibilă, oferindu-mi informații și nimic altceva. Am simțit că mi se face gol în stomac. Dar neuropadurile funcționau încă destul de eficient pentru a-mi reprima amintirile.

Iago arăta supărat. Părea că n-avea chef să stea de vorbă cu mine. Când răspundea, mormăia abia mișcându-și buzele.

— Care este materia ta preferată?

— Afacerile.

— E o preferință neobișnuită pentru un copil de zece ani.

S-a uitat la mine fix, cu ochii plini de ură.

— Pe mine să nu mă tratezi de sus.

— Dar nu te tratez de sus. N-am făcut asta. Îmi pare rău dacă ți-am dat această impresie. Sinceră să fiu, și eu aveam preferințe neobișnuite pentru o fată de cincisprezece ani. Îmi plăcea filosofia și să citesc cărți vechi.

Am observat că vorbeam la timpul trecut. M-am întrebat dacă vreodată o să-mi placă din nou ceva la timpul prezent. Mi-am dat seama că prezentul nu era doar un timp, ci o decizie. Ceva ce trebuia să mă hotărăsc să accept.

— Ce e aia filosofie? a întrebat el cu dezinteres, însă eu am luat-o ca pe o întrebare serioasă.

— Este despre motivul pentru care existăm.

— Adică religie.

— Filosofia și religia se suprapun. Singura diferență este că religia are răspunsuri, iar filosofia mai degrabă întrebări. Adică, de exemplu, ce rost au toate? Ce este bine și ce este rău? Cum ar trebui să ne trăim viața? Ce înseamnă să fii om?

— Mi se pare plictisitoare.

— Nu chiar, am spus eu.

Dar nu-mi mai aduceam aminte de ce nu este plictisitoare. Poate că mi-aș fi amintit dacă mi-aș fi dat jos neuropadurile, dar nu voiam să le dau. Încet-încet, am început să-mi recapăt memoria.

— De fapt e chiar foarte mișto. Fiindcă înseamnă doar cugetare. Și asta

ne face speciali pe noi, oamenii, nu? Asta ne deosebește de un Echo. Noi cugetăm asupra lucrurilor. Nu doar facem lucruri. De aceea există cărți, tablouri și alte lucruri. Pentru ca noi să încercăm să ne înțelegem pe noi înșine.

Cuvintele mele n-aveau niciun efect asupra lui, așa că am trecut la subiectul care mă interesa:

— Hei, ție îți plac androizii de-aici?

A ridicat indiferent din umeri. Sau mai degrabă a făcut o grimasă de indiferență.

— Mda. Cred.

A făcut o mică pauză, apoi a adăugat:

— Majoritatea.

Majoritatea.

— Ce vrei să spui?

Iago a căscat plictisit fără să-și acopere gura cu mâna.

— Noul android e cam ciudat, a zis el.

— Care este cel nou? am întrebat eu, deși știam deja care va fi răspunsul.

— Daniel.

— Adolescentul? am întrebat eu făcând pe proasta.

Iago a început să râdă. N-avea un râs plăcut.

— Adolescent? Dar n-are decât două luni.

Normal, știam și eu că androizii erau concepuți să arate de diferite vârste și să-și păstreze înfățișarea pe toată durata funcționării lor. Dar uneori îi tratai fără să vrei în funcție de vârsta pe care o arătau.

Fie că era adolescent, bătrân sau o femeie de treizeci de ani.

Și asta din două motive. Mai întâi, dacă toți androizii arătau la fel, n-ai mai fi putut să-i deosebești. În al doilea rând, de obicei se foloseau androizi diferiți pentru slujbe diferite. Așa se face că toți ghizii din Muzeul Britanic sunt androizi cu înfățișare de oameni în vârstă, pentru a sugera înțelepciune, pe când în magazinele de îmbrăcăminte și centrele de geno-terapie reale întâlnești numai androizi tineri și frumoși.

— Și de ce nu-ți place de el? l-am întrebat. Pentru că te-a bătut la șah?

Din nou a ridicat din umeri.

— Se poartă ciudat de când a venit.

— Ciudat în ce sens?

— Nu știu, a zis el.

Avea o voce gravă pentru un copil de zece ani.

— Ciudat pur și simplu, a continuat el. În prima zi când a venit aici nu a scos o vorbă. Tata îl întreba diverse chestii și el nu zicea nimic. Atunci tata i-a spus că, dacă nu începe să vorbească, va trebui să-l returneze pentru a fi eliminat. Apoi a început să vorbească! Tata s-a supărat pen'că Daniel trebuia să fie cel mai bun android dintre toți. Trebuia să fie cel mai avansat Echo fabricat vreodată.

Iago s-a uitat pe fereastră și a zâmbit pentru el. Era un zâmbet ciudat, plin de necaz.

— Dar e un Echo, așa că îndeplinește ordinele și asta mă amuză uneori. Sau mai bine zis *măamuza*, deoarece pe urmă a devenit prea deștept. Oricum, e un ciudat.

Cel mai avansat android fabricat vreodată.

Mă pregăteam să-i mai pun niște întrebări, dar el a deschis ușa capsulei.

— Ce faci acolo? l-am întrebat

— Omor niște chestii, a răspuns el, apoi a dispărut înăuntru.

19

Seara m-am culcat, dar iarăși m-a trezit ceva.

Puțin după ora trei dimineața, am auzit un zgomot. Un scârțâit de podea în dreptul ușii. M-am ridicat în capul oaselor.

— Lumină, am spus.

Când s-a aprins lumina, am văzut că ușa camerei mele era întredeschisă.

— Alo! E cineva acolo?

N-aveam cum să simt teamă deoarece purtam neuropadurile, dar mi-am dat totuși seama că trebuia să mă dau jos din pat să văd ce se întâmplă. M-am ridicat și m-am dus la ușă, trecând prin dreptul tabloului cu acele siluete ce păreau speriate, adunate într-o horă.

Dar chiar atunci, înainte să deschid ușa, am auzit pe cineva strigând. Era unchiul Alex.

— Du-te în camera ta! a tunat el.

Am deschis puțin ușa și l-am văzut pe palier. Era îmbrăcat într-un halat negru de mătase, iar în spatele lui, copacii de pe tapetul animat se legănau ca sub adierea răsuflării lui furioase. Era roșu la față și avea în ochi o furie demonică.

Atunci am deschis ușa de-a binelea, am ieșit pe hol și am apucat să văd din spate un bărbat Echo cu părul blond care ajunsese în capătul palierului și s-a făcut nevăzut pe scări în jos.

Unchiul Alex m-a văzut și expresia furibundă de pe chipul lui s-a transformat incredibil de repede într-o expresie afectuoasă, plină de regret.

— Audrey, îmi pare tare rău.

— Iarăși el, am zis eu. Daniel. Cel care juca șah.

— Da, a spus el învârtindu-și inelele pe degete. Da. Întotdeauna apar unele probleme cu cei mai performanți. Audrey, n-ai motive de îngrijorare. Te afli în cel mai sigur loc din câte există. În fine, după tentativa de pătrundere cu forța. Nu cred că vei putea găsi o casă mai sigură și mai păzită în toată Londra.

— Tentativă de pătrundere cu forța?

Unchiul Alex a clătinat din cap.

— Niște protestatari. Anarhiști. Golani. Anul trecut, în octombrie, un grup a încercat să escaladeze zidul. Aproape că reușiseră, dar i-a văzut un Echo care a dat alarma și norocul nostru a fost că poliția pornise deja pe urmele lor. Dar a fost cât pe ce s-o pățim. De atunci am întărit sistemul de securitate. Pentru că vor încerca din nou. Nu renunță ei așa ușor, sunt sigur. Dar acum n-ai de ce să te îngrijorezi.

— OK, am zis eu, deși sunt convinsă că n-aș fi spus asta dacă n-aș fi purtat acele neuropaduri rezonabil de noi.

Și totuși, am simțit strecurându-se un vag sentiment de anxietate.

— Audrey, întoarce-te la culcare. Mă duc și eu să mă culc. Mâine trebuie să plec la Paris. N-ai motive să-ți fie teamă.

— Vreau să vin cu tine la Paris.

— Dar ți-am explicat, mă duc într-un loc plin cu androizi. Sute de Echo. Ai spus că nu vrei să vii.

Am înghițit în sec.

— Știu, dar cred că m-am răzgândit.

Eram suficient de aproape ca să observ că unchiul Alex purta info-lentile. Erau activate. In ochi îi sclipeau niște luminițe. Cuvinte pe care doar el putea să le citească. Eu, nu.

— Nu, a spus el închizând ochii și scuturând din cap. Acolo am treabă, iar ție nu cred că ți-ar face bine. Nu mă duc chiar în Paris. Doar la un depozit cu androizi de serie. E în afara orașului. Acolo nu e ca la Luvru. Nu cred c-ar fi o plimbare pe placul tău.

Normal că avea dreptate. Sinceră să fiu, semăna mai degrabă cu o plimbare printr-un castel al groazei, dar pe mine mă nelinișteau două lucruri. Primul: nu voiam să rămân acasă cu Iago, Daniel și celelalte prototipuri. Al doilea: voiam să aflu mai multe informații. La început, neuropadurile reprimaseră acest impuls, dar el reușise cumva să reapară. Voiam să aflu ce se întâmplase cu părinții mei. Voiam să aflu de ce Alissa, care nu era un prototip,

ci un Echo de serie, făcuse ceea ce făcuse. De acord, ea era un Echo marca Sempura și noi nu ne duceam la o fabrică Sempura, dar eu nu puteam să obțin accesul într-o fabrică Sempura.

— Cred că m-ar ajuta. Știi ce zicea doamna Matsumoto, că ar trebui să încerc să...

A deschis ochii. S-a uitat la mine cu un aer de compasiune obosită, dar răspunsul lui a fost și mai categoric.

— Nu. Îmi pare rău, Audrey. Răspunsul meu e nu. Nu se poate să vii mâine cu mine. Am încheiat discuția. Acum hai să mergem fiecare la culcare.

Apoi s-a întors în dormitorul lui.

M-am dus și eu la culcare, numai că îmi dispăruse somnul. Mă tot gândeam că răspunsul unchiului fusese cam prea categoric. Apoi m-am întrebat: Ce avea de ascuns? Ce era la Paris și el nu voia ca eu să știu?

Sunt paranoică, mi-am zis. *Adu-ți aminte ce s-a întâmplat în Cloudville...* Îmi salvase viața. Mă primise la el și mă lăsa să locuiesc aici, probabil în cea mai grozavă casă din Londra. Fusese bun cu mine.

Și totuși, cu cât el era mai hotărât ca eu să nu-l însoțesc la Paris, cu atât eram eu mai hotărâtă să merg acolo.

Intr-un târziu am adormit.

Iar am avut un vis. De data asta n-a fost un coșmar. Sau cel puțin, nu tot.

L-am visat pe Daniel care plângea. Un Echo care vărsa lacrimi! Iar eu îl îmbrățișam și el tremura în brațele mele, cu trupul lui puternic, brusc vlăguit din cauza emoției. Îmi spunea ceva în șoaptă.

— Nu te îngrijora din cauza mea. Eu sunt doar un Echo...

Eu îl mângâiam pe păr și-i repetam întruna:

— Liniștește-te, liniștește-te, liniștește-te...

Apoi m-am trezit din nou. Mi-a venit o idee. Era încă noapte, dar m-am dat jos din pat și mi-am pus info-lentilele.

— Modul vedere nocturnă, am spus.

In mai puțin de o secundă, parcă s-a aprins lumina. Sigur, era o lumină în

care totul se vedea verde, dar așa era vederea nocturnă.

Încercând să nu fac nici cel mai mic zgomot, m-am furișat pe hol spre camera lui Iago. Acesta dormea cu ușa întredeschisă. Probabil ca să lase să intre puțină lumină de pe hol. O fi fost el cum o fi fost, dar era totuși un copil căruia fără îndoială îi era teamă de întuneric.

Am deschis ușa și m-am furișat în camera lui. Am mers tiptil pe podeaua acoperită cu un covor somptuos, antifonic. Mă îndreptam spre dulap. Știam ce caut și mai știam că dacă găseam ce căutam, drumul înapoi spre camera mea va fi mult mai sigur decât drumul până aici.

M-am apropiat. L-am văzut pe Iago care dormea în patul lui. Stătea ghemuit peste așternuturi, cu degetul mare în gură. M-am gândit că ar muri de ciudă dacă ar ști că l-am văzut în postura asta. Imaginea băiețelului adormit m-a făcut să zâmbesc, dar numai pentru o clipă, deoarece m-am îngrozit când m-am întors și am văzut un soldat cu arma îndreptată spre mine. Până să-mi dau seama că era doar o holo-sculptură, Iago s-a întors pe partea cealaltă și aproape că s-a trezit. Am rămas nemișcată și mi-am ținut respirația aproape treizeci de secunde, iar el a adormit la loc.

Șifonierul avea ușă cu sistem de activare la voce, așa că m-am apropiat de panou și am șoptit cât am putut de încet:

— Deschide.

Nimic.

Puțin mai tare:

— Deschide.

Nimic.

Apoi am spus pe un ton aproape normal:

— Deschide.

Iago nu s-a trezit. Doar a scos un mic sforăit.

Ușa s-a deschis silențios și iată-mă în fața garderobei lui Iago. Deși toate obiectele de îmbrăcăminte erau din material cu autocurățare, părea că avea totuși o mulțime de haine. Combinezoane, tricouri interactive, aero-costume,

toate atârnate pe umerașe, un șir de spray-uri cu nano-fibre (avea o mulțime de costume mulate, făcute prin pulverizarea de nano-fibre din spray-uri), tone de papuci și salopete.

M-am uitat la fiecare spray în parte.

Haine călduroase de iarnă.

Îmbrăcăminte sportivă.

Costum de luptător (am zâmbit iar, gândindu-mă la micul războinic care dormea cu degetul mare în gură).

Combinezon mulat 24/7.

Apoi am găsit ce căutam: spray-ul cu cea mai simplă și mai banală inscripție, care probabil era de culoare neagră, deși eu o vedeam verde. Pe el scria așa:

Invizi-peliculă pe bază de proiecție cu acoperire totală, de uz universal (pentru orice înălțime *și lățime) x100 DE utilizări. Nano-fibre: diametru de 15nm. Fibre de bumbac prevăzute cu nano-camere și ecrane. Pentru siguranță: A nu se folosi în locuri publice.*

— Asta e! am zis, dar nu cu voce tare.

M-am gândit s-o pulverizez pe mine chiar atunci, așa cum plănuisem inițial, dar zgomotul spray-ului l-ar fi trezit pe Iago. În plus, eram îmbrăcată în pijama. Așa că am riscat. M-am întors să plec și am dat cu ochii de un extraterestru cu șase brațe, un cap uriaș și o gură cu trei rânduri de dinți. O altă holosculptură. De data asta nu m-am speriat. Am ieșit tiptil și m-am întors în camera mea, unde am ascuns spray-ul sub pat.

— Tronson de croazieră, a comandat unchiul Alex. Am plecat mai devreme. Am de trimis niște mesaje.

Coșmar. La următorul macaz, mașina a trecut pe un tronson pentru viteză redusă. Mergea atât de încet și de silențios, dar el a dictat o viteză și mai mică.

— Mai încet, a spus unchiul Alex.

Părea țâfnos. Și-a pus mental-messengerul și a închis ochii. Se gândea intens. Dădea comenzi pe tăcute. Imaginea neclară ce se vedea pe geam s-a transformat în lucruri bine conturate. Apă. Locuințe lacustre. Alte mașini deplasându-se pe șinele magnetice. Nori. O piață suspendată.

Nu era bine deloc. Cu cât dura mai mult călătoria, cu atât creșteau șansele ca unchiul Alex să-și dea seama că eu eram acolo, chiar în spatele lui, străduindu-mă să respir încet și rar ca să nu fac zgomot. La un moment dat chiar începuse să mă mănânce nasul și îmi venea să strănut, dar mi-a trecut.

— Nu, a spus el cu voce tare la un moment dat. Aranjeaz-o. Nu vreau să văd mizeria aia.

Nu-mi venea să cred că în sinea mea mă rugam să ajungem mai repede la un depozit plin cu androizi.

Peste tot în Europa existau astfel de depozite, așa îmi explicase unchiul în dimineața aceea, când cred că-i pusesem cam multe întrebări. Unele erau mai mici, destinate prototipurilor, altele erau pentru crearea produselor de serie care urmau să fie scoase pe piața generală. Cel din Paris făcea parte din cea de-a doua categorie.

A deschis brusc ochii. S-a întors și s-a uitat spre spațiul pe care îl ocupam eu. Eu puteam să-l văd pe el deoarece gluga era transparentă din interior. Inima îmi bătea atât de tare încât am crezut că o auzea și el. Nu i-ar fi trebuit mult. Era de ajuns să întindă mâna și m-ar fi descoperit.

Oare cum ar fi reacționat? M-ar fi certat? Ar fi fost nedumerit? S-ar fi simțit la fel de jenat ca mine? Cu siguranță că n-ar fi fost prea aspru cu mine.

Dar mie tot îmi era teamă și era un sentiment real.

Probabil că proiecția era bună. Iluzia optică trebuie să fi fost impecabilă, fiindcă el s-a întors la loc, fără să vadă nimic, doar locul și geamul din spate.

— Holofon activ, a comandat el.

Apoi a dictat codul:

— Valencia patru șapte asterix triplu trei liniuță șapte liniuță diez AAX.

Imediat a apărut imaginea unei femei. Arăta foarte mișto, un amestec între stilul boem și cel extravagant, dar părea obosită și îngrijorată. Avea părul lung și răvășit, un piercing în sprânceană și un fel de colier sau medalion la gât.

A spus ceva în spaniolă, dar eu n-am înțeles nimic.

— Termină și vorbește dracului în engleză, a spus unchiul Alex pe un ton atât de aspru și de tăios că nu-l mai recunoșteam.

Ea părea supărată. A luat o înghițitură dintr-o băutură cafenie.

— Cum este? Cum e prototipul pe care l-am dat la tine?

Ți l am dat. Ești beată. De obicei nu te exprimi atât de neglijent în engleză. Mi l-ai dat *mie*. Și oh, Doamne, ai avut dreptate. E ceva în neregulă cu el. Nu e așa cum ar trebui. De-aia însemna atât de mult pentru tine, nu-i așa? Ce-ai făcut? Ce?

— Unde este? Ce mai face?

— Nu mă face să vin la tine chiar acum. Te-aș bate până ai spune tot.

— *Si, si, si*. Da. Cine, tu? Sau unul dintre sclavii tăi Echo?

— Nu. Chiar nu meriți deranjul. Te las să-ți bei whisky-ul. Am lucruri mai importante de făcut. *Hasta luego*...

Apoi, către mașină:

— Terminat convorbire.

Spaniola a dispărut, iar eu am rămas întrebându-mă ce anume se întâmplase și ce credea unchiul Alex că ascundea ea.

Tot restul călătoriei, a vorbit în jargon de afaceri și a mormăit în casca lui. Eu mă uitam pe geam, încercând să mi imaginez că nu mă aflu acolo. Mă

uitam la fermele eoliene suspendate din Canalul Englez. Apoi la întinderile mlăștinoase din nordul Franței care, din cauza inundațiilor repetate, fusese la fel de afectată ca Yorkshire, Scoția și Cornwall. Mii de case construite pe piloni, foarte asemănătoare cu cea în care locuisem eu până în urmă cu două zile, dar mai mici și înghesuite unele în altele. Smârcuri, terenuri mocirloase și clinici de holeră înființate în urmă cu doi ani pentru a se ocupa de cea mai nouă tulpină a virusului. Dar cu cât ne apropiam de Paris, terenul devenea mai uscat, casele erau mai mari și mai spațioase, deși vremea era la fel de mohorâtă și aici, cu vânt puternic și ploi.

Am văzut o holo-reclamă la noua capsulă audio Neo Maxis. Se numea „Dragostea și Robotul: Concert Live de pe Neptun". In reclamă apăreau cei patru membri ai trupei îmbrăcați în combinezoane lunare negre, cântând în fața unei mici comunități de terraformatori pe planeta Neptun. Capsula urma să fie lansată a doua zi. Mi-am amintit cu câtă nerăbdare așteptasem acest eveniment. Dar acum nu mai simțeam absolut nimic, doar mi se părea că ideea unui concert pe Neptun era o simplă strategie de promovare. Asta m-a întristat, dându-mi seama că o bună parte din mine, cea de odinioară, murise.

Am comandat în gând mașinii să mărească viteza, dar unchiul Alex a continuat s-o mențină pe tronsonul pentru viteză redusă.

Șinele magnetice treceau pe lângă o imensă seră îngrădită. Cred că avea vreo opt kilometri lungime. Inăuntru am văzut un imens lan de grâu, perfect din toate punctele de vedere, care se unduia în adierea vântului creat artificial. Imediat după ea a urmat o altă seră de aceeași dimensiune. Aceasta era o fermă de animale. Aproximativ patru sute de vaci, toate identice — practic nu se deosebeau una de alta —, absolut indiferente față de vremea oribilă de afară. Imi părea rău de ele. De când veneau pe lume erau condamnate la una dintre cele mai inutile morți, mai ales că în prezent carnea sintetică era fără îndoială mai bună decât cea naturală. Dar presupun că unii oameni își doreau să consume numai carne naturală.

In sfârșit, dorința mi s-a îndeplinit.

— Viteză maximă, a spus unchiul Alex. Tronson expres.

Și am ajuns în câteva secunde.

Depozitul era pe teren uscat, în mijlocul arondismentului optsprezece. În depărtare se vedea imensa holograma albă și luminoasă a Turnului Eiffel, care fusese amplasată acolo după ce protestatarii anti-Echo o distruseseră pe prima, pe vremea când eu eram mică.

Mi-am amintit de Turnul Eiffel original, cel din metal, care era mult mai frumos, deși n-avea decât jumătate din dimensiunea hologramei. Asta mi-a stârnit o mulțime de amintiri din Paris. Toate zilele de sâmbătă pe care le-am petrecut acolo. Din mașină se vedea în depărtare giganticul Centre Aquatique: două cuburi, unul fixat pe pământ, celălalt plutind deasupra. Cel de sus avea desenat pe el un delfin într-un colac de salvare. Acolo era bazinul copiilor, unde mă duceam mereu cu mama și tata. Am închis ochii.

„Concentrează-te", am spus în sinea mea.

Asta a fost cândva. Acum e altceva.

Pe clădirea depozitului nu exista logoul Castle. Era o clădire veche, din cărămidă — să tot fi avut vreo două sute de ani —, înconjurată de blocuri de locuințe abandonate. Unele erau înnegrite și dărăpănate, mohorâte și șterse ca niște amintiri din copilărie.

Mi-am adus aminte că info-lentilele mele mă informaseră ceva despre niște revolte la Paris. Poate că s-au întâmplat în această zonă, dar depozitul părea neatins. Prin preajmă nu se vedea nici țipenie de om. M-am gândit că, în afară de cei care lucrau la depozit, oamenii n-aveau ce să caute pe-aici.

Unchiul Alex a coborât din mașină și s-a îndreptat într-acolo prin vântul ce bătea cu putere. Ar fi trebuit să mă simt ușurată. Ar fi trebuit să plec naibii de-acolo și să iau un taxi spre casă. Dar nu, n-aveam de gând să fac asta. Trebuia să aflu mai multe. Urma să intru într-un loc plin cu androizi. În locul unde erau concepuți. Inima a început să-mi bată mai repede. Mi s-a uscat gura. Parcă aveam o gheară în piept de atâta neliniște. Începusem să fiu prea dependentă de neuropaduri.

— Deschide ușa, am ordonat mașinii.

— *Nu sunteți un utilizator autorizat al acestui vehicul. Declinați-vă identitatea.*

— Sunt Audrey Castle, am spus eu. Sunt nepoata unchiului Alex Castle. Locuiesc la el.

Cu siguranță că mașina avea un program detector de minciuni și a știut că spuneam adevărul. Nu a mai fost nevoie de alte comenzi.

— *Ușa se deschide.*

Afară vâjâia vântul. Nu se zărea niciun levibord prin preajmă, așa că am apăsat butonul de pe tabloul de bord pe care am văzut că apăsase unchiul Alex mai devreme pentru a-l chema prin radio pe cel mai apropiat. Intr-o clipă a venit alunecând spre mine un levibord din oțel, vechi și rahitic. Avea o balustradă fragilă și înăuntru se simțea vântul de afară.

Mi-am dat seama că nu mă aflam într-o zonă foarte sigură a orașului. Peisajul de-aici părea apocaliptic. Un panou publicitar hăcuit, pe care apăreau imaginile unui bărbat ce se împușca în cap cu un vechi distrugător de materie, pâlpâia și pulsa deasupra mea, întrerupând ceea ce ar fi trebuit să fie o reclamă la iWire 42. Imi răsuna în minte vocea mamei mele: *Ce-ar fi să mergem la Luvru vreo două ore? De când au furat-o pe Mona Lisa, nu mai e atât de aglomerat.*

După ce am coborât, am traversat o porțiune întinsă de teren cu asfaltul deteriorat. In aer plutea un miros de ploaie proaspătă și vise moarte.

Stăteam și mă uitam la clădirea vastă și austeră, mare cât o catedrală. Simțeam nevoia să respir normal, așa că mi-am dat gluga jos. Am văzut o broșură pe jos, spulberată de vânt în direcția mea. O bucată de hârtie electronică iluminată, udă și mototolită, acoperită cu un text sclipitor și imagini animate.

Era ediția în limba franceză a buletinului informativ *Castle Watch*, care critica tot ce făcea compania Castle. M-am uitat în jur să văd cui ar fi putut să-i scape, dar nu era nimeni, parcă mă aflam într-un oraș fantomă. In josul paginii era un buton pentru selectarea limbii, așa că am apăsat pe „Engleză". Imediat a

apărut un articol alături de fotografia autoarei, o tânără cu părul roz.

EROUL CAMPANIEI NOASTRE A MURIT

ARTICOL PREZENTAT DE LEONIE JENSON 17.5.2115

Reputatul jurnalist și tehno-sceptic Leo Castle a fost ucis miercuri, împreună cu soția sa, în locuința lor din Yorkshire (Zona 3). Deși nu s-au dat publicității toate detalii referitoare la cele întâmplate, se crede că cei doi au fost omorâți de un Echo. Încă nu se știe nimic despre cum a reușit androidul să pătrundă în casa lor...

Inainte să citesc mai departe, s-a întâmplat ceva. Deodată, imaginea statică a jurnalistei din dreptul articolului a prins viață. Era o legătură live. Cu identificarea locației. O conectare cu restul lumii.

— Alo? a spus Leonie, femeia cu părul roz.

Mă privea din imagine de parcă ar fi căutat ceva prin ceață.

— *Bonjour. Salut. Qui est là?*

— Audrey Castle, am răspuns eu.

— Dispozitivul de localizare îmi arată că ești în apropiere de un depozit Echo din Paris și tocmai de aceea mă interesează. Știi, îmi programasem o alertă pentru zona respectivă, în caz că o găsea cineva, fiindcă singurii oameni de acolo vor fi — la stai! Ai spus Audrey Castle? Cumva fiica lui Leo Castle? Nepoata lui Alex Castle?

Am încuviințat din cap.

— Ce faci acolo?

I-am spus.

Ea m-a întrebat dacă poate să-mi pună niște întrebări despre cum muriseră părinții mei. Am refuzat. Nu aveam încredere în *Castle Watch*. Aveau legături cu aripa extremistă a protestatarilor anti-Castle. Aproape niște teroriști.

— Aș vrea doar să știu cum a ajuns un Echo la voi în casă?

— Era androidul *nostru*, am spus eu.

Știam că distrugeam imaginea pe care o avea ea despre tatăl meu — o imagine pe care o aveau toți acești hipioți: aceea că tata era un fel de sfânt care

se ferea de tehnologie și trăia într-un glob de sticlă, izolat complet de restul lumii. Sinceră să fiu, era o imagine pe care tata o încurajase cu încântare.

— Părinții mei au cumpărat o femeie Echo. De la Sempura.

M-a privit de parcă aș fi pălmuit-o. Nu-mi păsa. Nu voiam ca oamenii să-și amintească de tatăl meu ca de un înger fiindcă n-a fost un înger. A fost tatăl meu.

— De la Sempura? a întrebat ea în cele din urmă. De ce ar vrea un Echo Sempura să-ți omoare părinții?

— De ce-ar vrea un Echo să-mi omoare părinții? Androizii nu vor nimic. Sunt niște roboți.

Ea a clătinat din cap furioasă.

— Da, exact. Sunt niște roboți. Sunt programați. Primesc niște comenzi. Ești sigură că l-au cumpărat de la Sempura?

— Ce vrei să spuni?

— Vreau să spun că unchiul tău este cel mai corupt om din lumea afacerilor. Iar tatăl tău urma să publice o carte care ar fi putut să amenințe viitorul unui proiect drag unchiului tău: Zona de Resurecție.

— Nu l-ați cunoscut pe tatăl meu, am zis eu. Și nici pe unchiul meu nu-l cunoașteți.

Am încheiat convorbirea mototolind hârtia electronică cu imaginea animată a lui Leonie Jenson și aruncând-o din nou pe caldarâm, unde vântul puternic a început s-o rostogolească și s-o ducă mai departe.

Asta era. Urma să intru în fabrica de androizi. Planul meu era simplu: să-mi pun iar gluga pe cap și să aștept acolo, invizibilă, până intra cineva în clădire. Am așteptat numărând în gând douăzeci de secunde, apoi a apărut cineva. Era un bărbat în salopetă albastră, cu un tatuaj animat pe ceafă. Un cuvânt care se tot rotea — MINOTAUR — probabil după magneto-trupa braziliană de hardcore.

— Steag negru, a rostit el clar și tare în căsuța vocală, iar ușa metalică s-a deschis imediat după ce i-a recunoscut vocea.

Ușa glisantă a scos un scârțâit care s-a auzit și prin vântul puternic.

Am intrat după el, încercând să ignor un indicator pe care scria PROTEJAT DE SECURIDROIZI și să-mi sincronizez pașii cu ai lui. Acum mă aflam în fabrică. Aerul era nemișcat, dar mai rece decât afară. Și mirosea ciudat. Nu-mi dădeam seama a ce, deoarece mirosul nu era puternic. Era un miros curat, dar nenatural — slab ca o adiere de aer proaspăt, dar care venea din direcția opusă. Tavanul era înalt. Lumina — slabă și cenușie, aproape fantomatică.

Simțeam că făcusem o greșeală venind aici. Mă aflam acum într-o hală de mărimea unui hangar, plină cu sute de Echo. O întreagă linie de producție. Și toți arătau la fel. Exact la fel.

M-am apropiat ca să mă uit mai bine. Toți erau exact ca prototipul Madara de la reședința unchiului din Hampstead, doar că aceștia stăteau absolut nemișcați în niște uriașe embrioane transparente care erau de trei ori mai mari decât mine. Embrioanele atârnau din tavan de niște cabluri lungi și la fel de străvezii, care cred că erau făcute din aerogel sau ceva asemănător, ca să țină embrioanele cu androizi.

Pe unchiul nu-l vedeam pe nicăieri. La început n-am văzut pe nimeni, în afară de bărbatul cu care intrasem și care s-a dus la un embrion din mijlocul încăperii. A pus mâna pe partea laterală a embrionului și s-a aprins un fel de panou de comandă. Omul a început să introducă tot felul de date, apăsând pe niște butoane iluminate cu verde și auriu.

Destul de curând mi-am dat seama că nu era singurul de acolo. Mai erau cel puțin cinci oameni — tehnicieni Echo, presupun — toți îmbrăcați în salopete albastre și ocupându-se de diferite embrioane în diferite părți ale încăperii.

M-am uitat să văd dacă sunt și securidroizi, dar n-am văzut niciun robot metalic prin preajmă. Poate că afișul acela fusese o minciună.

Nu prea cred.

Unchiul Alex ținea la securitatea fabricilor sale.

M-am întors și am încercat să deschid ușa cu grijă, fără să fac zgomot, doar ca să văd dacă pot să ies în caz de nevoie. Alături era un buton de comandă iluminat cu roșu, pe care am apăsat, dar lumina nu s-a făcut verde și ușa nu s-a deschis. Eram blocată înăuntru până venea cineva cu care puteam să ies.

A fost o greșeală că am intrat, dar acum mă aflam aici. Trebuia să-mi păstrez calmul. Am început să mă plimb prin încăpere, printre acele incubatoare în formă de embrion. Parcă mă aflam într-o sinistră galerie de artă de la Centrul Zuckerberg. Intr-un labirint ciudat de embrioane suspendate. Am ridicat privirea spre tavan și am văzut foarte sus, deasupra mea, printre cablurile de aerogel care susțineau embrioanele, niște ejectoare argintii asemănătoare unor dușuri. M-am întrebat ce emanau ele.

Ce mă fac? Ce mă fac? Ce mă fac?

In timp ce mergeam, mă chinuiam pe sub costumul invizibil să-mi apăs mai bine neuropadurile pe tâmple. Am tras din greșeală voaleta, devenind parțial vizibilă. Mi se vedea doar capul plutind prin spațiu. M-am grăbit să-mi repar greșeala și să-mi așez voaleta la loc. Tocmai treceam pe lângă unul dintre tehnicieni. O femeie înaltă și slabă, cu capul ras. M-a auzit și s-a întors spre mine. Avea o privire rece și curioasă. Am rămas perfect nemișcată, știind că mi se vedea o mică porțiune din frunte și toată sprânceana stângă. Stăteam nemișcată și-mi țineam respirația. Femeia s-a uitat cu atenție. Speram ca infolentilele ei să nu aibă funcție de zoom optic.

A scuturat din cap crezând că nu era nimic, apoi a apăsat pe un buton de comandă de culoare verde de pe partea laterală a embrionului de care se ocupa.

N-am stofă de spion.

La capătul îndepărtat al halei se vedeau mai multe uși. Probabil că unchiul Alex se afla într-una din încăperile de-acolo. Poate chiar în clipa aceea se uita la mine.

— Ajută-mă, am spus eu cu glas scăzut, aproape în șoaptă — așa am

crezut eu —, fără să mă adresez cuiva anume.

Vocea mea a declanșat o Madara care era pe punctul de a prinde viață în interiorul embrionului ei.

— *Bună, voiai să te ajut cu ceva?*

Reacția ei a declanșat alți androizi Madara care au început să vorbească, fiecare dintre ei oferind același zâmbet forțat.

— *Bună, voiai să te ajut cu ceva? Bună, voiai să te ajut cu ceva? Bună, voiai să te ajut cu ceva?*

— Nu, eu...

Am încercat să-mi reacopăr fața, dându-mi seama că tehnicienii care lucrau în încăpere observaseră deja agitația.

— *Bună, voiai să te ajut cu ceva?Bună, voiai să te ajut cu ceva?... Îți este foame? Îți este foame?*

Îți este foame? Îți este foame? ... Îmi cer scuze, n-am auzit ce-ai spus. Îmi cer scuze, n-am auzit ce-ai spus. Îmi cer scuze, n-am auzit ce-ai spus...

Era clar că încă nu erau finalizați, iar unii de pe alte rânduri nici măcar n-aveau ochii fixați în orbite. M-am îndreptat spre ușă, mergând repede pe pardoseala de ciment cenușiu-deschis.

Și atunci l-am văzut.

Atunci am văzut sângele.

Doar câtiva stropi, ca o constelație, care aproape se înnegriseră. Apoi alți câtiva mai încolo. Și din nou alții. M-am luat după ei să văd unde duc. Spre peretele opus, cel mai îndepărtat de ieșire. La ultimul rând de embrioane. Acestea erau goale; de fapt, toți coconii de pe ultimele două rânduri erau goi. Dar sângele ducea spre embrionul din colțul îndepărtat, cel de la capătul ultimului rând. Doar că acesta nu era gol. In interior era o femeie Echo cu corpul contorsionat în mod ciudat. Pe embrion era un bilet iluminat pe care scria:

MOD DE EVALUARE (62): NU ATINGEȚI

La început am crezut că era o altă Madara. De fapt, în toată hala erau numai Madare. Abia când m-am apropiat mai mult, mi-am dat seama că

aceasta avea părul foarte deschis la culoare.

Acolo, chiar în fața mea, în această fabrică de androizi aparținând companiei Castle, era ucigașa părinților mei.

Alissa.

Nu cred că am țipat. Doar am icnit speriată. Dar zgomotul a fost suficient de tare pentru ca ea să-l audă, fiindcă s-a întors spre mine.

S-a uitat la mine fără să dea vreun semn că m-ar recunoaște, apoi a închis ochii. Avea corpul zdrobit și însângerat. Avea figura înfundată. Capul i-a căzut pe spate, sprijinit de membrana transparentă a coconului înalt de trei metri în care se afla, făcându-l să se clatine ușor. Nu era o copie a Alissei. Nu era o altă versiune. Era cea pe care o lovisem cu mașina. Cea pe care credeam că o distrusesem. Am simțit că leșin. Am simțit că forța care mă ținea în picioare m-a părăsit o secundă sau două, m-am clătinat și m-am sprijinit de cocon, exact de locul unde se afla biletul albastru luminos.

Atunci s-a declanșat o alarmă. O sirenă care suna atât de tare încât m-a făcut să-mi revin și m-a alertat și pe mine. S-a auzit o voce robotică puternică: *Alarmă. A fost detectat un intrus. Rândul Unu. Capsula de evaluare în pericol. Alarmă. A fost detectat un intrus. Rândul Unu. Capsula de evaluare în pericol...*

Cum era de așteptat, i-am auzit pe tehnicieni alergând prin hala imensă, printre rândurile de embrioane uriașe.

Alarmă. A fost detectat un intrus. Intrusul este invizibil, dar detectat termic.

Imediat după acest anunț, am auzit un zgomot deasupra mea. Un fel de fâșâit. M-am uitat în sus și chiar atunci am fost stropită cu un lichid de culoare turcoaz aprins.

— *A fost eliberat antidotul pentru pelicula de invizibilitate*, a spus vocea robotică.

Pelicula de invizibilitate s-a evaporat, dizolvându-se la contactul cu lichidul turcoaz. Intr-o secundă am devenit vizibilă, îmbrăcată în jeanși și topul mulat pe corp, dar hainele mele aveau peste tot pete de culoare turcoaz.

In acel moment, toți androizii Madara au tăcut și în capătul îndepărtat al

halei s-a deschis o ușă.

Trebuia neapărat să ies de-acolo. M-am uitat în preajmă, la rândurile dese de coconi străvezii suspendați, cu embrioane în ei. Și la pereții care monitorizau tot, ca de obicei.

Am luat-o la fugă, dar în fața mea a apărut din senin un securidroid. Era foarte mic, doar un chip și niște picioare de metal, dar în loc de urechi avea niște arme îndreptate spre mine, așa că, atunci când a spus *„Stai pe loc"*, m-am supus.

Un grup de oameni, printre care și unchiul Alex, s-aU grăbit să se apropie de noi. Unchiul i-a dat la o parte pe ceilalți — niște tehnicieni și doi indivizi în costume (acum pătate de lichidul turcoaz) care au început să dea semne de enervare. Unul dintre bărbații cu costum purta info-lentile albe, cum poartă pozeurii, ceea ce îl făcea să semene cu un extraterestru. Celălalt avea o creastă roșie de mohican. Neuropadurile mele nu mai aveau niciun efect.

— Ce înseamnă asta? a strigat unchiul Alex.

S-a uitat la mine. Preț de o clipă, pe chipul lui a apărut o furie oarbă. Petele turcoaz de pe costumul lui din material cu autocurățare s-au micșorat treptat până au dispărut. La fel s-a întâmplat și cu petele de pe costumele celorlalți. Mai puțin cu ale mele. E adevărat că jeanșii mei s-au autocurățat, dar topul meu mulat pe corp era unul demodat, fără autocurățare, și a rămas pătat.

— Ce cauți aici?

Apoi și-a trecut mâna peste față de parcă ar fi vrut să-și șteargă furia ce i se citea pe chip. O dâră turcoaz i s-a întins întins pe obraz, ca o vopsea de camuflare.

Acum avea și pe degete vopsea turcoaz. Mi-a arătat-o.

— Nu e ceva high-tech, să știi. E o simplă vopsea amestecată cu oxid de titaniu. Reacționează cu pelicula de invizibilitate, o dezactivează complet — aceea este uniforma unui infractor, bineînțeles.

Asta eram pentru el? O infractoare? Aveam să fiu pedepsită ca atare?

S-a uitat la mine, apoi la Alissa — la trupul ei zdrobit și însângerat — prin

membrana de aerogel.

— Audrey, de ce-ai venit aici? m-a întrebat el pe un ton mai blând.

— Ca să... să...

Unchiul Alex s-a înfuriat din nou și s-a întors spre omul cu creastă de mohican, îmbrăcat într-un costum neîngrijit, dar cu autocurățare, evident.

— Guillaume, de ce *mama dracului* ați adus-o la parter? Spune-mi.

— Pentru că si-si-singurul mod de a o păstra în a-a-această stare era s-o punem într-o...

— Dumnezeule! Dumne-zeule! Voi nu sunteți zdraveni la minte?

A închis ochii de supărare, apăsându-și degetele pe rădăcina nasului. Felul cum vorbise la telefon în mașină nu fusese o întâmplare. Unchiul Alex mai avea o față pe care nu i-o știam.

M-a luat cu brațul de după umeri.

— Haide, Audrey, spune-mi. De ce-ai venit aici? De ce m-ai urmărit?

— Ai spus... că nu pot veni, dar eu voiam să vin. Voiam să înțeleg. Voiam să aflu mai multe. Despre androizi. Am crezut că nu vrei să vin, așa că m-am gândit... m-am gândit...

Unchiul Alex mi-a dat o șuviță de păr după ureche.

— Stai liniștită. Nu trebuie să te explici în fața mea. Am să te duc acasă. Îmi pare rău că ai văzut-o.

Probabil că ar fi trebuit să las lucrurile așa. Dar o întrebare nu-mi dădea pace. I-am pus-o când am ieșit din hală.

— Ce căuta aici? I-am întrebat eu în timp ce pășeam pe caldarâmul tocit spre levibord. E un android Sempura...

Levibordul a început să urce cu noi. Unchiul Alex m-a curpins în brațe ca să mă protejeze de vremea rea. Mi-a răspuns abia când am ajuns în mașină, la adăpost de vântul puternic. Mă uitam la clădirea depozitului sub norii negri și amenințători.

— Suntem oameni de afaceri, a spus el. De la bun început am studiat produsele firmelor concurente. Suntem o companie mai bună decât Sempura.

Suntem o companie cu principii. Nu este vorba doar de un război financiar. Este și un ăă... un război moral. Noi suntem câștigători în ambele cazuri, dar nu sunt atât de arogant să cred că am acaparat piața inovațiilor.

N-avea niciun sens ce-mi spunea. Mă străduiam să înțeleg.

— Și nu e vorba doar de succese, ci și de eșecuri.

— Oh.

— Poți învăța la fel de mult din eșecuri, ca și din succese. Studiem eșecurile competitorilor noștri în speranța că vom putea evita astfel de tragedii. Iar în cazul de față, chiar voiam să aflu ce anume s-a întâmplat, din motive evidente. Voiam să știu cum și de ce. Nu spun că vom reuși să aflăm lucrurile astea, dar dacă există un răspuns, atunci în circuitele Alissei trebuie să-l căutăm.

— Ai dreptate.

— Nu voiam să-ți spun că mă ocup de treaba asta și le-am spus s-o ascundă bine ca să n-o vadă cine nu trebuie. Ceea ce, vezi bine, tocmai s-a întâmplat în modul cel mai spectaculos. Directorii fabricii, tehnicienii... nu sunt buni de nimic. Știi, toate mințile strălucite lucrează la prototipuri. Există o persoană care lucrează într-un mic depozit din Valencia și care este absolut genială.

M-am întrebat dacă nu cumva era fata spaniolă la care se răstise el, dar mi-am zis că n-avea cum să fie ea deoarece el nu s-ar fi comportat așa cu o persoană pe care o admira atât de mult. Intenționam să-l întreb, dar n-am vrut să-i reamintesc faptul că asistasem la acea convorbire telefonică.

— Însă fabricile de androizi cum este aceasta din Paris... sunt doar niște verigi intermediare din lanțul de producție. În general, ele se ocupă doar cu introducerea datelor în computere.

— Dar acela nu era un exemplar oarecare, am spus eu în timp ce pliantul mototolit *CastleWatch* a trecut zburând prin dreptul geamului, purtat de vânt tot mai sus, spre cer. Era chiar ea. Era aceeași Alissa pe care eu credeam că am distrus-o.

Unchiul a dat instrucțiuni mașinii să ne întoarcem la Londra.

De data asta ne-am deplasat cu viteză mare. Serele, terenurile mlăștinoase și fermele eoliene s-au dizolvat toate într-o imagine amestecată.

— Da, așa este. Deoarece, cum îți spuneam, vreau să știu exact ce s-a întâmplat. Tatăl tău a fost și fratele meu. Sunt dator față de el — față de tine și de mama ta — să mă asigur că nu se va mai întâmpla niciodată una ca asta. De-aceea am trimis niște oameni acasă — la voi acasă — ca s-o scoată din apă și s-o aducă aici.

— Dar cum rămâne cu poliția? Cum rămâne cu ancheta?

— Stai liniștită. Poliția a văzut-o. Ascultă-mă, am vrut să pun mâna pe androidul ăla înainte s-o găsească cei de la Sempura și să pună la cale o mușamalizare. Oricum, să nu-ți faci griji în privința asta.

Mi-a zâmbit cu afecțiune. Mă așteptasem să fie supărat pe mine pentru că îl urmărisem, dar nu era. Asta m-a derutat.

— Uite ce e, a spus el, acum avem o șansă — șansa ca moartea părinților tăi să nu fi fost în zadar. Informația este o armă. Și vreau să fac tot ce-mi stă în putință ca să mă asigur că știm exact ce s-a întâmplat. Înțelegi?

Ne apropiam de casă. Mă uitam la unchiul Alex și nu-mi dădeam seama ce fel de om e. Rău sau bun — sau poate că era și una, și alta, la fel ca majoritatea oamenilor.

— Da, am spus eu când s-a oprit mașina. Înțeleg.

21

Câteva ore mai târziu, unchiul Alex a intrat în capsula lui pentru o ședință. M-am hotărât să profit de ocazie și să explorez casa. Am coborât la parter. În hol am trecut pe lângă holograma unicornului, apoi am ajuns în vestibul. Iago nu era prin preajmă. Dar erau androizii. Era o femeie Echo pe care n-o mai văzusem până atunci. Lustruia un scrin vechi și s-a uitat la mine cu o privire inexpresivă.

Am continuat să mă plimb prin vestibul, uitându-mă la holo-sculpturi și piese de mobilier scumpe. În bucătărie, doi Echo pregăteau ceva de mâncare. Am trecut mai departe, apoi am cotit la dreapta, pe un coridor îngust și întunecat, dar am început să mă neliniștesc când mi-am dat seama că mă îndreptam spre camerele androizilor.

Acolo nu era nimeni.

Prima ușă la care am ajuns era încuiată. Ca majoritatea ușilor din casă, și aceasta avea o clanță de modă veche, din acelea pe care le rotești și împingi. Ceea ce am și făcut. Dar chiar atunci am simțit că o mână mă apucă de braț.

— Stai, a spus o voce.

M-am întors și l-am văzut. Era androidul blond. Daniel. Mă privea intens, dar privirea lui nu semăna deloc cu cea a femeii care lustruia scrinul acela vechi.

Atunci m-am panicat și m-am tras înapoi.

— N-ar trebui să fii aici, a spus el. Aici nu ești în siguranță. Unchiul tău știe?

— Nu.

— Ce faci aici?

— Nu... știu, am spus.

Dar eu știam foarte bine ce făceam acolo și ce căutam. Pe el îl căutam. El încercase să intre în camera mea în mijlocul nopții. Și voiam să știu de ce. Dar el m-a apucat din nou de braț, mai strâns de data asta. M-a durut. Apoi m-a tras după el pe coridorul întunecat. Acum eram speriată de-a binelea. Părea

mai puternic decât Alissa. Dacă m-ar fi apucat de gât cu mâna aceea, ar fi putut să mă omoare într-o secundă.

— Ajutor! am țipat eu.

Deși în clipa când strigi după ajutor, pari și te simți ca o victimă.

El mi-a acoperit gura cu mâna.

— Taci, a spus.

Nu l-am luat în seamă și din nou am încercat să țip, dar acum aveam gura acoperită. N-am reușit decât să scot un zgomot înfundat. Când am ajuns la ultima ușă de pe coridor, el a răsucit mânerul și a deschis-o. M-a împins înăuntru. A închis ușa. Era o cameră aproape goală. Se aflau acolo doar un pat de lemn fără saltea, o chiuvetă și o ferestruică pătrată.

— Să nu țipi, a spus el. Nu vreau să-ți fac niciun rău. Promit.

Habar n-aveam dacă să-l cred sau nu.

— De ce-ai urcat la fereastra mea în noaptea în care am sosit? De ce?

— Voiam să-ți spun ceva.

— Ce?

— Voiam să-ți spun cum am fost făcut eu. Și cine m-a făcut.

— De ce voiai să-mi spui mie asta?

— Pentru că asta ar explica anumite lucruri. Ar explica de ce nu sunt la fel ca ceilalți. Și ar mai explica și...

A ezitat la mijlocul frazei. Era ceva neobișnuit fiindcă androizii nu ezită niciodată la mijlocul unei fraze.

— Și de ce mă simt vinovat.

— Tu nu poți să te simți vinovat. Ești un robot.

Ochii lui m-au privit cu o imitație reușită de expresie rănită. A început să vorbească în șoaptă.

— Crezi că sunt un automat?

— Un automat? Adică un fel de android? Da! Ești un Echo. Un organism umanoid computerizat avansat. Nu poți să te simți vinovat. Mă păcălești. Vreau să plec.

— O mașină care nu simte nimic? Și pot îndura să mi se smulgă bucățica de pâine de la gură și să mi se verse picătura de apă vie din pahar?

S-a uitat la mine cu o privire furioasă. Părea o furie adevărată. Atunci mi-am dat seama că vorbele lui îmi păreau cunoscute.

— Asta e dintr-o carte.

El a clătinat din cap.

— E dintr-o carte de-a ta. *Jane Eyre*. Cărțile tale au fost aduse mai întâi aici, apoi duse în camera ta. Unchiul tău a vrut să-ți fie verificate toate lucrurile.

— Verificate? Nu mi-a spus niciodată asta.

Până atunci nu mai purtasem niciodată o conversație cu un Echo. Sigur, Alissa îmi ținuse lecții și vorbise mult cu mine, dar atunci fusese altfel. Parcă interacționam cu un computer viu. Mi se părea logic. Dar acum nu mi se părea logic faptul că stăteam de vorbă cu Daniel.

El s-a încruntat de parcă l-ar fi durut ceva. Am simțit un impuls neobișnuit de a-l consola. Voiam să-i pun mâna pe braț și să-i spun că totul este în regulă. Bineînțeles că n-am făcut-o, dar eram conștientă de existența acelui impuls.

— Și de ce te-ai apucat să-mi citești cărțile? Cine ți-a spus să faci asta?

— Nu mi-a spus nimeni.

— Dar de ce un Echo ar citi o carte dacă nimeni nu i-a cerut s-o citească?

El a oftat adânc.

— Îmi place să citesc. Îmi face plăcere. Mă ajută să evadez. În imaginația mea, vreau să spun.

— Dar ce spui tu n-are niciun sens.

— Nu toate lucrurile au un sens.

Deodată a întors iute capul, cu un instinct animalic. Am văzut că se uita spre ușă.

— Vine cineva, a spus el.

Eu nu auzeam nimic, dar vag mi-am adus aminte că un Echo are auzul mult mai dezvoltat decât cel al unui om.

— Ascultă-mă, a spus el apropiindu-se de mine și vorbindu-mi în șoaptă. Alissa urma să te omoare și pe tine. Trebuia să omoare toată familia. Să nu lase urme. Dar nu s-a întâmplat așa. Tu ai supraviețuit...

S-a oprit o clipă. A ascultat.

— E la o distanță de șaisprezece metri și se apropie.

Acum auzeam și eu niște pași.

— Aici ești în pericol, a spus el.

— Dar cum pot să am încredere în tine? După câte știu, ai putea să te defectezi și să mă omori și pe mine.

A scuturat din cap nerăbdător, dar în ochi avea o blândețe aproape omenească.

— Dacă aș fi vrut să te omor, ai fi fost moartă până acum, da? Și crede-mă, nu a existat nicio disfuncționalitate. Singurul lucru care n-a ieșit conform planului ai fost tu. Ai fost mai tare decât a crezut el.

— Alissa era femeie.

Ii simțeam respirația. Era caldă. Sigur că era caldă. Or fi androizii artificiali, dar sunt făcuți din material biologic. Aveau oase, sânge, inimă și plămâni ca să respire. E adevărat că în creier aveau implantată o componentă hardware, că sângele lor conținea alte minerale, că mușchii lor erau de zece ori mai puternici, dar tot erau niște *trupuri* care respirau.

— Trebuie să pleci.

Am crezut că vrea să plec din cameră, dar acum era prea târziu să mai plec.

Ușa s-a deschis. In prag a apărut un bărbat Echo care s-a uitat la mine cu o privire rece. Era unul dintre cei pe care îi văzusem lucrând în bucătărie. Era complet chel, ca majoritatea androizilor bucătari.

— Ce se petrece aici? a întrebat el.

— Păi... ăă... eu...

Dar Daniel s-a grăbit să dea o explicație potrivită și chiar a adoptat un ton Echo, egal și inexpresiv, foarte diferit de cel pe care îl avusese când discutase

cu mine.

— Bună, Thomas. Fata-om a pierdut o carte și voia să știe dacă este aici.

— De ce ar fi aici?

— Știa că Madara i-a adus cărțile. Și pentru că știa că Madara este un Echo, s-a îndreptat spre aceste camere.

Thomas stătea și se uita la mine cu ochi mari. Nici măcar nu clipea.

— Atunci de ce este în camera ta și nu în camera Madarei?

— Nu știam care este, am zis eu repede. N-am mai fost în această parte a casei până acum.

— Ce nivel de risc apreciezi că are această situație? l-a întrebat Thomas pe Daniel.

— Zero. Nu există niciun risc. Fata-om este nepoata domnului Castle.

Thomas a clătinat din cap, apoi mi s-a adresat mie:

— Am să te escortez eu până în zona oamenilor.

M-am uitat la Daniel și el a clătinat ușor din cap, dându-mi de înțeles să merg cu Thomas.

— Sper să-ți găsești cartea, mi-a spus Daniel cu subînțeles, când am ieșit din cameră. Am auzit că pagina 206 este deosebit de interesantă.

Thomas nu m-a apucat de braț când m-a condus înapoi în „zona oamenilor", cum o numise el, dar tot nu mă simțeam în siguranță.

— Să ai o seară frumoasă, mi-a urat el cu o căldură de gheață.

Am traversat vestibulul singură, trecând pe lângă femeia Echo care lustruia scrinul și cei doi Echo care stăteau de pază la ușă. Pentru prima dată m-am simțit ca într-o închisoare, nu ca într-o casă caldă și primitoare.

Pagina 206? Ce voia să spună cu asta? m-am întrebat.

Habar n-aveam. Dar în timp ce urcam scara veche, am început să-mi dau seama că Daniel, cel mai misterios Echo din câți văzusem vreodată, deținea cheia întregii povești.

Daniel. Jurnal mental 1.

Adu-ți aminte

1

Durerea arsurii pe care am simțit-o în umăr a fost destul de intensă.

Aveam brațele legate strâns cu niște curele. Mă aflam într-un fel de container. Corpul meu era scufundat până la gât într-un lichid dens și clar.

Nivelul lichidului creștea lent. Acum îmi ajungea până la bărbie.

La început a fost o observație pasivă, făcută fără să cunosc cuvinte ca „lichid" și „bărbie".

Dar încet-încet a apărut un instinct.

(Asta am constatat. Înaintea gândului, înaintea cunoașterii, există instinctul. Acesta este sursa supremă.)

Iar instinctul pe care l-am avut a fost:

Panică.

Fără să înțeleg de ce, am simțit că trebuie să ies de acolo. Am tras disperat de curele. Am țipat. Țipătul n-a fost un cuvânt. N-am strigat „Ajutor!" — aș fi făcut-o dacă aș fi știut s-o fac, dar nu știam. Țipătul a fost doar un zgomot. Un urlet disperat care mi-a dat suficientă putere ca să mă eliberez de legăturile de la brațe, apoi de la picioare.

Atunci am început să bat în peretele rezervorului.

Am bătut și am strigat până când am auzit ceva ce nu era o bubuitură sau un strigăt.

Sunetul venea din exterior. Cred că am simțit un sentiment de ușurare că *exista* un exterior și că lumea nu se reducea la un rezervor care se umplea treptat cu lichid.

Ceva a deschis rezervorul. Ceva, cineva — nu contează. Poate că rezervorul se deschidea singur, dar important era — și doar asta a contat — că rezervorul s-a deschis, iar eu am căzut de la mică distanță pe o suprafață dură.

Mă aflam într-un spațiu vast. Era totuși un spațiu închis, dar cu mult, mult mai mare decât rezervorul. Și nici lichid nu era acolo. Doar cel care se vărsase odată cu mine și care acum era absorbit de podea.

M-am uitat înapoi, să văd de unde venisem.

La rezervor.

Un oval alb, fixat de tavan și podea printr-un cilindru transparent.

Mai erau și alte rezervoare în încăpere. N-aș putea să spun câte. Toate erau închise.

M-am ridicat în picioare. Mi-am privit corpul. Nu mi se părea nici străin, nici familiar. Exista și atât.

Un zgomot.

Ceva ce se apropia.

Cineva.

Era o femeie. Asta o știu acum, dar atunci nu știam. Avea părul lung și purta haine albe. Era singură. S-a apropiat de mine. A îngenuncheat lângă mine. Mă privea încruntată. A spus ceva, dar cred că știa că nu înțelegeam ce spune.

Avea ceva în mână. Ceva mic, de culoare gri, care se mișca. Dacă înainte aș fi văzut un miriapod, probabil că asta aș fi crezut că era. Bineînțeles că nu era. Nu era ceva viu. L-a apucat cu două degete și a mimat că și-l pune în ureche, apoi mi l-a întins mie, arătând spre urechea mea.

Am înțeles suficient de bine această indicație ca să mi-l pun în ureche după ce mi l-a dat. În câteva secunde, acel lucru a început să se miște în capul meu. Îl simțeam în interior. Nu m-a durut. Nici măcar nu mi s-a părut ciudat fiindcă, pentru a spune despre un lucru că este ciudat, trebuie mai întâi să experimentezi starea de normalitate. Dar eu nu aveam niciun fel de experiență.

Apoi probabil că m-am decuplat. Acel lucru din capul meu mă decuplase. Fiindcă a urmat un gol. Un interval de timp din care nu-mi amintesc nimic. Un gol în care m-am născut.

2

Când m-am trezit, totul era altfel. Înțelegeam lucruri. Am înțeles că stăteam întins pe un pat, o saltea japoneză așezată pe podea, știam că podeaua era făcută dintr-un material de fibre ceramice și mai știam — habar n-am cum — că acest tip de material fusese inventat în 2067, fiind frecvent folosit la izolarea termică a locuințelor împotriva temperaturilor extrem de ridicate sau de scăzute. Văzând soarele dogoritor de afară, mi-am dat seama în ce scop fusese folosit. In cameră erau 39°C.

Simțeam pe piele cheratina din lichidul de prezervare în care plutisem în rezervor.

M-am ridicat. M-am uitat în jur. Eram în altă parte. Eram într-o casă. O vilă. In deșert. Pe perete era un poster fotografic cu profilul unui oraș și cuvintele NEW NEW YORK. (New New York — populație umană: 17 345 952; populație Echo: 5 492 600.) Mai era și o cruce cu o mică figurină sculptată reprezentând un om muribund țintuit pe ea. Nu știam nimic despre acest om, decât că era fabricat din aliaj de staniu. Cât despre dimensiunea camerei, mi-a fost ușor s-o măsor. S-a întâmplat în mod automat. Avea șase metri lungime și patru metri lățime.

In depărtare s-a auzit un bărbat care tușea.

In cameră era și femeia. Stătea în picioare lângă mine și mă privea. Mi-am dat seama că avea treizeci și opt de ani și că nu suferise intervenții chirurgicale sau genetice nenaturale, de îmbunătățire. Era chipeșă, cuvânt folosit de obicei în cazul bărbaților, dar care ei i se potrivea mai bine decât „frumoasă".

Se uita la mine nedumerită, cu fruntea mereu încrețită.

Am calculat că avea 268 245 de fire de păr pe cap, majoritatea lungi, decolorate de soare și încâlcite. Avea o înălțime de 168 de centimetri și o greutate de 61 de kilograme. Aspectul pielii ei sugera o scădere a conținutului de colagen și melanină, arătând că, deși în prezent nu suferea de o boală gravă, era extrem de stresată și nedormită. Aș fi zis că nu dormea decât două ore pe noapte. In sprânceană avea un piercing făcut din platină. La gât purta un

medalion. Acesta nu era din platină, ci din aur, deși lănțișorul era din inox. Pe medalion era gravat un cuvânt în spaniolă. Cuvântul era SIEMPRE, adică *mereu* sau *pentru totdeauna*.

A vorbit cu mine.

A spus:

— *Hola. Me llamo Rosella.*

Era în limba spaniolă, nu în limba mea prestabilită. Engleza era limba în care fusesem programat să vorbesc și care avea prioritate înaintea celorlalte. Dar am înțeles-o imediat, așa cum înțelesesem ce scria pe medalion. *Bună. Mă cheamă Rosella.*

Nici de data asta n-am știut cum.

Mai târziu mi-a explicat că obiectul acela care semăna cu o gânganie și care îmi intrase în cap se numea dispozitiv de activare. Practic acesta mă conecta la volumul meu de cunoștințe. Cunoștințele pe care fusesem programat să le am. Am fost programat să știu tot felul de lucruri. Știam că mă aflu pe o planetă pe care există apă, care se cheamă Pământ și care călătorește prin spațiu cu 107 279 de kilometri pe oră. Știam că universul din care face parte se întinde pe miliarde și miliarde de kilometri. Știam compoziția aerului și eram capabil să spun, doar inhalându-l, cât azot și cât oxigen conține. Știam să scriu *Bine ai venit acasă* în rusă (Добро пожаловать домой). Știam că sunt un Echo și că rolul unui Echo este să-i servească pe oameni fără discuție.

De asemenea, știam că sunt un prototip. Prototipurile erau singurii Echo care aveau nevoie de dispozitiv de activare deoarece erau primii de acest gen. Androizii de serie erau reproduceri ale acestora. Dacă o companie voia să reproducă un Echo, putea să facă un milion de exemplare fără să folosească acest dispozitiv.

Acum Rosella îmi zâmbea. Zâmbetul era mai greu de interpretat decât cuvintele, mai ales că părea s-o podidească lacrimile.

— *Y tú te llamas Daniel.*

Mi-am auzit numele și mi s-a părut ciudat că a trebuit să mi se spună cum mă cheamă, deși știam atâtea lucruri. Mi-a dat niște haine cu care să mă îmbrac. Mi-a spus că sunt în Spania. Mi-a vorbit despre guvern, despre cât de mult îi urăște pe guvernanți. Știam că guvernul vest-european avea sediul într-o bulă mobilă, suspendată foarte sus, deasupra Madridului, care uneori se deplasa la Paris și Barcelona 2. Știam că ei erau vinovați pentru concedierea oamenilor care lucrau ca funcționari publici și înlocuirea lor cu androizi. În poliție și în armată, majoritatea angajaților erau roboți, nu androizi. Pe 14 februarie anul acesta, adică 2115, acești roboți — securidroizi — reprimaseră protestele militanților pentru drepturile omului din Sevilla la adresa creșterii numărului oamenilor fără adăpost și a numărului de decese ca urmare a politicii de defrișare a terenurilor.

Femeia mi-a dat și niște pantofi să-i încalț.

Mi-a pus o oglindă în față.

M-am văzut.

Mi-am văzut chipul.

Era chipul unui băiat om. Sau aproape.

Părul drept, blond-deschis, cu cărare pe-o parte. 140 000 de fire. Ochii verzi. Pielea era totuși prea netedă, nu ca pielea unui om. N-avea nicio pată, niciun por. Arătam impecabil datorită stratului de cheratină.

Rosella mi-a spus că sunt cel mai reușit Echo din câți a proiectat vreodată. Dar nu părea fericită. Când vorbea, simțeam la ea o tensiune interioară.

În afara camerei se vedea o ușă deschisă care dădea într-o altă cameră. Acolo era un pat în care dormea un bătrân. Avea pe față o mască transparentă, respira greu și tușea în somn.

— Unde suntem?

— La mine acasă.

— Este un loc frumos?

— Acum cincizeci de ani, poate. Mie nu-mi place aici.

— De ce?

— Este în mijlocul unui deșert.

— Deșert?

— In zilele frumoase, afară sunt 50°C. In zilele urâte, zici că-i iadul pe pământ.

— Iad? Ce înseamnă iad?

— Normal, nu te-am programat să știi religie. Am omis asta. Trebuia să mai omit ceva. Iadul este... un loc foarte fierbinte, unde oamenii sunt pedepsiți pentru păcatele lor. Ne aflăm la cincizeci de kilometri de Valencia. Dar nimeni nu locuiește aici decât dacă este nevoit. Toate casele, toate vilele pe care le vezi afară sunt goale. Cele mai multe sunt părăsite. Oficial, aici nu mai locuiește nimeni. De zeci de ani nu mai sunt locuite. Este prea cald. Toți s-au mutat în zona de coastă sau în nord. În Țara Bascilor sau Catalonia. In Franța sau Anglia. Această regiune este considerată nelocuibilă. Guvernul vest-european nu dorește să locuiască nimeni aici. În Franța, vremea este cum era la noi cu zeci de ani în urmă. E soare și-acolo, dar nu ca aici. Avem niște aparate de aer condiționat vechi, din anii 2030, pe care le-am reparat și îmbunătățit, dar este nesănătos să locuiești aici. Mai ales pentru bunicul meu.

Mi-a explicat că bunicul ei era bărbatul care acum tușea în camera alăturată. Îl chema Ernesto Márquez. Era foarte bătrân. Avea 132 de ani. Dar eu știam că în anul 2115 speranța medie de viață a unui bărbat era de 168 de ani.

— Starea plămânilor lui se înrăutățește, iar căldura și aerul condiționat în exces nu-i fac bine.

A tăcut câtva timp, uitându-se pe geam la pământul arid de afară.

— Urăsc locul ăsta.

— Atunci de ce locuiești aici?

Rosella a început să râdă. Nu era un râs vesel.

— Pentru că este gratis.

Mi-a explicat că, deși era un celebru proiectant de androizi și expert în inteligență artificială, nu avea mulți bani. De mai bine de zece ani rămăsese captivă într-un contract cu compania Castle Industries care o plătea foarte prost.

— Dar situația asta o să se schimbe, a spus în șoaptă Rosella, mai mult pentru ea decât pentru mine.

Ea lucra în Valencia, unde nu putea să ajungă decât pe niște drumuri terestre vechi și deteriorate care traversau deșertul. Acolo fusesem produs.

Apoi am mai pus o întrebare. Era o întrebare simplă. Cea mai simplă din lume.

— Ce sunt eu?

Știam o mulțime de lucruri, dar nu știam acest lucru esențial.

— Ești un Echo, a spus ea într-o engleză cu pronunțat accent spaniol. De ce a trebuit să întrebi asta? Știi că ești un Echo. Deții această informație.

— Știu ce este un Echo. Dar mai știu că un Echo nu simte teamă. Iar eu am simțit teamă când mă aflam în rezervorul acela.

Rosella a strâns din buze și gura i s-a subțiat. Știam că acesta era un semn că persoana minte sau că ascunde adevărul.

— Îmi ascunzi ceva, am spus eu. N-ar trebui să simt teamă.

— Ai dreptate. Un Echo nu simte teamă. De obicei, nu.

M-a studiat în tăcere câtva timp (un minut și patruzeci și opt de secunde). Apoi a ieșit din cameră. Când s-a întors, a adus o carte.

Pe foile goale de hârtie electronică au apărut niște imagini.

— Ce vezi? mă întreba ea de fiecare dată când apărea o imagine nouă.

Și eu răspundeam.

— Un fluture... un copac... o mână... un pod...

A dat pagina. De data asta era o formă.

— Asta la ce te face să te gândești?

M-am uitat la spirala neagră din fața mea. Am răspuns sincer.

— La disperare.

Ea a clătinat din cap ca și când tocmai obținuse o confirmare.

1

A doua zi după întâlnirea cu Daniel, mi-am pus info-lentilele și am hotărât să mă uit la câteva înregistrări mai vechi de pe holo-jurnalul tatălui meu. Nu erau chestii personale sau care aveau legătură cu viața lui. Erau doar gândurile sale despre diferite inovații tehnologice.

Cât a trăit, nu prea m-a interesat să mă uit la ele, dar acum, că murise, voiam să-i văd chipul și să-i aud glasul. Și mai voiam să aflu informații. Unchiul Alex avea categoric dreptate când spunea că informația este o armă. Am vizualizat multe înregistrări, iar imaginea lui holografică apărea în fața mea, pe afișajul virtual retinian, de parcă ar fi fost în aceeași cameră cu mine.

Inainte de micul dejun, am stat și l-am ascultat vorbind despre riscurile la care ne expun levitația magnetică, terraformarea planetelor Marte și Neptun, androizii. Erau lucruri care altădată m-ar fi plictisit de moarte.

Vorbea despre dependența de capsula de imersiune, despre nanonavele interstelare, despre tehnologia de metamorfozare, despre tapițeria cu autocurățare și — chiar în ultima înregistrare — despre neuropaduri. Inevitabil am urmărit acest subiect cu cel mai mare interes.

— Calmându-ne mintea, zicea el cu o ușoară grimasă de durere (probabil că înregistrarea fusese făcută la scurt timp după accident), și menținându-ne într-o stare de echilibru, aceste neuropaduri ne țin tristețea sub control, cel puțin pe termen scurt. Dar cu ce preț? Studii nepublicate, efectuate de firmele care se ocupă cu dezvoltarea acestei tehnologii, confirmă aceste riscuri. Incetinind și suprimând procesele neuro-adaptive vitale, neuropadurile ne împiedică practic să mai simțim. Ne pierdem orice sentiment de teamă, dar și de curiozitate. Iar o ființă umană care nu simte curiozitate față de mediul înconjurător încetează să mai fie o ființă umană completă, deoarece pe noi ne definește curiozitatea față de lumea înconjurătoare. Dar bineînțeles că, în următorii câțiva ani, ultimul lucru pe care și-l vor dori marile companii este ca noi să fim curioși sau preocupați de diverse subiecte, fiindcă asta ne-ar determina să punem întrebări despre tehnologia pe care ne-o vând aceștia. Ei vor

niște minți docile. Normal că asta vor. Și știți de ce?

A ridicat din sprâncene, așa cum obișnuia el.

— De ce, tată? am întrebat eu, încercând să-mi imaginez că purtam o conversație reală cu el.

— Pentru bani. De-aia. Nu doar pentru banii pe care îi vor câștiga din comercializarea neuropadurilor, dar și pentru banii pe care vor continua să-i câștige dacă vor reuși să ne împiedice să punem întrebări și să gândim cu propria noastră minte. Așa că, vă rog, dacă ați cumpărat aceste neuropaduri care tocmai au apărut pe piață, dacă le purtați chiar acum... dați-le jos. Chiar dacă asta presupune să simțiți tristețe sau anxietate, dați-le jos. Este mai bine să fiți treji, decât să fiți niște somnambuli. Mai bine să vă amintiți, decât să uitați. Mai bine să simțiți, decât să stați în amorțire. Mai bine să fiți o poezie tristă decât o pagină goală. Suntem oameni și aș vrea să rămânem așa.

— Da, tată, am spus eu.

El a zâmbit și eu mi-am imaginat că îmi zâmbește mie, apoi am comutat programul pe „modul adaptiv", l-am rugat să mă îmbrățișeze și el m-a îmbrățișat, dar eu știam că îmbrățișam o fantomă.

M-am gândit la cele spuse de el.

M-am gândit la bunica mea care o luase razna din cauza revitalizantelor.

Suntem oameni.

Mai bine să simțim decât să stăm în amorțire.

Să fii amorțit este ca și cum ai fi mort.

Mi-am scos neuropadurile. Și am așteptat așezată la capul patului.

Bineînțeles că am simțit cum revine tristețea. Era o tristețe copleșitoare, groaznică, dar nu mi-a fost teamă de ea. De fapt, în mod paradoxal, am prețuit-o. Lacrimile pe care le-am vărsat au fost pe măsura dragostei față de părinții mei. Era necesar să știu această măsură. Insemna că, deși îi pierdusem pe ei, nu-mi pierdusem și dragostea pentru ei. Câtă vreme continuam să simt, eram legată de părinții mei prin acea dragoste.

Este mai bine să fiți treji, decât să fiți niște somnambuli.

Atunci, în timp ce mi se limpezea mintea, mi-am amintit un lucru pe care îl spusese Daniel cu o zi mai devreme, așa că am folosit info-lentilele să caut ceva.

Am clipit de două ori ca să le activez, apoi am întrebat cu voce tare:

— Poți să-mi spui care este perioada recomandată de Sempura pentru păstrarea unui SME? A unui, ăă, Sistem de Monitorizare Echo? Este de 250 de zile?

Atunci a apărut plutind în aer un text albastru-Castle strălucitor.

Sempura este singura companie tehnologică producătoare de Sisteme pentru Monitorizare Echo. Ea recomandă ca SME-ul să fie folosit pe toată durata șederii androidului în casa dumneavoastră. Cu cât androidul stă mai mult timp, cu atât mai util devine SME-ul.

— Sempura poate ordona unui Echo să renunțe la SME?

— *Nu.*

Am simțit că mi se încrețește pielea de frică — sau de furie, n-aș fi știut să spun.

— Un Echo este capabil să mintă?

— *Doar dacă este programat sau reprogramat s-o facă.*

— S-a întâmplat vreodată ca un Echo să simtă emoție?

— *Nu.*

M-am oprit cu întrebările deoarece am auzit pași pe hol. Era unchiul Alex care îmi aducea micul dejun. Salată de fructe. Pâine prăjită cu scorțișoară. Apă de litchi.

— De ce nu mai porți neuropadurile? m-a întrebat el.

— Prefer să mă simt tristă decât absentă.

A zâmbit reținut.

Am avut impresia că a vrut să-mi spună ceva. Da. Sau să mă întrebe ceva. Am crezut că era ceva în legătură cu ziua de ieri, cu Alissa. Dar nu.

— Ce căutai ieri în aripa clădirii unde locuiesc androizii?

— Voiam doar să... pierdusem o carte. De unde știi că am fost acolo?

— Pereții au ochi, a spus el râzând.

Apoi a plecat și m-a lăsat singură.

2

Am făcut o baie.

Era o termo-baie în care apa nu se răcea niciodată și rămânea curată. Am setat-o să pornească pe apă sărată, apoi pură.

Cred că am stat acolo o veșnicie, gândindu-mă că, dacă părinții mei n-ar fi fost omorâți, acum aș fi fost împreună cu ei. Era o zi de sâmbătă. Poate că într-un alt univers, acea sâmbătă o petreceam cu ei.

Când ai pierdut niște oameni dragi, cel mai greu este nu să te gândești la amintirile pe care le-ai păstrat, la momentele pe care le-ai trăit deja alături de ei. Nu. Cel mai greu este că te gândești la lucrurile care ar fi trebuit să fie, dar care acum îți sunt refuzate. La lucrurile pe care Alissa mi le răpise.

Restul zilei l-am petrecut în camera mea.

N-aveam de gând să ies. Ce rost avea după ce-mi spusese unchiul Alex?

Pereții au ochi.

Am plâns.

M-am uitat pe fereastră, contemplând Londra și sfera rotitoare pe care scria Castle. M-am gândit la animalele care ar fi trebuit să fi dispărut ca specie, ținute în țarcuri. Mă simțeam de parcă eram și eu una dintre ele. O focă izolată, adusă dintr-un alt loc, dintr-un alt timp. Am intrat în capsula de imersiune. Am accesat simulările celor mai frumoase locuri. M-am plimbat pe nisipul fierbinte de pe malul mării, în timp ce valurile se spărgeau la picioarele mele. Am contemplat piramidele. Marele Canion. Și Turnul Plutitor din Beijing.

Nimic din toate astea nu m-a ajutat.

Singurul leac împotriva realității era însăși realitatea.

Am ieșit din capsulă și m-am întins pe pat. Afară ploua torențial. Am încercat să citesc, dar privirea mi se încețoșa din cauza lacrimilor. La un moment dat s-au auzit niște zgomote pe aleea din fața casei.

M-am dus la fereastră să văd ce se întâmplă. L-am văzut pe băiatul Echo. Pe Daniel. Era pe alee și făcea flotări în ploaie în timp ce Iago stătea lângă el și râdea, numărând cu voce tare:

— ... 268... 269... 270... 271... Nici să nu te *gândești* să te oprești, creier computerizat, fiindcă știi ce te așteaptă — da, știi ce ți-a spus tata aseară? Dă-i înainte... 275... 276... 277...

Mă uitam la Iago. Am văzut că i-a sărit din gură un strop de salivă. Brusc, uitându-mă la această piticanie antipatică de zece ani, am înțeles de ce unchiul Alex voia să populeze lumea cu androizi. Era un fel de corecție. Concepuse un copil din carne și oase, cu un comportament imprevizibil, rebel și aproape diabolic, prin urmare nu era greu de înțeles pentru care motiv voia să creeze ceea ce el spera să fie niște ființe perfecte și obediente.

Nu.

Nu, probabil că nu asta simțea unchiul Alex față de propriul său fiu. De fapt, probabil că el îi spusese ce să facă. Aceasta era pedeapsa primită de Daniel pentru faptul că vorbise cu mine. M-am simțit îngrozitor de vinovată.

Era ciudat. Simțeam compasiune față de un Echo. Mi-am adus aminte de răsuflarea lui caldă, din urmă cu o zi, pe obrazul meu. Mi-am adus aminte că am vrut să-l mângâi pe braț ca să-l consolez.

— Ciudat, am spus cu voce tare.

Cred că mă refeream la propriile mele simțăminte. Sentimente care creșteau în mine.

Daniel părea că se chinuie, dar eu știam că era doar o iluzie inteligentă deoarece androizii n-au cum să simtă durere. De fapt, poate că aceasta nu era ideea unchiului Alex. Poate.

Cred că am stat acolo o jumătate de oră, uitându-mă cum a făcut peste o mie de flotări în timp ce Iago (care probabil n-ar fi fost în stare să facă nici măcar cinci) țipa la el. Sunt sigură că Daniel ar fi putut să facă și mai multe dacă la sfârșit n-ar fi observat că-l priveam. După aceea, s-a prăbușit epuizat pe pietrișul aleii, uitându-se fix spre fereastra mea.

M-am retras spre pat.

Mă speria gândul că acești roboți — fiindcă asta părea a fi un Echo, un robot — fuseseră proiectați să fie mult mai puternici decât un om. Iar acest

Daniel era fără îndoială unul dintre cei mai puternici. Dar era și obedient. Unchiul Alex îi interzisese să se apropie de mine, deși Daniel ar fi putut cu ușurință să-l înfrângă.

Asta dacă nu cumva funcționează complet anormal.

M-am gândit la lupta intensă și disperată cu Alissa, la cum reușisem să scap la timp pe fereastră. Dacă s-ar fi întâmplat iar același lucru, nu cred că aș mai fi avut norocul acela.

L-am auzit pe unchiul Alex trecând pe hol, pe lângă ușa camerei mele, și țipând la cineva:

— Vreau ca prototipurile să fie gata în două săptămâni. Știu că termenul e scurt, dar după ce-ai făcut, mi se pare corect, nu crezi?

Habar n-aveam cu cine vorbea, dar părea furios. Avea în el o ferocitate pe care o ascundea de mine. M-am întrebat ce alte lucruri mai ascundea.

3

Mai târziu s-a întâmplat. Ceva ce cred că unchiul Alex punea la cale de câtva timp.

A intrat în camera mea. Era însoțit de o femeie. O femeie om, ca să fiu indulgentă.

Era scundă, cu părul negru, de lungime medie, și purta un costum cu pantalon din flanel și un mental-messenger roșu-aprins. După luminițele din ochii ei, mi-am dat seama nu doar că purta info-lentile, dar și că acestea erau activate. Avea tenul luminat artificial cu perma-cosmetice, iar buzele de un roșu nefiresc de țipător. O chema Candressa. Era specialista în relații publice de la Castle Industries. Mi-a spus că urma să aibă loc o conferință de presă despre moartea părinților mei și ea era de părere că, dacă voiam să se facă dreptate, ar fi bine să particip.

— Dreptate? am întrebat eu.

Eram nedumerită. Cum să se mai facă dreptate? Părinții mei erau morți.

— Da, a spus Candressa. Cei de la Sempura nu trebuie să scape nepedepsiți. Trebuie să plătească pentru ce au făcut. Faptul că au permis scoaterea pe piață a unor astfel de produse este un pericol pentru societate. Lina Sempura ar trebui să răspundă personal pentru treaba asta. Înțelegi?

— Este vorba despre androizi? Vreți să opriți comercializarea androizilor?

Candressa a strâns din buze iritată.

— Vrem să oprim strategia periculoasă a companiei Sempura de a scoate pe piață produse netestate...

Probabil că păream nehotărâtă deoarece unchiul Alex s-a așezat lângă mine și mi-a pus mâna pe braț.

— Nu va fi nevoie să ieși din cameră. Ai putea s-o faci din capsula de imersiune.

Încerca să pară calm ca să mă liniștească, dar se uita la mine cu un soi de disperare.

— Dacă vei face asta, poate vei salva și viața altor oameni.

Mi-am adus aminte cum se prelingea pe podea sângele părinților mei.

— Când? am întrebat.

Candressa s-a uitat la unchiul Alex care i-a răspuns cu o ușoară clătinare din cap.

— Ai putea s-o faci chiar acum, a spus ea.

— Toți așteaptă să te audă pe tine, a spus unchiul Alex.

— Dar nu mi-ai spus că va fi atât de curând...

Unchiul Alex mi-a zâmbit din nou liniștitor.

— N-am vrut să te supăr și mai mult.

Ceva nu era în regulă în toată povestea asta, dar nu-mi dădeam seama ce anume. Știam doar că părinții mei fuseseră omorâți de un Echo pe care îl cumpăraseră de la Sempura și că o lume cu mai puțini androizi ca Alissa putea fi o lume mai sigură.

— Nici nu va fi nevoie să dai ochii cu ei, mi-a explicat unchiul Alex. Putem seta capsula pe modul orb. Nu se va întâmpla nimic; ți se vor pune câteva întrebări, iar tu spui ce știi, atâta tot.

Candressa s-a uitat la mine.

— Acum suntem gata

— Dar eu nu sunt pregătită.

— Nu trebuie decât să te arăți tristă din cauza morții părinților tăi și să spui că, după părerea ta, este îngrozitor faptul că Sempura a scos un astfel de produs pe piață. Ăsta este singurul mesaj pe care trebuie să-l transmiți.

Nu mă simțeam în stare de asta. M-am uitat la unchiul și, într-un moment de slăbiciune, am spus:

— Poate că ar trebui să fiu într-o dispoziție mai calmă ca să pot face față...

Și m-am uitat la neuropaduri.

Unchiul a scuturat din cap.

— Nu. N-ar fi o idee bună.

Candressa m-a privit cu răceală.

— Oamenii trebuie să vadă că suferi.

M-am conformat imediat.

Totul era aranjat. Cred că așa au vrut ei. Au ieșit din cameră și s-au dus să urmărească totul din alte capsule din casă. Eu am intrat în capsula mea. Dar în clipa când s-a coborât casca, am văzut o bibliotecă familiară.

Modul orb, am spus în gând. Dar nu s-a întâmplat nimic. Așa că am spus cu voce tare:

— Modul orb, modul orb, modul orb...

Asta nu era o conferință de presă.

Era cu totul altceva.

Mi-am dat seama ce vedeam.

Mă aflam acasă și mă uitam țintă în biroul tatălui meu.

Scena era dureros de familiară.

Rafturile cu cărți, ploaia, șinele magnetice care se vedeau pe fereastră. Capsula închisă de lângă birou. Și nu doar că mă uitam la ele, dar parcă mă aflam acolo. Acasă. Era și tata, care stătea la masa lui de lucru, lângă computerul vintage, și citea o carte cu titlul *Coșmarul lui Darwin*. O clipă am încetat să mai gândesc. Pur și simplu stăteam acolo ca hipnotizată. Era el, tata. Mai real ca niciodată: sorbindu-și ceaiul, nebărbierit, îmbrăcat cu un tricou jerpelit, obosit.

— Tată? Mă auzi?

Bineînțeles că nu mă auzea. Dar a auzit altceva.

S-a uitat spre ușă. M-am uitat și eu.

Era Alissa.

Stătea în prag, cu părul ei blond și fața zâmbitoare, cu o mână ascunsă la spate.

— Bună, Alissa, a spus tata cu o figură surprinsă.

— Bună, stăpâne.

— Tată, pleacă de-acolo. Fugi! am țipat eu cât am putut de tare.

Dar țipătul meu n-avea cum să ajungă până în Yorkshire, cu atât mai puțin în trecut. Oricât de tare ai țipa, morții nu te aud.

— De ce-ai venit, Alissa? Nu ți-am cerut să vii. Te rog să ieși din cameră, am de lucru.

— Nu pot să procesez această comandă, stăpâne.

Nedumerirea tatălui meu s-a transformat repede în furie. Furia pe care adesea o simțea față de tehnologia avansată. Cum adică?

Alissa continua să zâmbească și să se apropie de biroul tatălui meu. Tata s-a ridicat în picioare.

— Alissa, dă-te înapoi...

— Nu pot să procesez această comandă, stăpâne.

— Tată, am țipat eu cu lacrimile șiroindu-mi pe obraz. Fugi! Vrea să te

omoare... Are un cuțit la spate... Fugi...

Tata a început să pară îngrijorat, dar nici pe departe atât de îngrijorat pe cât ar fi trebuit.

— Ce ascunzi la spate, Alissa?

Apoi a văzut și primul lui instinct — ăsta era tata — n-a fost să se salveze pe el, ci pe noi. A strigat la mama.

— Lorna! Lorna! Audrey! Lorna... ia-o pe Audrey... Amândouă, fugiți... Alissa a luat-o razna.

A fost înghesuit într-un colț.

A încercat să treacă pe lângă ea, dar ea i-a înfipt cuțitul în stomac.

— Tată, spuneam eu plângând neputincioasă, te iubesc, te iubesc, te iubesc...

Apoi ea i-a tăiat gâtul și sângele a început să curgă șuvoi, iar el s-a albit la față, sleit de puteri, în timp ce eu țipam:

— Încetați! Nu-mi mai arătați lucrurile astea! Opriți înregistrarea! Lăsați-mă să ies din capsulă.

Dar nu s-a întâmplat nimic. Eram tot acolo, în fosta mea casă, și mă uitam la tatăl meu, cum viața se scurgea din el odată cu sângele, cum s-a poticnit și s-a prăbușit pe podea.

Când am ieșit din cameră, am văzut-o pe mama alergând înnebunită pe palier. Instinctiv am ridicat mâinile.

— Nu, mamă, nu te duce acolo! O să mori dacă intri acolo!

Normal că nu m-a auzit. A trecut prin mine.

— Mamă! Mamă!

Am închis ochii, dar nu puteam să-mi închid și urechile. Prima dată a țipat când a dat cu ochii de tata, apoi de durere când a fost înjunghiată.

— Scoateți-mă de aici! Lăsați-mă să ies! Lăsați-mă să ies!

Dar nu m-au lăsat.

Am rămas acolo, pe palier.

Simțeam podeaua rece sub tălpi. Cinci minute mai târziu am mai auzit pe

cineva.

Ultima persoană.

Eu însămi.

— Mamă? Tată?

Vocea mea se auzea de la parter. Vocea mea de-atunci. Care nu suna ca și când tocmai se întâmplase o nenorocire.

Normal. Tocmai terminasem lecția în capsula de imersiune.

N-am primit niciun răspuns de la părinții mei. Mi-am amintit ce credeam atunci. Că tata o fi în capsula lui și lucrează la carte. Dar mă miram că nu-mi răspundea mama. Am numărat secundele, întrebându-mă cât timp trecuse între momentul meu de nedumerire și momentul de groază.

Una... două... trei...

Am intrat în bucătărie. Mi-am amintit asta. Apoi am urcat cu vechiul levibord care scârțâia, prin deschiderea din tavan până la etaj. Mă vedeam îmbrăcată în tunica mea din bumbac low-tech și în jeanși. Nu suportam să mă văd. Parcă mă uitam la o trădătoare arogantă.

— Proasta pământului, mi-am spus mie, celei pe care o vedeam. Zece minute! Lecția s-a terminat de zece minute! De ce-ai mai rămas la taclale? Trebuia să ieși și să te duci la mama așa cum voiai, nu s-o asculți pe Tola trăncănind despre gladiatori și iubiții ei.

Dar bineînțeles că, în urmă cu trei zile, nu auzisem această voce a eului meu din viitor.

— Mamă? spusesem eu pe un ton inocent. Ești acolo?

Atunci s-a auzit acel zgomot pe care nu reușisem să-l recunosc în urmă cu trei zile. Crezusem că era un automag care trecea pe șinele de-afară, dar de fapt era mama care își dădea ultima suflare.

M-am văzut îndreptându-mă spre biroul tatei.

... unsprezece... doisprezece... treisprezece...

In timp ce eu, cea din înregistrare, mă apropiam de pragul ușii, am observat ceva ce nu văzusem cu trei zile în urmă. Sângele se scurgea până pe palier.

Probabil că era sângele tatei, deoarece el se afla cel mai aproape de ușă.

— Tată?

Am observat durerea care s-a așternut treptat pe chipul meu când m-am uitat în birou și l-am văzut mai întâi pe tata.

— Tată? Ce-i cu tine? De ce nu...

Apoi am văzut toată scena.

Pe tata, pe mama, pe Alissa, cuțitul, sângele pe care covorul cu autocurățare încă nu reușise să-l absoarbă. (Singura cameră din casă unde aveam covor — „Îmi place să calc pe ceva moale, am și eu moftul ăsta.")

Chipul meu șocat și încremenit, incapabil să înțeleagă.

Și, desigur, vocea ei.

Vocea Alissei care ținea în mână cuțitul plin de sânge.

— Te așteptam să vii. Te așteptam să vii. Te așteptam să vii...

Doar că acum părea a fi mai degrabă o fixație și mai puțin o disfuncționalitate. Iar eu, cea de-acum trei zile, am rămas încremenită până când ea a început să se apropie de mine. Atunci m-am urnit din loc și acum, când mă uitam, mi-am dat seama ce rapidă fusesem, mult mai rapidă decât m-aș fi crezut în stare, când am rupt-o la fugă pe palier până la fereastra din capăt.

Apoi vocea mea puternică, hotărâtă și clară, când am comandat ferestrei să se deschidă.

Reacția lentă a ferestrei, care i-a dat Alissei răgazul să mă prindă de mâneca tunicii. Apoi am văzut furia cu care m-am smuls din mâna ei și am lovit-o puternic cu cotul peste față. Fereastra s-a deschis, eu am sărit afară și Alissa a venit după mine, dar înainte să vină, am observat ceva ce evident că nu văzusem înainte. S-a uitat în birou de parcă se întreba dacă să rămână lângă cadavrele părinților mei.

Vorbea cu cineva nevăzut.

— Rosella.

In fine, eram destul de sigură că asta a spus.

— Rosella? Cine dracului e Rosella? am țipat eu. Spune-mi! Spune-mi!

Dar pe urmă a sărit după mine și am auzit-o cum a căzut în apă, iar eu — cea reală, cea din prezent — am alergat până la fereastră și m-am văzut scoțând capul din apă și chemând levibordul care era chiar lângă mașină.

— Coboară! Coboară!

Levibordul a coborât și m-am văzut urcând în el.

— Cine este Rosella? am întrebat eu plângând.

Fereastra s-a închis la loc.

Am văzut mașina dând înapoi cinci metri, până la capătul șinei. Am văzut-o pe Alissa șiroind de apă, stând în fața mașinii. Știa ce urma să se întâmple.

Știa că avea să fie lichidată.

Nu-i păsa.

De ce nu-i păsa? Androizii erau programați să-și protejeze propria existență.

Dar, totodată, androizii erau programați să nu le facă niciun rău stăpânilor lor.

Ea încălca toate regulile.

Fereastra era la nivelul șinei, prin urmare am putut să văd totul cu ușurință. Mașina în care mă aflam a țâșnit înainte cu o viteză atât de mare încât Alissa a dispărut pur și simplu. Era acolo și în clipa următoare a dispărut într-o spoială de sânge, din care câțiva stropi au sărit până pe geamul ferestrei. Trupul ei zdrobit a căzut în apă. Mașina s-a îndepărtat; eu m-am îndepărtat cu viteză, luând-o spre sud.

Eu — cea reală, care știa că încă se afla într-o înregistrare — m-am întors să-i văd pe părinții mei. M-am îndreptat spre acele trupuri care altădată mă îmbrățișau. Mă țineau de mână. Mă legănau când eram mică (ei n-ar fi lăsat niciodată un Echo să mă legene în locul lor). Mă învățau să înot în piscina de la Paris. Și să-mi țin respirația sub apă.

Ca să reușești încearcă să nu te gândești la nimic... Ca să reușești nu trebuie să te străduiești prea tare. Imaginează-ți doar că nu ești decât un element natural

din piscină.

Tata avea ochii deschiși, parcă se uita la mine. Erau ochii lui, dar parcă nu erau ai lui. Semănau cu o casă în care nu mai locuia nimeni.

— Îmi pare rău, tată. Îmi pare rău că n-am putut să împiedic nenorocirea asta.

Am plâns neputincioasă și m-am prăbușit peste trupul lui și cel al mamei, i-am îmbrățișat și am simțit sângele lor pe mine. Am plâns în hohote până când trupurile lor s-au dizolvat sub mine odată cu podeaua, iar eu am țipat și m-am pomenit căzând ca într-un abis negru, punctat ici-colo de obiecte strălucitoare care treceau pe lângă mine.

Cartea *Coșmarul lui Darwin*.

Cuțitul de bucătărie.

Computerul vechi.

Pe urmă n-a mai fost nimic, doar beznă și senzația de prăbușire rapidă, până când am aterizat pe un scaun, într-o cameră luminoasă, din lemn.

O mulțime de ființe ciudate stăteau pe scaune somptuoase din piele și se uitau la mine. Majoritatea aveau înfățișare omenească, dar altele — nu. Unele aveau avataruri nepersonalizate — niște simpli umanoizi albaștri cu acele fețe inexpresive care te înfioară, toate identice. Și mai neobișnuit mi s-a părut faptul că vreo câteva avataruri erau din cele pe care toți idioții de la școală le foloseau pe rețelele de socializare. Am văzut un ciudat extraterestru albinos, cu trei ochi roșii care îi sclipeau în lumina artificială. Am văzut un robot vechi, din anii 2060. Am văzut un minotaur.

— Unde mă aflu? am întrebat printre suspine.

Cineva mi-a pus mâna pe braț.

M-am întors și am văzut că era unchiul Alex.

— E în regulă, Audrey. Ești tot în capsulă. Eu sunt în capsula din biroul meu. Aceasta este conferința de presă virtuală. Sunt aici jurnaliști care vor să-ți pună câteva întrebări.

— Jurnaliști?

In liniștea din încăpere l-am auzit pe unchiul Alex oftând.

— Da. Nu te lăsa înșelată de înfățișarea lor. De obicei se folosesc avataruri excentrice. In ziua de azi, zona mediatică arată ca o adevărată arenă de circ. Iși imaginează probabil că te vei simți mai degajată în preajma lor. Cine știe?

— Părinții mei au murit, iar ei se prefac că sunt extratereștri?

— Nu e nimic personal. Se comportă ca niște școlari întârziați.

— Noi nu avem voie să folosim avataruri fictive la școală. Doar în mediile de socializare.

— Și tatăl tău avea unul.

— Da?

Unchiul Alex a zâmbit. Probabil mulțumit că eu nu știam acest lucru despre tatăl meu.

— Oh, da. Uneori așa participa la conferințe. Ca să-i pună întrebări

fratelui său. Niciodată nu se arăta ca atare. Întotdeauna apărea cu înfățișare de gorilă.

— Gorilă?

— Da. O gorilă uriașă, cu spinarea argintie.

— De ce?

— E o poveste lungă.

Aș fi jurat că în vocea lui s-a strecurat o undă de amărăciune.

— Poate că într-o bună zi vei afla și asta. În orice caz, important este că nu trebuie să-ți faci griji din cauza înfățișării acestor jurnaliști. Comportă-te firesc.

Am văzut-o pe Candressa. Ea stătea de cealaltă parte a mea, cu fața ei albă și ascuțită, ca dăltuită în calcar. Dar cel puțin pe ea o recunoșteam. Buzele ei roșii îmi spuneau în șoaptă:

— Moartea părinților tăi nu trebuie să fie în zadar. Sempura trebuie să plătească. Răspunde la întrebări cât poți de sincer.

Mă uitam la toate acele chipuri — reprezentări reale sau superfictive ale unor oameni reali care stăteau în capsulele lor, cine știe pe unde, în țară sau în lume.

— Ce s-a întâmplat atunci? I-am întrebat pe unchiul Alex. De ce m-am întors în Yorkshire? De ce...

Atunci au început întrebările. Au venit de la diferite persoane din sală. Aveam impresia că însăși sala îmi punea întrebări în timp ce se strângea în jurul meu. Am continuat să plâng, în lumea reală și în cea virtuală. Candressa a arătat spre cineva. Spre minotaur. Un bărbat (îmbrăcat într-un costum elegant din secolul 20) cu cap de taur.

— Dumneavoastră. Întrebarea, vă rog.

— Bună ziua, a spus Minotaurul cu botul lui de taur.

Mi se părea ceva de domeniul fantasticului, îmi venea să râd și, totodată, să țip oripilată.

— Da. Sunt Tao Hu, de la *Echoworld Holozine*. Voiam să știu de cât timp

o aveau părinții tăi pe Alissa?

— Nu... nu știu exact. De patru... cinci săptămâni.

Apoi un alt jurnalist, o altă întrebare. De data asta avatarul era o ființă umană. O femeie cu părul negru care stătea în față și a cărei imagine tot pâlpâia din cauza conexiunii proaste.

— Tina Mories, redactor adjunct la *Robotics Week*. Voiam să știu de ce s-au hotărât să o cumpere? De ce nu au cumpărat un robot, mai ales că tatăl tău era împotriva tehnologiei Echo?

— Păi... știți... tata a avut un accident de mașină și din cauza asta se deplasa mai greu, iar mama s-a gândit că ar fi mai bine pentru educația mea dacă aș învăța cu un Echo, nu doar cu profesori virtuali... Ea citise mai multe studii de cercetare... și... și a fost din vina... Tata m-a întrebat dacă ar trebui să cumpărăm un Echo, iar eu am spus că, după părerea mea, ar trebui.

Candressa a arătat foarte nerăbdătoare spre altcineva, cineva a cărui întrebare se vedea clar că ea voia să fie auzită. Un chelios îmbrăcat într-un tricou ce avea pe piept imaginea animată a unui iepure din desenele pentru copii, care era lovit cu un ciocan de lemn. Stătea lângă un bărbat care arăta exact ca Albert Einstein (în sală era și Steve Jobs).

— Da, da, Joseph, întrebarea ta. Te rog...

— Joseph Kildare, h-logger la *New Horizons*. Acuzi compania Sempura pentru ce s-a întâmplat?

New Horizons. Mi-am adus aminte că odată l-am auzit pe tata bombănind: *Ăștia sunt niște mincinoși ordinari! Parcă ar fi purtătorii de cuvânt ai companiei Castle*.

— Eu... nu știu ce să zic. Îmi pare rău.

Încă o mână ridicată. Cu degete palmate, de un alb strălucitor. Extraterestrul albinos.

— Bruno Bergmann de la publicația *Android Connoisseur*. De ce au ales un produs Sempura? De ce n-au cumpărat de la compania familiei?

— Castle nu este o companie a familiei. Este compania unchiului meu.

Următorul vorbitor a fost un bărbat masiv, cu barbă roșie.

— Idris McCarthy, a spus bărbosul. Corespondent Echo pentru *Info-lens Bulletin*... OK, nu era compania familiei, dar totuși, presupun că tatăl tău a fost dispus să cumpere un produs de-al unchiului tău, nu?

Aici a intervenit unchiul Alex.

— Ce relevanță are? N-avea nicio obligație să cumpere produse de la mine. M-am înțeles foarte bine cu fratele meu. E adevărat că aveam opinii diferite despre tehnologie, după cum probabil știți, noi nu amestecam problemele de afaceri cu cele de familie.

Afirmația lui m-a tulburat.

Poate că unchiul Alex a reușit să nu amestece chestiunile de familie cu cele de afaceri, dar tata n-a putut. Munca lui era viața lui.

Idris McCarthy n-a renunțat.

— Audrey, dacă se poate să răspunzi tu, te rog... Tatăl tău a militat pentru restrângerea folosirii tehnicii avansate. Și Sempura este o companie tehnologică. Atunci de ce era împotriva companiei Castle?

Am încercat să-mi adun gândurile.

— Nu... nu era împotrivă, am spus eu, întrebându-mă dacă tocmai spuneam o minciună. Tata avea principiile lui.

— Și aceste principii l-au determinat să cumpere un produs Sempura?

Am simțit că mă ia amețeala. Dar era o amețeală ciudată deoarece camera nu se învârtea cu mine. Era un rău de capsulă obișnuit, provocat de acel decalaj ciudat între corpul din capsulă și mintea din simulare. Dar era amestecat cu panică. Mi-a revenit în minte chipul mamei. I-am văzut ochii, i-am văzut zâmbetul.

— Părinții mei au fost uciși de un produs Sempura. Aceste produse ar trebui interzise.

A urmat altcineva. Cineva care nu s-a prezentat. Avatarul Albert Einstein.

— Ce vrei să spui? Că androizii ar trebui interziși? Sau doar cei produși de Sempura? Compania Sempura are un istoric mai curat din punct de vedere

etic decât cel al companiei Castle.

— Trebuie să vă prezentați, a spus Candressa pe un ton aspru și iritat. Cum vă numiți și pe cine reprezentați? Și vă rog să nu-mi spuneți că sunteți Albert Einstein.

A urmat o pauză. Einstein a tăcut puțin, apoi a răspuns pe un ton de-a dreptul sfidător:

— Bine. Mă numesc Leonie Jenson. Sunt de la *Castle Watch*.

Apoi s-a întâmplat ceva. Probabil că printr-o comandă mentală și-a schimbat formatul din Albert Einstein în înfățișarea ei reală, deoarece brusc — cu o licărire scurtă — s-a metamorfozat în femeia pe care o văzusem pe fluturașul de hârtie electronică la Paris.

Aceeași figură extrem de iscoditoare, același păr scurt, de culoare roz.

— Leonie Jenson, a spus Candressa pe un ton disprețuitor. Trebuie să ne oprim.

Toată încăperea a încremenit. Unchiul sau Candressa comandaseră stop-cadru. Ei erau singurii care se mișcau. In afară de mine, desigur.

— Ascultă-mă, a spus unchiul Alex. Jurnalista aia este de la *Castle Watch*. O fițuică propagandistă. Incearcă să-ți întindă o capcană. Ea — femeia aia — va încerca să te prindă în capcană.

— Știu cine este... Cum să mă prindă în capcană dacă spun adevărul? Am fost acasă. I-am văzut omorâți. De ce m-ați băgat în înregistrarea aceea?

— Audrey?

— Am fost acolo. I-am văzut pe mama și pe tata. De ce-ați făcut-o? Ați vrut să mă vedeți așa? Am înțeles, mi-ați spus să arăt că sufăr. Asta făceați? Mă făceați să sufăr și mai mult? Ca să tremur în halul ăsta și să plâng?

Atunci a intervenit Candressa care a spus iritată și nemulțumită:

— Haide, fetițo, nu mai fi așa melodramatică. Probabil că a fost o defecțiune.

Dar unchiul Alex începuse deja să ofteze.

— Ai dreptate, Audrey. Ai dreptate. Candressa n-a știut de treaba asta, dar

eu am hotărât dinainte să te introduc în înregistrarea aceea, ca să știi exact ce s-a întâmplat și să poți să spui adevărul. Acuzațiile grave trebuie susținute cu dovezi solide. Am vrut că lumea să vadă ce ți-a făcut Sempura. Am vrut ca oamenii să vadă durerea pe care ți-a pricinuit-o.

Nu-mi venea să cred. M-am uitat la mulțimea de avataruri încremenite, apoi m-am întors din nou spre unchiul Alex care în acel moment părea mai fals decât un minotaur.

— Dar pe mine nu m-ai întrebat.

— Ți-am arătat înregistrarea ca să te ajut. Vreau să se facă dreptate, pentru tine și pentru Leo. In ciuda părerilor lui eronate și a rivalității față de mine, Leo a fost fratele meu și, timp de doi ani de zile după moartea părinților noștri, el a avut grijă de mine. L-am iubit. Nu vreau decât atât: dreptate.

Inainte să am timp să răspund sau măcar să procesez în minte cele spuse de el, a intervenit Candressa:

— Nu le spune că urăști toți androizii. Dacă faci asta, vor spune despre tine că ești o puștoaică fixistă și n-o să convingi pe nimeni, poate doar pe sonații ăia de la *Castle Watch*, cu sediul într-un prăpădit de hangar suspendat. Dacă spui că urăști produsele Sempura, atunci ai șansa să se întâmple ceva. Gândește-te bine.

Dar n-am avut timp să mă gândesc. Incăperea a revenit la viață, iar jurnaliștii așteptau un răspuns.

Din nou Idris McCarthy care își mângâia barba roșie:

— Ești Echofobă?

— Nu, am răspuns eu, dându-mi seama că o minciună ar putea fi cel mai simplu mod de a face ceva. Nu urăsc toți androizii. Suntem în anul 2115. Nu sunt Echofobă. O urăsc pe Alissa, chiar dacă ea nu mai este. Și urăsc Sempura pentru că este compania care a produs-o. Alissa a fost un produs de serie, probabil că sunt sute de androizi ca ea. Sempura este o companie iresponsabilă. Ar trebui sancționată.

Idris a continuat:

— Știi că în această dimineață compania Sempura a dat o declarație în care susținea că, deși au rechemat toți androizii de tip Alissa, nu au reușit să-l recupereze pe cel care i-a ucis pe părinții tăi? Ei insinuează că ar fi vorba despre o conspirație în care este implicată compania Castle Industries și poliția britanică.

— Păi bineînțeles că spun asta! a izbucnit unchiul Alex. Lina Sempura ar arunca vina pe oricine! Încearcă să se eschiveze și să ascundă faptele. N-au nicio dovadă care să indice o conspirație, altfel ar fi arătat-o. Ea știe foarte bine că lucrurile au mers mult prea departe.

Deodată Idris a început să-și schimbe forma. Într-o secundă s-a metamorfozat într-o femeie scundă, de șaptezeci de ani, cu o figură inteligentă, cu același păr roșu ca Idris și un elegant costum alb. Avea o gură cu buze subțiri și nasul cârn.

Am recunoscut-o imediat. Toți au recunoscut-o.

Era Lina Sempura. Ea s-a uitat la unchiul Alex care a fost atât de surprins încât momentan a amuțit.

— Surpriză! a exclamat Lina, cu un accent ciudat (mama ei era argentiniană și tatăl japonez, iar ea fusese crescută de androizi la Moscova).

Unchiul Alex și-a dat seama că acum nu mai putea opri conferința. Ar fi fost o foarte proastă mișcare de PR.

— Lina, văd că iar te ții de vechile tale trucuri. Din partea ta e ceva natural să-i păcălești pe oameni, nu-i așa?

— Sunt aici pentru a le spune personal celor din sală că eu — eu personal — am supervizat dezvoltarea prototipului Alissa. Iar modelele care au avut la bază acel prototip au fost — și rămân — cele mai sigure pe care le-a creat Sempura vreodată. Suntem hotărâți să mergem până în pânzele albe pentru a lămuri lucrurile, n-avem nimic de ascuns.

Unchiul Alex a râs nervos.

— Ai venit aici sub identitatea unui bărbat pe nume Idris și zici că n-ai nimic de ascuns!

M-am speriat când Lina — sau simularea Linei — s-a ridicat de la locul ei și a venit la mine. M-a privit direct în ochi. Simularea ei era mai veridică decât realitatea însăși. Nu mai văzusem pe nimeni care să arate atât de real. Îi vedeam până și firele subțiri de păr de deasupra buzei superioare.

— Eu mi-am pierdut părinții când eram puțin mai mică decât tine, a spus ea. Au murit într-o navetă ieftină care a explodat în zbor spre Lună. Cunosc la fel de bine ca oricine care sunt riscurile unei proaste tehnologii.

— Ha! a exclamat unchiul Alex. Cum ar fi roboții de război care distrug trupele aliate? Info-lentilele care produc orbire? Securidroizii care funcționează anapoda? Zău așa! Cunoști riscurile asociate unei tehnologii concepute prost doar pentru că tu o produci.

Lina a ignorat această remarcă și a continuat să vorbească cu mine.

— Nu te lăsa prostită. Nu fi maimuțica lui de PR. Nu păta memoria părinților tăi făcând astfel de lucruri... Mai ales că tatăl tău a fost împotriva a tot ce susține unchiul tău.

Asta m-a înfuriat.

— Și împotriva a ceea ce susțineți voi! am spus eu.

— Dar el a ales un produs al companiei noastre, nu? Ce-ți spune lucrul ăsta, Anna?

— O cheamă *Audrey*, a spus unchiul Alex.

— Ei bine, doamnelor și domnilor, a spus Candressa. Îmi pare rău pentru acest incident. Ne-ar fi făcut plăcere să răspundem mai multor întrebări, dar întrucât acest eveniment a fost subminat de această intervenție din partea principalului nostru competitor, mă tem că trebuie să ne oprim aici. Asta dacă nu cumva Lina Sempura se oferă să ne părăsească.

— Oh, stai liniștită, a spus Lina în timp ce toți cei prezenți în sală savurau spectacolul. Am să plec.

Dar înainte să dispară, mi s-a adresat mie:

— Fetițo, deschide ochii! Deschide ochii!

Apoi a dispărut.

— OK, a spus Candressa. Să revenim la subiectul nostru.

Unchiul Alex s-a uitat la mine.

— Audrey, te simți bine?

— Jelani Oburumo, a spus un bărbat care stătea pe rândul din față:

— *House and Droid*. Te rog să-mi ierți îndrăzneala, dar aș vrea să te întreb: tu ai văzut-o pe Alissa când ți-a omorât părinții?

De data asta am făcut un adevărat efort ca să vorbesc.

— Eram în capsulă când s-a întâmplat, dar am văzut înregistrarea. Am văzut totul.

— De ce crezi că s-a întâmplat asta? a continuat omul. De ce crezi să Alissa a luat-o razna?

— Eu... nu știu...

Dar pe urmă mi-am adus aminte că o auzisem spunând ceva și m-am grăbit să răspund. Am spus-o cu voce tare.

— A spus un nume. A spus *Rosella*.

— *Rosella*? s-au mirat cinci persoane deodată.

— După ce i-a omorât, a spus *Rosella*. Nu știu cine e Rosella...

Încă un stop-cadru.

Unchiul m-a privit neliniștit și mi-a spus:

— Cred că este prea mult pentru tine. Îmi pare rău. E clar că te tulbură povestea asta. Cred că este de-ajuns pentru azi. Cred că este momentul să părăsești conferința... de-aici încolo ne vom ocupa eu și Candressa.

— Dar...

Brusc m-am pomenit vorbind singură. Eram în întunericul din capsula mea, cu cititorul mental pe cap. Și cu convingerea că, indiferent cine sau ce era această *Rosella*, unchiul știa de ea. Și nu voia să se afle.

6

Am ieșit din capsulă și am rămas în camera mea. Tremuram și plângeam. Am stat și am ascultat scandările unor manifestanți care se auzeau din nou în apropiere de Zona de Resurecție. M-am uitat pe fereastră la sfera rotitoare cu logoul castelului albastru cu trei turnuri.

La parter exista o cameră a armelor. Aș fi putut să iau de-acolo un pozitron, să-l îndrept spre mine și să mă transform în nimic.

Un gând negru. Am încercat să mi-l îndepărtez din minte.

Am încercat să citesc puțină filosofie. Altădată, filosofia mă ajuta întotdeauna, dar de data asta, nu. Poate din cauză că citeam Sofocle. Un filosof antic pe care plănuiam să-l studiez la Oxford. *De la un punct, chiar și dreptatea aduce suferință.*

Oare mă aflam în acel punct?

Oare mai avea rost să încerc să fac dreptate pentru moartea părinților mei dacă ei oricum rămâneau morți și nimeni nu putea să-i aducă înapoi? Și ce era dreptatea? Singurul lucru pe care mi-l doream cu adevărat era să trăiesc într-o lume fără androizi. Niciodată nu mă voi simți bine să trăiesc așa cum trăiam acasă la unchiul Alex, știind că mereu mă aflam la mică distanță de aceste mașinării. Mașinării care puteau să ucidă.

M-am dus la fereastră. M-am uitat la burlanul pentru scurgerea apei de ploaie. Arăta perfect în regulă. In noaptea când l-am văzut urcând spre camera mea, el încerca să ajungă la mine. Eram aproape sigură că nu fusese vorba de vreo treabă pe care o avea de făcut.

Am ieșit din cameră.

Am stat puțin pe palier și am ascultat să văd dacă se aude vreun Echo.

Am observat că mai apăruse un tablou.

Pe acesta l-am recunoscut imediat.

Era un tablou cu o stradă de modă veche, pe timp de noapte, cu un felinar stradal din cele care existau în urmă cu două sute de ani. Dar în loc de văzduhul întunecat, deasupra era un cer albastru și însorit, cu nori albi ca vata de

zahăr. Cu alte cuvinte, era un tablou în care se îngemănau ziua și noaptea. Nu era un Matisse sau Picasso. Era pictat de un tip pe nume René Magritte. Tabloul preferat al mamei mele. M-am întrebat dacă unchiul știa lucrul acesta. Poate că da. Poate avea un soi de plăcere bolnavă de a cumpăra lucruri pe care părinții mei — sau aproape oricine altcineva — nu și le-au putut permite.

Mi-am privit mâinile. Încă îmi tremurau. Sigur, aș fi putut să mă întorc în camera mea și să-mi pun neuropadurile. Dar n-am făcut-o. Voiam să rămân speriată. Voiam să rămân *eu*. Voiam să-l văd neîntârziat pe unchiul Alex și să-l întreb, față în față, de ce m-a supus la chinul acesta, deși știam că va repeta ce spusese și în conferința de presă virtuală.

— Unchiule Alex? am strigat eu. Unchiule Alex, unde ești?

Am auzit niște pași ieșind din biroul lui, în capătul palierului, și am văzut-pe Candressa. Era concentrată să trimită mesaje pe mental-messenger și n-a părut încântată că mă întâlnea.

— Il caut pe unchiul.

S-a apropiat de mine și mi-a spus pe un ton scăzut și rece:

— Tu îți dai seama cât de ocupat este unchiul tău? Înțelegi ce responsabilități apasă pe umerii lui?

— Sigur că da, am răspuns eu.

— Doar n-o să-și petreacă viața făcând pe bona pentru nepoțica lui.

Mi-am șters o lacrimă înainte să-mi curgă pe obraz.

— Nu-i cer eu asta. N-am nevoie de bonă. Am cincisprezece ani.

Zgomote.

Din nou protestatarii.

De data asta scandările păreau să vină mai de-aproape. Mi-am adus aminte ce-mi povestise unchiul Alex, că protestatarii încercaseră să intre cu forța. M-am uitat în holul de la intrare. La mobilierul scump. La tapetul nanotech, cu copaci care fremătau ușor în adierea vântului. La covorul luxos, de culoarea untului. La obiectele de artă scumpe. Totul părea periculos de diferit de lumea de-afară. O lume de oameni furioși, cu bani puțini, care își pierduseră locurile

de muncă din cauză că fuseseră înlocuiți cu androizi.

— Unchiul tău este un om foarte bun. Chiar prea bun pentru un om atât de important ca el. A încercat să fie bun și cu tatăl tău. I-a oferit bani. Știai chestia asta? În urmă cu doi ani. I-a oferit un milion de unidolari, dar tatăl tău a fost prea orgolios ca să-i accepte.

Nu știam dacă spune adevărul sau minte. Am început să plâng.

Să plâng în hohote. Ca un copil de cinci ani.

Era ultima persoană din lume care aș fi vrut să mă vadă așa, deși a scos o batistă de hârtie din buzunarul pantalonilor. Poate că avea dreptate. Poate că într-adevăr *eram* doar un copil. Un copil mare, de cincisprezece ani. Mi-a întins șervețelul.

— Ia-o. Nu te teme. Hârtia conține nanoparticule cu autocurățare. Nicio bacterie nu supraviețuiește pe ea.

Am luat-o.

— Mulțumesc.

— Unchiul tău este la parter. Dar dacă aș fi în locul tău, l-aș lăsa în pace. Deocamdată. Să știi că este cam dezamăgit.

— Dezamăgit?

— De tine. Pentru felul cum te-ai comportat la conferința de presă.

Am simțit că mă umplu de furie.

— Dar n-am făcut decât să spun ceea ce simt. Și aș mai fi avut și altele de spus dacă n-aș fi fost exclusă din conferință.

Candressa m-a fixat cu o privire aspră. În ochii ei, umbriți de mentalmessenger, licăreau luminițele minuscule ale fragmentelor de text din infolentile.

— Tu nu pricepi? Povestea ta trebuie să fie clară. Nu poți să le spui jurnaliștilor ceva ce nu face parte din poveste. N-are importanță ce a spus Alissa. Este irelevant. Jurnaliștii sunt niște idioți. Jumătate dintre ei sunt propagandiști care urăsc absolut tot ce face unchiul tău. Ei le dau apă la moară protestatarilor. Din care jumătate sunt teroriști...

— Nu sunt teroriști.

— Unii dintre ei au cerut ca unchiul tău să fie omorât.

— N-am știut.

Candressa a închis ochii o secundă ca să trimită un mesaj mental urgent, apoi și-a întors din nou atenția spre mine.

— Chiar dacă are poliția de partea lui, presa îl atacă în permanență. Alimentează furia protestatarilor. Se pare că și tu tocmai ai contribuit la această furie. Ei vor o poveste simplă și, de cele mai multe ori, această poveste înseamnă un atac la adresa unchiului tău.

A ezitat, apoi a continuat pe un ton glacial:

— Iar tatăl tău a fost unul dintre ei.

— El nu l-a atacat niciodată pe unchiul Alex.

— Nu direct.

— Nu l-a atacat nicicum.

Candressa a strâns din buzele strălucitoare.

— Dar nici n-a încercat să-i ușureze situația. Tu nu știi decât o parte a poveștii. Unchiul tău este un om cumsecade. Animat de dorința de a face lumea un loc mai bun. În fiecare an cheltuie cinci miliarde de unidolari pentru acte de caritate. Sunt convinsă că nu știai lucrul acesta...

Am scuturat din cap că nu. *Animat de dorința de a face lumea un loc mai bun*. Poate că, până la urmă, el și tata nu erau atât de diferiți.

— Ai mare noroc că are grijă de tine. Dacă n-ar fi fost un om atât de grozav, acum ai fi fost un copil fără adăpost. Dacă ai fi fost nepoata Linei Sempura, ai fi ajuns în stradă. Îți spun eu.

S-a oprit și a ridicat mâna ca și cum ar fi vrut să spună *stop*.

— Ascultă — ascultă ce se-aude afară.

Am ascultat. Scandările protestatarilor se transformaseră în niște răcnete.

Candressa părea îngrijorată. Pielea ei albă a devenit și mai palidă.

— Oh, nu! Oh, Doamne, nu!

— Ce este?

S-a uitat la mine, apoi s-a întors să plece.

— *Au trecut de zid.*

— Cum? am întrebat eu fără să înțeleg prea bine.

A luat-o la fugă spre scări.

— Ia-l pe Iago. Protestatarii — vor să intre peste noi. Vor să-l omoare pe Alex. Poate vor să-i facă rău și lui Iago.

— Să chem poliția?

A dispărut pe scări chiar când s-au auzit alte strigăte.

— Știe deja. Probabil că protestatarii i-au anihilat ca să poată escalada zidul.

Atunci am avut din nou acel sentiment.

Sentimentul de panică totală pe care îl ai când te afli în pericol de moarte.

7

Am dat fuga în camera lui Iago.

Dar Iago nu era acolo.

La parter am auzit un zgomot de geam spart. Am fugit în camera mea, am intrat în capsulă și am dat comanda *Meniu* în cititorul mental. Exista acolo o opțiune numită „Vizualizarea casei". Am selectat această opțiune și am văzut grădina din fața casei. Partea care nu se vedea de la fereastra mea. La est de aleea cu pietriș. Vreo zece protestatari cu măști pe față se cățărau pe un zid lateral. Acolo unde casa trebuia să fie păzită de polițiști.

Erau înarmați cu pietre și bâte, iar câțiva dintre ei — de fapt, nu doar câțiva — aveau niște arme vechi. Din acelea cu gloanțe, dar care tot letale erau. Aveam nevoie de o armă. În casă existau arme. Pozitronice. Aveam nevoie de o armă pozitronică.

Am comutat pe interiorul casei și am văzut că niște protestatari pătrunseseră în holul de la intrare.

Trei dintre ei se băteau cu un Echo. O namilă de Echo cu părul împletit în multe codițe, un pachet de mușchi. Am căutat și în alte camere, uneori alergând virtual printre ei, alteori ocolindu-i mental.

În bucătărie, în biroul de la parter, în trei camere de zi, în sala pentru terapie — unde se afla unchiul Alex, protejat de cinci Echo, printre care și băiatul blond —, la piscina interioară, în sala de gimnastică plină cu roboți metalici cu mănuși de box, în sufragerie. Până la urmă l-am găsit pe Iago într-o cămăruță ceva mai mare decât un dulap. Era cu doi Echo și tocmai lua un pozitron atârnat pe perete.

Camera armelor.

Ținea în mână o armă avansată, cu antimaterie, și avea și-o sclipire criminală în priviri, dar era totuși un băiețel de zece ani și era vărul meu. Mai stătusem odată într-o capsulă de imersiune în timp ce părinții mei erau omorâți și n-aveam de gând să las să se întâmple din nou același lucru.

Așa că am ieșit din capsulă și din dormitorul meu, apoi am dat fuga la

parter.

Am alergat spre cămăruța unde țineau armele, dar bineînțeles că plecase de-acolo.

— Iago! am strigat.

Niciun răspuns. Sau poate că nu l-am auzit eu peste vacarmul ce cuprinsese totul în care am distins zgomotul unei împușcături produs de o armă veche. Se tragea și cu arme moderne. Am văzut când un Echo a tras într-un protestatar și acesta s-a evaporat sub ochii mei, dar bineînțeles că, fiind vorba de o armă cu antimaterie, nu s-a auzit nimic.

Am dat fuga în sala de terapie să-i spun unchiului că nu-l găsesc pe Iago.

— Oh, Audrey, ești teafără. Intră, intră și închide ușa după tine. Să nu te vadă vreunul dintre nemernicii ăia.

Dar am ezitat.

Și motivul pentru care am ezitat a fost faptul că Daniel m-a fixat cu o privire la care singura reacție era ezitarea. Cuvintele lui mi-au răsunat în minte. *Aici ești în pericol.*

Știu că pare irațional, dar perspectiva de a sta închisă într-o cameră cu cinci Echo mă speria mai mult decât aceea de a rămâne afară cu oamenii aceia care n-aveau alt gând decât să ucidă. Unul dintre androizi, femeia cu părul roșu, Madara, mi-a spus să intru repede înăuntru. Dar ea — spre deosebire de androidul blond — ținea o armă în mână. Mi-am adus aminte că unchiul Alex îmi spusese că femeia Echo era un prototip pentru armată. Era concepută să ucidă. Am închis ușa și am rămas afară.

Mare greșeală am făcut.

Deoarece în clipa următoare am simțit ceva rece și tare apăsat pe tâmpla mea.

O armă.

Un pistol din secolul douăzeci și unu, probabil plin cu gloanțe.

Cu coada ochiului am văzut un bărbat mascat. Era o mască de genul celor purtate la un bal unde toată lumea vine deghizată. El venise deghizat în

tigru. Era înalt și mirosea a gumă cu aromă de tutun.

— Unde-i taică-tu? m-a întrebat.

Avea o voce răgușită, aspră și plină de ură.

— Tatăl meu este mort.

— Nu mă minți. Taică-tu. Alex Castle. Ăla care s-a autodeclarat însuși Dumnezeu... Unde e? Spune-mi, altfel te omor. Jur că apăs pe trăgaciul ăsta și te expediez pe lumea cealaltă.

A făcut și un gest rapid, ca să-mi arate cum o să-mi zboare creierii.

— El nu e tatăl meu. Tata a fost omorât acum trei zile. De un Echo.

A urmat o pauză.

— Taică-tu a fost Leo Castle? m-a întrebat el pe un ton schimbat.

— Da.

A lăsat încet arma în jos.

Părea șocat.

— Leo Castle! A fost un erou pentru mine. Pentru noi toți! Am urmărit tot ce a scris pentru *TechWatch*. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Chiar n-aveam de gând să te ucid. Trebuie doar să-l găsesc pe unchiul tău. Omul ăsta trebuie oprit. Zona de Resurecție este ceva diabolic. Tot ce-a făcut el este diabolic. Oamenii de Neanderthal n-ar trebui ținuți în captivitate. Lui îi pasă mai mult de un Echo decât de o ființă omenească!

— Tata nu era de acord cu violența, am spus eu simțind în mine un fel de ostilitate. Și el și-a iubit fratele. Ar fi fost îngrozit de ceea ce faceți.

Câteva clipe am stat și m-am uitat țintă la masca de tigru. Poate că vorbele mele îl convinseseră să renunțe. Poate că nu va face nimic, va pleca și le va spune și celorlalți care năvăliseră ca turbații în casă să plece. N-aveam să aflu ce gândea deoarece chiar atunci a dispărut ca prin farmec și l-am văzut pe Iago care stătea în spatele lui cu arma cu antimaterie în mână. O armă mult prea mare pentru el (deși părea a fi ușoară ca un fulg, deoarece era fabricată mai mult din aerogel decât din metal).

Incredibil. Zâmbea.

Tocmai omorâse un om și el zâmbea. A fost pentru prima oară când îl vedeam zâmbind cu adevărat fericit.

— Verișoară, îmi rămâi datoare, a spus el pe un ton mai vesel decât de obicei.

N-a mai stat să piardă vremea. M-a ocolit, a trecut prin holo-sculptura unicornului și s-a îndreptat spre holul de la intrare.

— Iago, întoarce-te! Este periculos!

Am luat-o la fugă după el, dar aproape imediat m-am ciocnit de cineva care a apărut brusc dintr-un coridor lateral și m-a trântit la pământ. Un alt protestatar mascat. De data asta masca nu era de tigru, ci de om de Neanderthal, prin care străluceau ochii unui bărbat. Era masiv și eu m-am îngrozit văzându-l. Am țipat.

Acesta nu avea o armă, ci o piatră. O piatră destul de mare, mai bine spus un bolovan. L-a ridicat. Voia să mă lovească cu el în cap. Moartea mă aștepta la două secunde distanță, iar eu simțeam că explodez de groază. Dar în clipa aceea, am mai văzut pe cineva.

Pe Daniel.

Ieșise din sala pentru terapie și se repezea spre noi.

8

Daniel l-a împins pe omul cu mască de neanderthalian la podea. Bărbatul l-a lovit pe Daniel cu piatra în figură și l-a tăiat, dar Daniel își înfipsese deja mâna în gâtul lui. L-a săltat de jos, strângându-l de gât, și l-a ridicat în aer la câțiva centimetri de podea.

— Te rog, a spus omul cu vocea gâtuită, nu mă omorî.

— Nu te omor, a spus Daniel. Dar să nu-i mai faci vreun rău.

Apoi l-a aruncat pe bărbat cât colo, direct prin unicornul holografic.

S-a întors spre mine și m-a apucat strâns de braț.

Exact de unde mă apucase Alissa și involuntar am încercat să mă opun. Degeaba. Era mai puternic decât Alissa. M-a apucat de mână și a luat-o la fugă trăgându-mă după el, dar eu — ca orice om — abia reușeam să mă țin după el. Am văzut că în holul de la intrare lupta era în toi. Un ceas de pe perete a fost izbit, fațada i-a crăpat, apoi s-a reparat instantaneu. Androizii — și Iago — erau clar în avantaj.

— Mai încet! Mă doare!

Un firicel de sânge se scurgea ca o lacrimă pe obrazul lui Daniel.

El a intrat în camera de zi unde fusesem adusă în prima seară. Aici, o protestatară cu mască de delfin tocmai sfâșia cu un cuțit tabloul lui Picasso. Femeia a scos un răcnet și s-a repezit să ne atace cu cuțitul, dar Daniel a barat lovitura cu mâna. Lama cuțitului l-a tăiat, dar el i-a smuls cu ușurință femeii cuțitul din mână, în timp ce pe mine mă apăra cu celălalt braț.

S-a uitat pe fereastră și l-a văzut pe Iago care acum ieșise pe aleea din fața casei însoțit de câțiva Echo; majoritatea protestatarilor o luau la sănătoasa ca să scape cu viață.

Femeia care ne atacase cu cuțitul a fugit din cameră. O secundă mai târziu am auzit-o țipând, dar țipătul a fost curmat brusc. Apoi ne-am lămurit de ce. A apărut Madara cu o armă pe care se vedea că tocmai o folosise, iar acum se grăbea spre noi.

Daniel a văzut-o și m-a condus spre o ușă din cealaltă parte a camerei.

— Deschide ușa, a comandat el.

Ușa dădea spre niște scări. Am urcat scările, apoi am luat-o la fugă pe un culoar pe care nu-l mai văzusem până atunci.

Recunosc că eram speriată.

Mai mult decât speriată.

In fond, mă lăsam purtată de un Echo care se vedea că o luase razna și care avea un cuțit în mână. Părinții mei fuseseră omorâți cu un cuțit. Poate că și eu voi muri la fel.

Imi salvase viața? Sau voia să mă omoare cu mâna lui?

Am ajuns într-o cameră cu pereți din sticlă. O cameră care dădea în fundul grădinii. Mai văzusem grădina aceea în ziua când am mers la doamna Matsumoto, dar atunci simțurile mele erau amorțite din cauza neuropadurilor. Acum, deoarece mintea îmi lucra cu febrilitate stimulată de adrenalină, mi-am dat seama că era o grădină spectaculoasă, poate cea mai impresionantă grădină pe care o văzusem vreodată, cu iarbă de toate nuanțele și culorile, cu copaci perfecți, modificați genetic, decupați parcă din cele mai îndrăznețe vise. Am văzut zidul pe care îl escaladaseră protestatarii. Madara se apropia tot mai mult.

— Deschide, a strigat Daniel și fereastra s-a deschis.

Apoi, cu o ușurință care m-a tulburat, m-a ridicat în brațe și a sărit cu mine în iarba de culoarea turcoazului. S-a poticnit la aterizare, dar nu mi-a dat drumul din brațe.

Oare ce era el?

Un salvator sau un monstru?

Eu nici măcar n-am atins pământul.

El a continuat să alerge. In spatele nostru am văzut-o pe Madara la fereastră țintind cu arma spre Daniel. Dar n-a tras.

— Nu am respectat ordinul stăpânului. Probabil că a trimis-o pe Madara să mă urmărească, dar nu să mă lichideze.

Nu am respectat ordinul stăpânului.

— Ce ordin?

— Să stau cu el. Să-i protejez viața cu orice preț.

Am trecut printr-un șir de mesteceni argintii. M-am luptat, încercând să mă eliberez din brațele lui. Deasupra noastră, mai departe, am văzut o mașină a poliției care s-a oprit pe șinele magnetice și un polițist robot (un banal Zeta-Unu metalic) care s-a aplecat pe geam și, comutându-și vocea pe amplificator, soma pe cineva de jos, de pe aleea din cealaltă parte a casei.

— *Intruși, aveți zece secunde să părăsiți proprietatea. Dacă nu vă conformați, veți fi omorâți.*

Robotul Zeta-Unu nu vorbea cu noi, dar Daniel continua să alerge.

— Dă-mi drumul! Unde mă duci? Dă-mi drumul!

— Nu te teme. Nu-ți fac niciun rău.

Ceva din vocea lui aproape că m-a făcut să-l cred.

În timp ce alerga, se uita îngrijorat prin iarbă ca și când de-acolo ne pândeau niște pericole ascunse.

— Te-am auzit când ai țipat, a spus el. Am venit să te salvez.

— Vreau să mă întorc. Du-mă înapoi în casă.

— Nu.

A luat-o la stânga, printre niște tufe dese de goji, apoi s-a oprit.

— Pericolul n-a trecut. Mai sunt protestatari pe domeniu și în casă.

— Dar a venit poliția. Au trecut zece secunde.

M-am gândit să țip. Dacă aș fi strigat „Poliția", sigur ar fi venit careva. Dar dacă Daniel voia să mă omoare, ar fi avut timp s-o facă până venea poliția să mă salveze. Avea o putere supraomenească și avea în mână un cuțit.

Daniel și-a privit mâna care îi sângera. A făcut o grimasă, parcă de durere, deși știam că el n-avea cum să simtă durerea.

— Ascultă, probabil că nu mai avem mult timp la dispoziție. Madara îi va spune stăpânului că am fugit pe fereastră. Trebuie să-ți spun un lucru. Am mai încercat să ți-l spun. Am încercat să vin în camera ta.

M-am uitat în ochii lui verzi de parcă aș fi putut citi ceva în ei, dar evident

că mi-a fost imposibil. Mă aflam aici, împreună cu el, la mila lui, așa că n-aveam încotro decât să intru în jocul ciudat al acestui Echo.

— Ce încercai să-mi spui?

— Că o cunoșteam.

— Pe cine?

Din mâna rănită îi picurau stropi de sânge pe pantofii mei de pânză și dispăreau în clipa când aterizau pe ei. Apoi mi-a spus.

— *O cunoșteam pe Alissa.*

M-au trecut fiori de gheață.

— Cum adică?

— Am avut același proiectant.

Mă străduiam, dar nu reușeam să înțeleg.

Deci despre asta era vorba? Despre răzbunare? Avea de gând să mă omoare pentru că o lichidasem pe Alissa?

Știam că e doar un gând paranoic. Un Echo nu simte loialitate față de alți Echo. Ei nu *simțeau* nimic. In plus, m-am mai gândit la un lucru. Ceva ce dovedea că acest Echo nu știa despre ce vorbește.

— Nu. Este imposibil. Alissa era un produs Sempura. Tu ești un produs Castle.

— Aici nu ești în siguranță, mi-a spus el. Am mai încercat să-ți spun. Voiam să-ți spun în ziua aceea când ai fost în camera mea.

I-am privit chipul. Era ceva neobișnuit în ochii lui. Da. Observasem ceva și înainte, dar acum nu mai aveam nicio îndoială. Era vizibil. Părea mai degrabă om decât Echo.

— Ai luat-o razna, i-am spus. Și cred că ai luat-o razna de când am venit aici.

A ridicat mâna dreaptă, cea rănită.

— N-ar trebui să simt niciun fel de durere, dar eu simt durere. Simt tot felul de lucruri. Simt că am datoria să-ți spun ceea ce vreau să-ți spun de mai mult timp, și aș fi urcat scările până la tine ca s-o fac dacă nu te-aș fi pus astfel în pericol.

— Ce? Spune-mi.

A inspirat adânc, s-a apropiat de mine și mi-a spus în șoaptă:

— Trebuie să pleci de-aici. Trebuie să fugi. După ce-am făcut asta, eu nu mai am scăpare. Stăpânul mă va pedepsi pentru acțiunile mele. Nu-mi pasă. Parțial sunt vinovat. De moartea părinților tăi. Eu port o parte din vină. Am ținut-o în brațe. Am ținut-o pe Alissa exact așa cum te-am ținut pe tine. Aș fi

putut să opresc totul încă de la început, dar n-am făcut-o.

Din nou s-a uitat îngrijorat spre iarbă, așteptând ceva. Apoi s-a uitat la zidul înalt, de împrejmuire.

Nu aveam încredere în el.

Pentru nimic în lume n-aș fi putut avea încredere în el.

Sau cel puțin asta încercam să-mi spun.

Indiferent de slăbiciunea prostească pe care o simțeam în adâncul ființei mele, o slăbiciune care provenea din faptul că eram singură și simțeam nevoia să am pe cineva alături, știam că nu trebuie să cedez.

Visul pe care îl avusesem... fusese doar un vis. El era un Echo și încă unul care funcționa anapoda. De acord, citise *Jane Eyre* și simțea durere, dar ce dovedeau lucrurile astea?

Și atunci mi-a mărturisit.

Mi-a zis ceva ce m-a cutremurat și m-a făcut să mă îndoiesc de toate. A spus așa:

— Numele proiectantei noastre este Rosella.

Imediat mi-a răsunat în minte vocea Alissei. *Rosella*.

M-am uitat în ochii verzi ai lui Daniel și am simțit un alt șoc. Mai puternic decât unul provocat de cuvinte. Deoarece când m-am uitat în ochii lui, mi-am dat seama că-mi părea rău de el. Vedeam ceva în ei, ca un licăr. Un soi de teamă sau de curaj, de fermitate sau onoare, sau toate la un loc. Da, cel puțin în acel moment, simțeam că mă uitam la cineva le care puteam să țin, pentru care puteam să-mi fac griji, pe care puteam să-l iubesc.

Deodată pământul a început să se deschidă. Careuri de iarbă albastră și portocalie au început să basculeze în preajma noastră ca niște trape.

— Vine haita, a spus Daniel.

— Ce haită?

Dar până să-mi explice Daniel, mi-am amintit ce-mi spusese unchiul Alex.

— Câinii-Echo.

Normal.

Atunci au sărit afară, pe iarbă, pornind în căutarea prăzii. Semănau foarte mult cu niște dobermani, doar că aveau pieptul din plăci de titaniu și ochii de un roșu aprins.

— Îndepărtează-te de mine, mi-a spus Daniel, strigând aproape cu furie. Îndepărtează-te cât mai mult de mine și nu-ți vor face niciun rău. Doar pe mine mă vor. Crede-mă.

M-am îndepărtat de el așa cum mi-a spus.

— Așadar, voiai să mă omori? l-am întrebat eu, încă neștiind ce să cred. Ce plan aveai? Din cauza Alissei? Ea mi-a ucis părinții!

— Nu. Nu ea i-a omorât. N-a fost chiar așa.

Câinii l-au înconjurat pe Daniel. Erau cinci. Și toți scoteau același mârâit sintetic. Probabil că Madara îi spusese deja unchiului Alex despre noi. Iar el pusese câinii să ne hăituiască.

— Ce tot spui? Am văzut înregistrarea. Ea a fost singură acolo. Ea i-a omorât.

— Nu înțelegi, a spus el repede. Da, ea i-a omorât. Dar ți-am spus — n-a fost din cauza unei defecțiuni de funcționare. Ea nu era un Echo obișnuit. Așa au crezut părinții tăi, dar nu era. Ea era un prototip fabricat pentru Sempura... Rosella proiecta prototipuri. Exemplare unice. De probă.

Ceva îmi suna fals.

— Proiectanții lucrează pentru o singură companie. Toată lumea știe asta.

— Nu înțelegi. Rosella este un geniu, cea mai bună din lume. Și este un om bun. Sau încerca să fie. Problema a fost că...

Un câine Echo s-a repezit la Daniel și l-a mușcat de piciorul stâng. I-am văzut lucirea dinților din titaniu, cu doi colți ascuțiți ca niște ace, mai lungi decât ceilalți. Aceștia au pătruns în carnea lui Daniel. Apoi un altul l-a apucat de piciorul drept. Al treilea a sărit pe el cu o forță mai mare decât cea a unui câine pur biologic și l-a țintuit la pământ.

Daniel m-a privit cu niște ochi obosiți. Câinii îi injectaseră ceva prin colții aceia.

— Trebuie să scapi. Găsește-o pe Rosella, a spus el înainte ca al treilea câine să-i înfigă colții în gât.

Cu ultimele puteri a reușit să articuleze:

— *Ține minte...*

Apoi s-a prăbușit pe iarbă. Intr-un somn mai adânc decât somnul. Și în timp ce haita de câini Echo a luat-o la fugă spre casă, chemați fără îndoială printr-o telecomandă pentru a-i ajuta pe androizi și pe polițiști să-i elimine pe ultimii protestatari, m-am dus la Daniel și m-am aplecat să văd în ce stare se află. Cea mai vizibilă rană era tăietura de cuțit din palmă, din care sângele încă se prelingea pe peluză. Și mai avea și o urmă pe obraz unde fusese izbit cu piatra. Acolo unde fusese mușcat de câini, se vedeau doar niște puncte închise la culoare, ca de la injecții sau ca niște mușcături de vampir.

Nu-mi mai era teamă de el. Era imposibil să-ți fie teamă de cineva care zăcea inconștient pe iarbă, în fața ta. De fapt, eu voiam să se trezească sau să-și revină cât de cât. Fiindcă mai avea să-mi dea informații. Dar nu era numai asta. El îmi salvase viața, iar eu știam că mă înșelasem în privința lui.

— Trezește-te! Trezește-te! Mă auzi? Daniel? Daniel! Trezește-te!

N-a avut nici cea mai mică reacție, nici măcar atunci când i-am dat o palmă peste față. I-am verificat pulsul. Nu mai verificasem niciodată pulsul unui Echo, dar știam că inima lor bate puțin mai repede decât cea a unui om, ca să pompeze mai repede sângele în corp, astfel încât musculatura și organele

interne să lucreze mai bine. Deși pulsul lui Daniel nu era chiar atât de rapid — el fiind inconștient —, era la fel ca al meu atunci când sunt îngrozitor de panicată. Sinceră să fiu, nici nu eram prea departe de o astfel de stare.

In minte îmi vâjâiau o mie de întrebări.

De ce mă salvase?

De ce plecase de lângă unchiul meu când știa foarte bine că va fi pedepsit dacă nu se supune ordinelor lui?

Este posibil ca un Echo să se simtă vinovat?

Și totuși, chiar acesta fusese ordinul unchiului Alex? Nu era mai plauzibil ca unchiul să-i fi spus să vină să mă ajute? În fond, erau destui Echo care să aibă grijă de unchiul Alex. Dar de ce ne urmărise un alt Echo?

Și ce era toată povestea asta cu Alissa? Mă auzise pomenind numele Alissei în prima seară. Poate că mințea. Dar pe urmă a menționat numele Rosella. De ce-ar fi menționat acest nume?

Oare mințea? Mereu reveneam la această întrebare.

Oare mințea?

Oare mințea?

Era un Echo. Un Echo despre care Iago îmi spusese deja că e ciudat. Și nu puteai să ai încredere într-un Echo nici dacă era mai puțin ciudat. Dar dacă mințea, atunci de ce risca totul spunându-mi că a cunoscut-o pe Alissa? De ce m-ar fi adus până în grădină, știind că aici era haita de câini Echo? Și de ce îmi spusese s-o găsesc pe Rosella?

Știam că n-am mult timp la dispoziție.

După ce se vor ocupa de protestatari — poate chiar mai devreme — cineva va veni să mă caute. Să-l caute pe Daniel. Mă uitam la el cum zăcea întins la pământ. La brațele în care mă purtase, la mâna rănită de cuțit în timp ce mă apăra pe mine, la obrazul zdrelit și învinețit unde fusese lovit cu pietroiul, la gâtul puternic și alb, străpuns de colții unui câine Echo. La toate acele răni. Toate căpătate din cauza mea. M-am uitat la pleoapele lui închise, care îi acopereau ochii verzi. I-am privit chipul, încercând să citesc pe el un indiciu. Ceva

care să-mi spună dacă mințea sau nu.

Bineînțeles că era imposibil să-mi dau seama. Tot ce știam era că mă uitam la un chip perfect, iar perfecțiunea nu-ți oferă răspunsuri. Nu făcea decât să mă deruteze și mai mult. El era un Echo. Eu nu puteam să simt față de un Echo decât teamă, nimic altceva, dar iată că totuși simțeam tot felul de lucruri.

Apoi mi-am amintit ceva. Androizii au o marcă de proveniență imprimată pe piele. Cam de aceeași dimensiune cu semnul de pe dosul mâinii stângi. Litera E.

Eu nu văzusem niciodată de aproape marca de proveniență a Alissei. Nici n-avusesem intenția să mă uit. Dar presupun că părinții mei au văzut-o când au cumpărat-o. Da. Probabil. Poate.

Am auzit niște pași apropiindu-se. M-am uitat printre arbuști și l-am văzut pe unchiul Alex, flancat de Madara și celălalt Echo care îl păzea — cel înalt și musculos, cu părul împletit în codițe rasta —, traversând peluza în direcția mea. In douăzeci de secunde aveau să ajungă aici.

Fără să mai pierd vremea, am tras de haina lui Daniel până i-am dezvelit umărul și am văzut marca de proveniență. O bandă de text, cu majuscule îngroșate și strânse, care formau niște cuvinte atât de mici încât abia le puteai citi:

PROIECTAT DE

ROSELLA MÁRQUEZ (B-4-GH-44597026-D)

PENTRU CASTLE INDUSTRIES

— Activează info-lentilele, am spus.

Intr-o secundă mi-a apărut în fața ochilor punctul verde care arăta că lentilele erau în funcțiune.

— Cameră foto, am comandat. Fotografiază imaginea.

Am clipit. Numărul de identificare al Rosellei Márquez era acum înregistrat. Exact la timp, după cum s-a dovedit.

— Oh, Audrey, slavă Domnului.

Unchiul Alex stătea în fața mea, cu un aer îngrijorat.

— N-a apucat să-ți facă niciun rău.

— Nu cred că voia să...

Unchiul nici n-a așteptat să audă ce spun.

— Chester, i s-a adresat el androidului uriaș cu șuvițe rasta, făcându-i semn spre Daniel. Ia ăsta și du-l în casă.

Ăsta. De ce mă durea să-l aud vorbind așa despre Daniel? *Androizii nu justifică sentimentele de compasiune. Ei sunt niște roboți.*

Și totuși, când Chester l-a săltat de jos și l-a cărat în casă, am simțit cum mi se strânge inima.

— Ce vrei să faci cu el? Va muri?

Se pare că întrebarea mea l-a nedumerit pe unchiul Alex. Poate nu neapărat ce-am spus, ci felul cum am spus-o.

— Audrey, a zis el cu blândețe, este vina mea. Un Echo nu câștigă niciodată o partidă de șah dacă i se spune să piardă.

Da. Unchiul îmi vorbea pe un ton blând. Dar felul în care mă privea era altfel decât până atunci. Avea o privire aspră.

— Ne vom asigura că de-aici înainte nu-ți va mai pune viața în pericol.

— Dar el nu mi-a pus viața în pericol. El... mi-a salvat-o.

Unchiul s-a apropiat de mine.

— Ce ți-a spus?

— Nimic, am spus răspuns.

Probabil că Madara executase o citire rapidă de voce fiindcă a zis:

— Minte, stăpâne.

Unchiul Alex s-a uitat la Madara cu o afecțiune pe care n-a reușit să și-o ascundă față de mine. Mi-am dat seama că ea era androidul lui preferat. Și totuși, i-a spus:

— Taci, Madara. Este tânără și este om. Are voie să mintă. E de așteptat.

— Mi-a zis ceva, dar n-avea nicio logică, am explicat eu. Asta am vrut să spun.

Unchiul Alex a clătinat ușor din cap.

— *Ceva.*

Câinii Echo s-au întors ascultători și au intrat la loc în adăposturile lor subterane, apoi trapele acoperite cu iarbă s-au închis și peluza și-a recăpătat aspectul normal. M-am uitat spre casă.

— Ești în stare de șoc. Cu toții suntem, desigur, după tot ce s-a întâmplat. Protestatarii au încercat să mă omoare. Sunt niște animale. Bestii. Prea fricoși ca să-și arate chipul de sub măști. Au încercat să-l omoare și pe Iago. Dar a scăpat cu bine. De fapt, s-a ocupat personal de mulți dintre ei. E un trăgător priceput. Cine zice că jocul de-a războiul nu este bun pentru copii? Poate că tocmai asta i-a salvat viața!

Unchiul a început să râdă, dar râsul i-a dispărut repede.

— Candressa n-a fost atât de norocoasă, a adăugat el.

— Ce s-a întâmplat?

— A împușcat-o unul. În braț. O să se facă bine. Acum este operată.

— E la spital?

— Nu. Avem o infirmerie la subsol. Chiar acum se ocupă de ea doi Echo.

— Îmi pare rău de ce aud.

— Au produs multe pagube. Am pierdut o avere, numai dacă iau în calcul operele de artă distruse. Tablourile lui Picasso! Au distrus tablourile lui Picasso! Ceasurile și mobilierul se repară singure, dar tablourile nu. Și toate din cauza unor teroriști. Niște teroriști încurajați de o propagandă ridicolă anti-progres.

— De genul celei promovate de tata?

El a oftat și m-a privit câtva timp, întrebându-se probabil dacă să fie politicos sau nu. Dar până la urmă s-a decis și a spus:

— Da, exact. Uite ce e, știu că tu crezi că eu l-am urât pe tatăl tău. Dar n-a fost așa. Era un om încăpățânat. Odată i-am oferit bani. Mulți bani. El m-a refuzat. La început n-a fost un radical, dar cu timpul a devenit. Cu cât eu aveam mai mult succes, cu atât mai principial era el. A fost o simplă rivalitate între frați. Nici mai mult, nici mai puțin. Și-acum să mergem, nu pot să stau aici

toată ziua. Trebuie să vorbesc cu poliția. Și să evaluez pagubele.

În timp ce ne întorceam spre casă, m-am întrebat dacă nu cumva chiar unchiul Alex era motivul pentru care Daniel îmi spusese să fug.

Ne-am întors în casă. Eram în camera mea. Unchiul Alex îmi spusese să rămân acolo până terminau de făcut ordine. Cred că voia să rămân în camera mea și ca să nu mai pun întrebări. Sau să văd ce aveau de gând să-i facă lui Daniel.

Stăteam și mă uitam pe fereastră. La traficul de pe rețeaua de șine magnetice. La osul plutitor din depărtare care era clădirea Noului Parlament, exact deasupra celei vechi care fusese inundată și evacuată cu mulți ani în urmă, deși Big Ben-ul rămăsese aproape intact. Osul conținea „un guvern de tot râsul", cum îl numea tata, deoarece majoritatea politicienilor care lucrau acolo primeau bani și de la unul dintre principalii giganți ai tehnicii moderne, dar semnficativ mai mulți de la compania Castle decât de la Sempura. Știind acest lucru și uitându-mă la imensa sferă rotitoare, cu castelul albastru pe ea, aveam impresia că unchiul stăpânea întregul oraș. Că era un fel de rege. Un rege cu mult mai puternic și mai bogat decât regele Henric al IX-lea.

Regele companiei Castle.

Problema era că, deși părea a fi un rege, nu era un rege iubit. Ci unul căruia mulți îi doreau moartea. De aceea era periculos să rămân aici. Dovadă ce se întâmplase azi. Dar ce mă neliniștea pe mine nu erau doar protestatarii — sau „teroriștii", cum se grăbise să-i numească unchiul Alex. Nu. Și nici androizii. Ci chiar unchiul Alex. Se purtase frumos cu mine, după cum spusese și Candressa. Era adevărat. Am încercat cu disperare să mă conving că îndoielile mele tot mai mari erau nefondate. Daniel o luase razna. Cum puteam să am încredere în cuvântul lui?

— Daniel se va face bine? l-am întrebat pe unchiul Alex când a venit să-mi aducă o cană cu ceai roșu.

— Audrey, nu înțeleg. Credeam că nu-ți plac deloc androizii.

— Nu-mi plac... nu... Vreau doar să știu ce se va întâmpla cu el. Aș vrea să pot vorbi din nou cu el.

Unchiul Alex s-a așezat pe un scaun și s-a lăsat comod pe spetează,

oftând adânc. M-am simțit ca atunci când am susținut interviul la Universitatea Oxford. Am avut sentimentul că sunt evaluată.

— Ei bine, mă tem că asta nu se va mai întâmpla.

— De ce? Ce vrei să faci cu el?

— Stai liniștită, Audrey. N-o să-l lichidăm. Ii vom face câteva mici modificări, apoi îl vom expedia de-aici.

Câteva mici modificări.

— Tu nu știi anumite lucruri despre Daniel, a spus unchiul Alex.

— Ce lucruri?

— El nu este un prototip obișnuit. S-au cheltuit mulți bani pentru el. A fost conceput de cel mai bun proiectant. De un geniu. Dar de multe ori geniile astea au o problemă. Uneori, un geniu forțează limitele. Poate crea un produs pentru care nu suntem pregătiți. Poate proiecta ceva cu un comportament imprevizibil. Și cred că exact asta s-a întâmplat acum.

— Ca Alissa?

— Cum?

— Alissa a avut un comportament imprevizibil.

— Alissa nu era un produs Castle. Dacă era un produs Castle, n-ar fi fost scoasă pe piață. Niciunul dintre androizii pe care îi am aici nu a fost încă scos pe piață.

— Dar ziceai că nu sunt periculoși. Ziceai că n-am de ce să mă tem de ei.

— Chiar *nusunt* periculoși. Majoritatea. De fapt, fără ei am fi fost morți la ora asta. Omorâți cu sânge-rece de bestiile alea de teroriști.

Părea furios, dar ascundea ceva. Începea să mi se facă frică. A revenit la subiectul inițial.

— Niciun prototip Castle n-a mai creat probleme până acum. Doar Daniel. Cel mai avansat dintre toți. Și, prin urmare, cel mai problematic.

— Și ce ai de gând să faci cu el?

— Nu știu ce știi tu despre Echo. Creierul lor arată ca al nostru, dar nu este ca al nostru. Funcționează pe baza unui cod. Are implantat un cip. Acest

cip trimite diferite instrucțiuni și declanșează reacții în diferite părți ale creierului. Partea din spate a creierului are legătură cu gândirea liberă. In cazul lui — dintr-un motiv pe care nu-l pot identifica — partea aceasta pare să declanșeze imaginația.

Nu mai înțelegeam nimic.

— Imaginația? Este un lucru rău?

— Imaginația este periculoasă, Audrey. Imaginația le induce un anumit grad de impredictibilitate. Ii face mai avansați, dar sporește gradul de risc. Din fericire, la un Echo, ea este localizată aici.

Unchiul s-a bătut ușor cu palma peste ceafă.

— Și este foarte simplu de extirpat, păstrându-i, totodată, un anumit grad de funcționalitate.

Grad de funcționalitate.

— El nu este un robot!

— Ba exact asta este. Este un Echo. N-a fost născut, a fost făcut. Lucrurile sunt foarte clare. Iar acest robot nu mai funcționează cum trebuie, așa că va fi retrogradat. Apoi am să-l scot la vânzare. Să știi că există o piață mare pentru rebuturi. Unii ajung pe Lună. Alții ajung la Londra unde prestează diverse munci murdare sau periculoase. Sunt ieftini. Locul ăla este plin de ei.

— Care loc?

A arătat spre fereastră, la sfera rotitoare din depărtare.

— Zona de Resurecție?

Mi-am amintit ce-mi povestea tata despre locul acela. Despre încăierările violente dintre animale și androizii care le îngrijeau. Tata îl compara cu Colosseumul din Roma antică, unde creștinii erau aruncați în lupta cu leii doar ca să se distreze mulțimea. Dar în loc de creștini, acolo erau androizi, și în loc de lei erau tigri. Cu toate că tata nu era un fan Echo, îi dădeam dreptate când spunea că era o cruzime — cel puțin față de animale, dacă nu față de altcineva. Și totuși, în mod paradoxal, eu nu mă gândeam la animale. Mă gândeam la Daniel.

— Majoritatea androizilor nu rezistă acolo mai mult de o lună, am spus

eu.

— Unii rezistă, alții, nu. Asta nu-i problema noastră.

— Dar este proprietatea ta. Este proprietatea companiei Castle.

S-a uitat la mine într-un fel care dădea de înțeles că știam amândoi că jucăm un joc. Spuneam unele lucruri, dar nu le spuneam pe altele.

— Zona de Resurecție este un loc de divertisment. Pe teroriștii aceia îi înfurie, dar ce nu-i înfurie pe ei? Într-o zi am să te duc și pe tine acolo. Cred că ai să te convingi că tatăl tău s-a înșelat în privința ei. Este un loc unde mulți oameni se simt foarte bine. E o treabă foarte bună.

Chiar atunci s-a auzit un zgomot. Slab, dar alarmant. Un țipăt.

— El țipă? Daniel țipă?

— Posibil.

Mi-am dat seamă că probabil chiar atunci îl operau.

— Pării că îl doare. Nu-i faceți operația sub anestezie?

— Un Echo nu simte durere.

— Dar el este un prototip avansat. *El* simte. Poate să-și imagineze lucruri și să simtă durere.

Unchiul Alex s-a uitat spre tablou. La acele nuduri îngrozite, reci și învălmășite, care ascultau muzică.

— Interesant. Sunt sigur că un artist ca Matisse ar fi fost de acord. Prețul imaginației este durerea. S-ar putea să fie adevărat.

A început să râdă.

— Eu zic că e mai bine s-o simtă decât s-o provoace.

Apoi s-a ridicat să plece. Țipetele au continuat. Îmi stârneau în minte tot felul de întrebări. Întrebări pe care nu mă mai temeam să le pun.

— Cine e Rosella?

Unchiul Alex a oftat, scoțând un ușor șuierat pe nas.

— Nu știu ce ți-a spus, dar n-ar trebui să-l crezi. Se juca cu mintea ta.

— De unde știi că el a zis ceva de Rosella? am întrebat eu simțind că această revelație începe să pompeze în mine adrenalină, accelerându-mi bătăile

inimii. Alissa a zis. V-am spus asta la conferința de presă. Dar ai dreptate — mi-a spus și Daniel. Ea e un geniu? Ea a făcut-o pe Alissa?

Unchiul Alex s-a oprit în drum spre ușă.

— Se vede că ești fiica tatălui tău. Întrebări. Întrebări. Întrebări.

— Tatăl meu a fost un om bun.

El a clătinat din cap. S-a uitat la mine cu niște ochi în care nu se vedea nici urmă de afecțiune.

— Da, dar uite ce pățesc oamenii buni.

— Trebuie să știu.

A zâmbit. Acum, privind retrospectiv, îmi dau seama că atunci a fost pentru prima dată când nu și-a mai ascuns cruzimea, lăsând-o să i se citească pe chip.

— Atunci vino cu mine. Poți să-l întrebi pe Daniel tot ce vrei să știi.

In momentul acela nu înțelegeam de ce voia unchiul Alex să se întâmple acest lucru.

Adică de ce voia ca eu să-l văd pe Daniel după operație.

De ce m-a condus două etaje mai jos, într-o parte a casei unde nu mai fusesem — în sala de operații, la capsula orizontală în care stătea întins Daniel, cu ochii deschiși, dar nemișcat, sub carcasa de aerogel.

Abia acum îmi dau seama că era vorba despre putere. In viața unchiului Alex, totul avea legătură cu puterea. Strategiile agresive din afacerile lui, conacul imens din Hampstead, tablourile de Matisse și Picasso, sculpturile holografice. Toate trebuiau să arate cât de puternic și de important era el. Mi-aș fi dorit ca tata să-mi fi spus mai multe despre cum era unchiul Alex în copilărie. Poate că asta ar fi explicat unele lucruri. Poate că într-o zi am să descopăr adevărul.

In orice caz, era vorba despre putere. Despre puterea pe care o avea asupra produselor sale, printre care se număra și Daniel, dar și despre puterea pe care voia să-mi arate că o avea asupra mea. Pentru că, într-adevăr, acesta a fost momentul când totul s-a schimbat între mine și unchiul meu. A fost punctul când s-a terminat cu prefăcătoria. Când nu mai puteam să încerc să mă conving că unchiul îmi voia doar binele. Poate din cauza șocului provocat de faptul că activiștii reușiseră să pătrundă în casa lui, nu știu, dar măștile au căzut.

Am intrat în camera mobilată sumar, de un alb imaculat.

— Deschide capsula, a spus unchiul.

Capsula s-a deschis și din ea ne privea Daniel care stătea întins acolo. Doar că ochii lui erau altfel acum. Păreau pierduți și goi, așa cum arată de obicei ochii unui Echo.

— Bun, a zis unchiul Alex trecându-și mâna prin păr. Te las să-i pui întrebări. Eu mă duc să văd cum merg reparațiile din casă.

Și ne-a lăsat singuri.

13

Bineînțeles că nu eram chiar singuri.

Nu puteai fi absolut singur niciunde în această casă. Erai în permanență urmărit, înregistrat, monitorizat. Unchiul Alex putea fi în capsula lui sau în camera de securitate, urmărindu-ne în timp real.

Am încercat să nu mă gândesc la lucrul acesta.

Am încercat să-mi concentrez atenția asupra lui Daniel.

Era ciudat. Toată povestea asta era ciudată. Oare dormea cu ochii deschiși? Când m-am apropiat, am văzut sângele. Mi-am adus aminte că sângele unui Echo este aproape identic cu sângele uman, doar că al lor are mai puține celule albe, de ceea este mai închis la culoare. Începuse deja să se usuce la ceafă, acolo unde capul stătea sprijinit pe perna chirurgicală tare, și să se întărească în părul lui blond.

— Bună, am spus.

Niciun răspuns. Nici măcar o clipire din ochi.

— Daniel, sunt eu, Audrey. Mi-ai salvat viața. Vreau să-ți mulțumesc.

Parcă am sesizat ceva atunci. O contracție aproape imperceptibilă între sprâncenele lui. Probabil un semn că îmi auzea cuvintele.

Și încă ceva...

Nu-mi mai producea teamă.

Intotdeauna mă tulburase înfățișarea androizilor: chipurile și trupurile lor perfecte. Era o perfecțiune care mie mi se părea urâtă. Frumusețea avea și imperfecțiuni și asta îi făcea pe oameni speciali. Sau poate că așa îmi spuneam eu deoarece eram spătoasă și aveam un mers de băiețoi. In fine. Dar dacă toți am fi făcuți să arătăm perfect, atunci nimeni n-ar mai fi special, deoarece a fi special înseamnă a fi diferit, oferind ceva ce nu găsești în altă parte, iar androizii erau toți la fel. Modelele se schimbau, dar toți erau egali în perfecțiunea lor.

Pielea unui Echo nu semăna cu pielea umană. Nu avea pori, semne sau imperfecțiuni. Totul era făcut să fie simetric și atrăgător din punct de vedere

vizual. Evident, unor oameni le plăcea lucrul acesta. (Presupun că la asta s-au și gândit când au fabricat trupele muzicale de „băieți" Echo — Universal Affection, Echo Echo, 3.14 și Love Circuits — pe care întotdeauna le considerasem exact opusul unei trupe autentice și rebele, alcătuită din oameni, ca Neo Maxis.)

Dar frumusețea era altceva. Ceva mai tainic, ceva ce exista în interiorul fiecărei ființe vii și putea fi văzut doar de anumiți oameni. Iar după ce o vedeau, nu mai puteau s-o treacă cu vederea fiindcă, așa cum spuneau poeții aceia din vechime, frumusețea înseamnă adevăr și eternitate, și te conectează cu infinitul.

Frumusețea nu aparținea roboților. Nu aparținea androizilor. Și totuși ea era acolo, la fel de greu de identificat ca mica încruntătură ce apăruse pentru o fracțiune de secundă pe fruntea lui Daniel.

— N-ar fi trebuit să ți se întâmple una ca asta, i-am spus eu. Îmi pare rău. Ce s-a întâmplat? De ce ai rămas treaz? De ce nu te-au deconectat? Te-au torturat. Ai simțit durere. Tu n-ar trebui să simți durere, dar oricine te-a auzit țipând știe că te-a durut. Îmi pare rău.

A clipit, închizând ochii extrem de încet, și când i-a deschis, s-a uitat la mine. Dar acesta nu mai era băiatul Echo care îmi salvase viața. Băiatul acela parcă dispăruse. Cu totul. Părea că nu mai era acolo.

— Te rog. Spune ceva. Orice. Numai vorbește. Știu că mă auzi.

Nu puteam să nu mă simt datoare față de el. Când o persoană îți salvează viața, îi datorezi enorm. I-am atins pielea.

— Mi-ai spus că ai cunoscut-o pe Alissa. Mi-ai spus că ai fost proiectat de o persoană pe nume Rosella Márquez.

A clipit din nou.

— Mai aveai să-mi spui ceva. Despre Alissa. Despre unchiul Alex.

Ochii lui priveau fix într-ai mei, dar era greu să-mi dau seama ce anume vedea el de fapt. Brusc m-am simțit rușinată, conștientă că eram o ființă umană plină de imperfecțiuni.

El a mişcat buzele.

Voia să vorbească.

— Cine eşti? a întrebat el cu o voce care a sunat inexpresivă, egală şi neutră.

Am avut un sentiment ciudat. Uşurarea de a-l auzi vorbind, amestecată cu dezamăgirea produsă de vorbele lui.

— Sunt Audrey. Audrey Castle. Sunt nepoata domnului Castle. Părinţii mei au fost omorâţi de un Echo pe nume Alissa. Era un Echo fabricat de Sempura, nu de Castle.

Apoi am adăugat în şoaptă:

— Incep să cred că eu sunt încă în viaţă doar pentru că îi sunt utilă. Il pot ajuta să marcheze puncte împotriva companiei Sempura.

Şi chiar când am spus asta, mi-am dat seama, cu o tresărire de spaimă, că era adevărat.

El s-a încruntat din nou. Ca atunci când te străduieşti să înveţi o limbă străină. A întors uşor capul spre mine. Se pare că mişcarea i-a produs o durere puternică. A făcut o grimasă. Instinctiv i-am pus cu blândeţe mâna pe obraz.

— Stai liniştit, am spus eu. Imi pare rău. Te deranjez. Nu vreau să te deranjez. Tu mi-ai salvat viaţa.

Mi-am amintit o poezie. Era una dintre preferatele mamei mele. Uitându-mă la el, am încercat să-mi imaginez ce simţea şi atunci mi-a venit pe buze primul vers:

— *Eu sunt: dar ce sunt, nimănui nu-i pasă şi nimeni nu ştie.*

Ochii lui nu mai păreau atât de goi acum. In ei se vedea tristeţe. Nici nu ştiam dacă era mai bine că simţea tristeţe decât să nu simtă nimic. Mi-am adus aminte de ziua când am fost în camera lui. Mi-am adus aminte cum m-a ţinut în braţe. Mi-am adus aminte de respiraţia lui caldă. Mi-am adus aminte că am simţit lucruri pe care n-ar fi trebuit să le simt.

Şi atunci l-am sărutat.

M-am aplecat şi l-am sărutat uşor pe buze.

N-a fost un banal sărut romantic ca în holo-filme. A fost un sărut pe care îl dai cuiva la care ții. Și știam că mă înșelasem în privința lui, știam că era confuz și avea dureri. Știam că riscase enorm pentru mine. În tot acest timp, el încercase să mă protejeze. Și mai știam că, în acest moment, el era singurul meu aliat adevărat de pe lumea asta, așa că voiam să-l ajut să-și revină și să-i arăt că cineva ține la el.

Mă schimbasem. Simțeam emoție față de cineva care practic era un robot. Dacă un robot ar putea evolua într-atât încât să devină aproape uman, poate că și un om ar putea evolua astfel încât să înțeleagă acest lucru. Poate că asta înseamnă maturitate. Să-ți schimbi părerile. Să-ți deschizi mintea. Să recunoști față de tine că te-ai înșelat în anumite privințe.

— Tu nu ești ca ceilalți, am spus eu. Ești altfel. Ție îți pasă. Simți durerea. Dar într-o zi vei simți și alte lucruri. Simțăminte mai frumoase, îți promit.

El a șoptit ceva.

— *Audrey*.

Îmi știa numele. Am simțit că-mi explodează inima de bucurie când mi-am dat seama că îl ajutam să-și revină.

Părea că voia să mai spună ceva. Și a spus.

— El a modificat-o pe Alissa.

Parcă așa a spus, dar nu eram sigură.

— Cum? *Cum?*

Dar m-am oprit, deoarece chiar atunci s-a deschis ușa și unchiul s-a întors.

— Gata, porumbeilor, a zis el. E timpul să vă luați rămas-bun. Fiindcă nu cred c-o să vă mai vedeți.

Unchiul Alex m-a escortat în camera mea, apoi a plecat. A închis ușa după el. Eu m-am așezat și am rămas acolo. Am închis ochii. Imi era ciudă pe mine. Fusesem plină de prejudecăți. Il judecasem pe Daniel în funcție de cele întâmplate cu Alissa și de ideile pe care mi le inoculase tatăl meu.

Tata. M-am gândit la ce-mi spusese el ultima dată, chiar înainte de a muri: *Monștrii nu se deosebesc de tine sau de mine. Nimeni nu se trezește dimineața crezând despre sine că este un monstru, nici măcar atunci când deja a devenit un monstru, deoarece schimbările s-au produs treptat*. Se referea la unchiul Alex, abia acum înțeleg. Dar pe urmă mi-am dat seama că nu puteam să stau acolo cu mâinile încrucișate. Așa că m-am ridicat în picioare și m-am dus la ușă.

— Deschide, am spus.

Nimic.

— Deschide.

Ușa a rămas închisă.

— Comand ușii să se deschidă. Ușă, deschide-te. Ușă, deschide-te. Ușă, deschide-te, deschide-te, deschide-te...

Mi-am adus aminte ce-mi spusese Lina Sempura: *Fetițo, deschide ochii. Deschide ochii.*

Ușa avea o clanță. Un model vechi, cu ornamente, de pe vremea când ușile nu erau acționate printr-o comandă mentală sau vocală. Am încercat s-o rotesc, dar nu se rotea. Am tras de ea, dar ușa, deși părea veche, avea o încuietoare cu sistem de securitate electromagnetic și, oricât aș fi tras de ea, tot nu s-ar fi deschis.

Unchiul Alex mă încuiase acolo.

Am început să bat în ușă.

— Lăsați-mă să ies! Lăsați-mă să ies de-aici!

Dar n-a venit nimeni. După câtva timp l-am auzit pe Iago prin interfon. Era clar că mă urmărea din capsula ce se afla în camera lui.

— Vai de mine, a spus el cu râsul răutăcios al unui mucos de zece ani. Se pare că ai rămas închisă acolo.

A continuat să râdă, crezându-se amuzant.

— Va trebui să aștepți până o să-ți crească părul suficient de lung și până o să apară un prinț călare care să se cațere pe el și să te salvezel Da. Măcar de-ar exista un prinț căruia să-i pese de o ciudată ca tine.

— Iago, te rog, ajută-mă. Trebuie să ies de-aici. Sunt claustrofobă, mă simt rău. Unchiul — tatăl tău — m-a încuiat din greșeală.

Făceam pe proasta, evident, deoarece aveam serioase dubii că taman din greșeală eram închisă acolo. Dar o parte din mine spera că sunt paranoică.

Deschide ochii.

Iago a continuat să râdă. Avea un râs fals, nefiresc de puternic, ca să fie sigur că-l aud.

— N-a fost o greșeală. Dar dacă te face să te simți mai bine, poți să crezi c-a fost. Poți să crezi ce vrei tul Poți să crezi și că tatălui meu îi pasă de tinel

— Dar mă lasă să locuiesc aici, am spus eu.

Nu era nevoie să-l aud pe Iago râzând de cealaltă parte a ușii ca să-mi dau seama ce penibilă eram. *Mă lasă să locuiesc aici.* Eram o proastă. Eram ca un tigru în Zona de Resurecție, mulțumit că avea și el o cușcă acolo.

Mi-a venit în minte un vers dintr-un cântec de Neo Maxis, „Dragostea într-o colivie", din urmă cu trei ani: *Asta îmi amintesc cel mai bine/ Când credeam că sunt oaspete, eram un biet prizonier...*

Mi-am amintit ce se întâmplase în urmă cu trei zile. Când am lichidat-o pe Alissa — sau așa am crezut eu.

Eram în mașină, neștiind încotro merg. Eram traumatizată, nu mai puteam să gândesc, nu mai știam nici cum mă cheamă, când a sunat holofonul și am vorbit cu unchiul Alex.

Incerca să ia legătura cu părinții mei. Voia să-i invite la petrecerea de ziua lui de naștere. Evident, încercase mai întâi acasă și, cum nu răspundea nimeni, a încercat să-i contacteze în mașină.

Dar de ce sunase *atunci*?

Am încercat să-mi aduc aminte când a vorbit unchiul Alex cu părinții mei ultima dată. De Crăciun? Posibil. Dar nu eram convinsă. Un lung interval de timp nu mai vorbiseră la holofon. Și-atunci, care era probabilitatea ca el să fi încercat să-i contacteze atât de curând după moartea lor? Matematica nu era punctul meu forte, dar mi s-a părut a fi o coincidență mult prea mare.

Poate că unchiul Alex era telepat. Poate, poate... Apoi m-am gândit la Daniel. Voise să-mi spună încă ceva înainte să fie atacat și doborât la pământ de câinii Echo. „*Ține minte*", spusese el. Dar ce anume?

Nu știam.

Am încercat să-mi adun gândurile. Eram speriată și știam că puteam opri acea teamă doar dacă îmi puneam din nou neuropadurile — lăsate pe comoda de lângă patul meu. În câteva secunde aș simți că mă calmez. Dar gândul că m-aș simți calmă era cel mai terifiant dintre toate, deoarece frica apărea întotdeauna dintr-un motiv anume.

Și uneori apărea pentru a te ține în viață.

Daniel. Jurnal mental 2.

1

— *Te pareces mucho a él*, a spus Rosella oftând. Arăți exact ca el. Sau cel puțin așa cum îmi imaginez eu că ar arăta.

— Cine? am întrebat.

Dar nu mi-a răspuns.

Apoi a început să se plimbe în cercuri prin cameră. Își ciupea buza de jos și murmura ceva doar pentru ea. Nu înțelegeam ce se întâmplă, dar am interpretat comportamentul ei ca fiind anxios. M-am uitat la ea.

După șase minute și cincisprezece secunde, a inspirat adânc și părea că a luat o decizie. A scos ceva din buzunar. Un mic recipient negru, de formă cilindrică. A venit la mine și mi-a cerut să întind mâna stângă, cu palma în sus.

Am făcut exact cum mi-a cerut, iar ea m-a prins de antebraț și a apăsat pe capătul cilindrului negru. Din el a apărut un mic disc de cupru. Știam despre cupru că este un metal rezistent la coroziune, maleabil, durabil și un foarte bun conductor de căldură, al doilea după argint.

Am avut un sentiment de nesiguranță când discul de cupru a ieșit din cilindru și a aterizat pe încheietura mâinii mele.

Nesiguranță. Încă ceva ce n-ar fi trebuit să simt.

— Un Echo primește două mărci, mi-a explicat Rosella. Marca de proveniență și această marcă de identitate. Una privată și alta publică. Una aplicată în interiorul rezervorului, alta în afara lui, ca să se verifice că nu există o reacție nedorită.

Abia după o secundă sau două am simțit cum îmi frige pielea. O durere intensă, mistuitoare, în timp ce priveam pe fereastră la ziua senină și toridă. Am scos un mic strigăt de durere. Mi-am amintit de durerea pe care o simțisem în rezervor. Durerea era aceeași, indiferent că știam ce însemna sau nu. Durerea era complet independentă de informații. Ea a apăsat din nou pe capătul cilindrului și discul s-a desprins de pe pielea mea, întorcându-se în lăcașul lui. Rosella s-a îndepărtat de mine, aproape speriată.

— Dumnezeule, a spus ea. Am reușit. Chiar am reușit.

Obiectul acela îmi lăsase pe piele o cicatrice sau o marcă. Cicatricea era în formă de cerc, cu litera E în interior. Roz-închis, ștanțată pe piele. Apoi femeia s-a uitat cu atenție la umărul meu. Aveam un nume pe el. Și niște cifre. Numele ei și numărul de identificare. Mi l-a arătat. L-am văzut reflectat în oglindă.

PROIECTAT DE

ROSELLA MÁRQUEZ (B-4-GH-44597026-D)

PENTRU CASTLE INDUSTRIES

— Asta a fost aplicată automat, mi-a explicat ea referindu-se la marcă. Când erai în rezervor. In laborator.

Atunci a avut încă o revelație.

— Probabil că din cauza ei te-ai trezit. Probabil că, atunci când ai simțit-o, ai înviat.

In acel moment, spusele ei m-au contrariat, deoarece eu știam altceva.

— Androizii nu învie. Ei sunt puși în funcțiune. Eu sunt viu?

— Chiar nu știu...

Era speriată. Mi-am dat seama când i-am văzut pupilele dilatate. Era o teamă combinată cu încântare.

— Am avut un vis, a spus ea. Il aveam de ani de zile. Visam să creez ceva care să pară atât de viu încât să nu se vadă diferența. Iar visul meu tocmai s-a împlinit. Uneori nimic nu este mai înfricoșător decât să vezi că un vis de-al tău a devenit realitate.

S-a ridicat în picioare și s-a îndepărtat de mine mergând cu spatele până s-a ciocnit de masa de lucru. A rămas acolo și a început să respire foarte repede și adânc.

— Ai simțit durere, a zis ea.

— Da. Asta înseamnă că nu sunt un Echo?

— Ba ești. Ești. Dar un prototip Echo nu ar fi înviat în rezervor. N-ar fi trebuit să simți nimic înainte să fii activat. N-ar fi trebuit să simți teamă. N-ar fi trebuit să vezi disperarea într-o formă abstractă. Și mai ales, n-ar fi trebuit să

simți durere!

— Atunci de ce mi s-au întâmplat toate astea?

— Și nici să pui întrebări! a spus ea trecându-și mâinile prin păr. N-ar trebui să pui întrebări. Nu ești făcut să fii curios. Nu ești făcut să te întrebi despre situația ta. Ești făcut să fii, atât. Să exiști. Să știi fără să cugeți. Să acționezi fără să simți. Să execuți fără să pui întrebări. Astea sunt principiile după care funcționează un Echo. Iar eu le-am încălcat. Am încercat să le încalc, dar... dar... dar... nu m-am *așteptat* să reușesc.

A început să plângă și să zâmbească în același timp. După ce a terminat de vorbit, și-a turnat într-un pahar patruzeci și trei de mililitri dintr-un lichid arămiu. Am detectat un miros de malț de orz și alcool, prin urmare am știut că băutura respectivă era whisky. Femeia a spus următorul lucru:

— *Hay algo que quiero contarte*... Vreau să-ți povestesc ceva. Îți datorez o explicație. Să știi că tu ești unicat. Nu există în lume niciun Echo la fel ca tine. N-a existat niciodată. Niciodată. *Nunca*. Nici măcar n-am știut că este posibil, dar întotdeauna mi-am imaginat că este. Am pierdut un copil. Era băiețel. A murit în somn când avea zece luni. Il chema Daniel. Este numele unei rude. Al doilea nume al bunicului meu. Intotdeauna al doilea nume. Dar eu n-am respectat tradiția. Era blond, la fel ca tatăl lui. Asta mă deprima. *Triste*. Apoi relația dintre mine și bărbatul meu s-a stricat. Il chema Alfredo și era un nemernic. Nu-i nevoie să știi mai mult despre el. În fine, după aceea am început să-mi fac rău singură. Îmi provocam tăieturi pe corp ca să nu mai simt suferința, fiindcă suferința fizică este întotdeauna mai ușoară decât cea psihică. Uite...

Am văzut că avea pe brațe niște cicatrici albe și subțiri.

— A trebuit să mă duc la doctor, dar niciodată n-am reușit să trec peste chestia asta. Singurul lucru în care găseam consolare era să lucrez la proiectul tău. Și să beau whisky. Știi, am vrut să creez un Echo care are emoții și sentimente. Am lucrat mult la conceperea ta. La început, ai fost doar un produs comandat de Alex Castle. Voia pe cineva puternic, agil, cu o minte de o precizie

matematică și o mare capacitate de calcul. Însă eu mi-am dat seama că erai cea mai mare șansă de a încerca. Mi-a alocat mulți bani ca să te concep pe tine. Așa că m-am jucat cu codul în fel și chip. M-am jucat de-a Dumnezeu. Am ridicat nivelul jocului. Nu mai dormeam. Mereu trebuia să perfecționez câte ceva, ba aici, ba acolo, ba dincolo. *Si.*

Fruntea i s-a încrețit între sprâncene.

— Să trăiești așa, fără nimic, doar cu pastile energizante, whisky și acest vis stupid. *Me pasé.*

— Nu mai există alții ca mine?

— Nu. N-au cum. Ai fost făcut diferit. Codul tău n-a fost doar codul unui Echo. Adică a fost, dar numai în proporție de 99,9%. Atât e programarea. Însă a mai fost ceva.

— A mai fost ceva?

A ezitat. A strâns din buze și a expirat lent, controlat, așa cum fac oamenii când încearcă să se calmeze sau să prindă curaj. Se juca cu medalionul de la gât, plimbându-l dintr-o parte în alta pe lănțișor.

— Ai aceleași cunoștințe, aceeași abilitate de a învăța rapid, aceeași viteză, aceeași forță fizică și aceleași reflexe, dar te-am făcut diferit. *Mira esto.* Uită-te aici.

Și-a scos medalionul de aur de pe lănțișor și l-a deschis ca să-mi arate ce conține. Înăuntru era o buclă de păr blond. Am numărat treizeci și unu de fire.

— Ăsta este părul lui, mi-a explicat ea. Este părul lui Daniel. Părul băiatului meu.

M-am uitat la el și am început să înțeleg. Știam că părul — chiar și un astfel de păr care n-avea foliculi perfect intacți — conține ADN mitocondrial și, cu toate că acest tip de ADN păstrează mai puține informații decât ADN-ul nuclear, exista un software de predicție cu ajutorul căruia se putea afla și restul, completând majoritatea pieselor lipsă din puzzle.

— Tu nu ești el, a spus ea. Ești un Echo. Dar eu am dizolvat părul în soluție. În soluția din care ai fost făcut tu. În lichidul născut din cod. Este ca și

cum tu ai conține o părticică din el. Așa cum acest medalion conține o părticică din el. Ești un medalion din carne și oase. O amintire reînviată. Ești un Echo și, totodată, un ecou. Dar tu ești *tu*. Cineva complet nou. Ai o forță fizică și mentală pe care oamenii nu o au, emoții și vise pe care androizii nu le au. Acel 0,1% face toată diferența. *Es todo*. Inseamnă totul. E ca o... ca o...

A căutat să zâmbească.

— E ca o crăpătură în ușă prin care pătrunde soarele și luminează toată camera. Ești cel mai bun din ambele lumi. Ești rezultatul final al evoluției.

Aceste cuvinte nu m-au liniștit. Dimpotrivă, m-au făcut să mă simt mic. Am simțit o emoție intensă, caracterizată printr-o senzație de gol, de expunere. Am identificat-o ca fiind singurătate. Și apoi teamă. Am început să mă îngrijorez. M-am gândit la marca de pe umărul meu. *Pentru Castle Industries*.

— Ce se va întâmpla cu mine?

Ea și-a îndreptat privirea spre crucea de pe perete cu mica figurină din aliaj alb, care întruchipa un bărbat răstignit. Apoi s-a uitat în ochii mei și probabil a văzut teama fiindcă mi-a zis:

— Nimic, Daniel. Nu ți se va întâmpla nimic. Am mai pierdut un Daniel. Pe tine n-am să te pierd. Tu nu vei fi vândut. Poți să stai aici. Să locuiești la mine. Am să-i spun domnului Castle că mai am de lucru la tine, că ceva n-a mers bine. Am să-i spun că voi încerca să te repar, apoi am să-i spun că n-a mers. Totul va fi bine — da, sunt sigură.

Vorbea ca și cum încerca nu doar să mă convingă pe mine, ci să se convingă și pe ea. Dar eu voiam s-o cred. Sau poate că fărâma omenească din mine voia.

— Sper, am spus eu.

Probabil că am fost primul Echo din câți au existat vreodată care a folosit cuvântul *sper*. Dar știam că speranța este un lucru fragil, care se poate frânge la fel de ușor ca un fir de păr de om.

2

O scurtă perioadă lucrurile au mers bine. Într-o zi s-a dus la birou și l-a apelat prin holofon pe domnul Castle. Nu am fost de față la conversația lor și abia mult mai târziu aveam să-l văd prima oară, dar rezultatul a fost că Rosellei i s-a acordat timp „să mai lucreze" la mine. Bineînțeles că ea nu avea această intenție. Iar eu trebuie să-i mulțumesc pentru asta.

Am locuit împreună cu Rosella și bunicul ei bolnav. Cheltuielile pentru întreținerea mea erau minime, deoarece eram un Echo. Supraviețuirea mea depindea doar de o soluție din zahăr și apă. Cinci sute de mililitri pe zi. Plus 22 de minute de reîncărcare sau „somn" pe noapte.

În timp ce Rosella se ducea să lucreze în depozitul ei din Valencia, eu îmi ocupam timpul având grijă de Ernesto și observând iguanele care erau ținute afară drept animale de companie. Când am ieșit din casă, am văzut o coloană de fum înălțându-se spre cer. Se simțea și un miros de sulf. Fumul provenea din orașul Catadau. Mai târziu aveam să aflu că orașul Catadau fusese distrus de către guvernul spaniol cu două luni în urmă. Dar incendiile nu se stinseseră. Era un oraș care ardea tot timpul.

Incendiile nu se vedeau. Doar o lumină pâcloasă. Într-un fel, totul părea că arde din cauza soarelui dogoritor. Simțeam arșița. Mie nu-mi ardea pielea așa cum s-ar întâmpla în cazul oamenilor, mai ales dacă ar avea o piele deschisă la culoare ca a mea. Mie nu putea să-mi provoace cancer. (Încă un lucru pe care îl știam: singurul tip de cancer de care se mai îmbolnăveau oamenii de când medicina descoperise metodele de regenerare a celulelor de tip T în secolul 21 era cancerul de piele. Acesta predomina în țări europene unde, în ultima sută de ani, temperatura era extrem de ridicată, cum ar fi Spania. În alte țări —, Marea Britanie, Noua Germanie, toată Peninsula Scandinavă, Nordul Franței, Canada și o mare parte din Statele Unite — clima devenise mai umedă, se produceau mai multe furtuni și ploua mai mult; prin urmare, acolo cancerul de piele nu era o problemă. Dar dacă aveai pielea foarte deschisă la culoare și locuiai într-o țară ca Spania, Italia sau oriunde mai la sud de Austria, atunci

trebuia să ai grijă.) Totuși, arșița putea să-mi dăuneze și mie, chiar dacă eram un Echo. Din cauza ei pierdeam lichid și uneori trebuia să beau mai mult de cinci sute de mililitri de apă. Apa nu era de la robinet. Rosella o păstra în sticle puse la frigider.

Vila era foarte modestă. In interior mirosea a humă și a lapte acru. Era izolată de lumea exterioară. Părea a fi abandonată de treizeci de ani, de când Rosella se mutase în ea fără s-o modernizeze în niciun fel.

— Guvernanții vor s-o distrugă, mi-a spus ea. In fiecare zi mă trezesc cu teamă că vor trimite o rachetă de localizare ca să ne arunce în aer. Nici măcar nu folosesc o armă cu antimaterie. Nu merită să irosească pentru noi o bombă costisitoare! Vor să scape nu doar de proprietățile de aici, ci și de locatarii lor.

— De ce?

— Ei susțin că în ele locuiesc oameni periculoși. Foști condamnați. Oamenii de genul ăsta. Oameni care n-au nevoie de acte de identitate sau de bani. Dar exagerează. In principiu, guvernanților le este întotdeauna frică de cei săraci, deoarece aceștia nu mai au nimic de pierdut.

Mi se părea incredibil că Rosella era săracă. Fusesem programat să cred că oamenii sunt recompensați pentru talentele lor, iar Rosella era fără îndoială unul dintre cei mai talentați oameni.

In cea mai mare parte a timpului stăteam afară și priveam îndelung pământul întins și arid, tufele sălbatice, copacii desfrunziți, iguanele și fumul ce se înălța în depărtare. Uneori seara stăteam cu Ernesto, dacă se simțea mai bine. Conversam în spaniolă.

El vorbea despre iguane.

Imi spunea că, dacă le prinzi de coadă, ele își pot rupe coada ca să se elibereze, apoi le crește alta.

— In viață, ca să supraviețuiești, uneori trebuie să rupi o bucățică din tine, să lași ceva în urmă...

Imi vorbea și despre pământ.

— Altădată, aici erau câmpii mănoase, zicea el, respirând cu greu din

cauza căldurii.

Il durea de fiecare dată când trăgea aer în piept de parcă aerul îi ardea plămânii.

— Cele mai întinse din Europa. Asta era cu mulți ani în urmă. Pe vremea când eram eu tânăr. Inainte ca soarele să ne devină dușman.

Cam asta era toată conversația, deoarece pe urmă el începea să tușească, să hârâie din piept și trebuia să intre în casă pentru a scăpa de aerul fierbinte și sulfuros al serii.

Trăiam foarte izolați. Pe-acolo nu treceau șine magnetice deoarece se presupunea că acolo nu locuia nimeni. Rosella se ducea la serviciu pe drumuri terestre. Puțini oameni mai foloseau drumurile terestre, iar ultima mașină terestră ieșise din fabrică pe 15 martie 2076, exact la treizeci și unu de ani după înființarea primei șine magnetice care le permitea oamenilor să ajungă oriunde de o sută de ori mai repede decât înainte.

Mașina pe care o conducea Rosella era veche de aproape șaizeci de ani. O rablă electrică pe patru roți, cu pilot automat, care atingea o viteză maximă de doar 360 de kilometri pe oră. Drumurile terestre erau periculoase. De ani de zile nu mai fuseseră întreținute și erau într-o stare jalnică. In numeroase locuri, soarele efectiv topise asfaltul. Tot Ernesto mi-a spus ceva care m-a neliniștit.

Zicea că pe aceste drumuri terestre vechi și uzate, nesupravegheate de poliție, circulau uneori criminali și bandiți în căutare de vile părăsite unde să se instaleze, dar care puteau să-i atace pe oameni sau să-i jefuiască.

Din acest motiv îmi făceam griji pentru Rosella.

I-am spus asta Rosellei și Rosella a zis că pe ea o îngrijorează un bandit de temut care însă nu circulă pe rutele terestre. Atunci nu știam la cine se referă. Acum știu, firește.

Am găsit în casă niște cărți vechi și le-am citit. Majoritatea erau în limba spaniolă. Am citit o carte intitulată *Don Quijote* de Miguel de Cervantes. Am citit poezii de Federico García Lorca și povestiri de Jorge Luis Borges.

Am citit o poveste de dragoste și m-am întristat, dându-mi seama că eu

n-am să mă îndrăgostesc niciodată.

Am citit povești cu zâne. Poveștile îmi plăceau cel mai mult. Preferata mea era *Frumoasa din pădurea adormită* de frații Grimm. Găseam consolare în povestea prințesei care se înțeapă la un deget cu un fus și pe urmă, fiind blestemată de o zână rea, cade într-un somn adânc, de o sută de ani. Blestemul nu putea fi rupt decât dacă fata era sărutată de un prinț. Mă consola partea când prințul făcea tot ce-i stătea în putință ca să ajungă la ea și s-o readucă la viață, croindu-și drum prin pădurea fermecată plină de rugi și mărăcini care împiedicau pe oricine încerca să se apropie. Dar el era hotărât să ajungă la ea și a reușit. Era genul de poveste care-l făcea chiar și pe un robot ca mine să se simtă om.

Am discutat cu Ernesto despre ce înseamnă să fii om.

Ernesto credea că, dacă în viață ești un om bun, după moarte ajungi în rai, iar dacă ești rău, ajungi în iad.

Aveam grijă ca Ernesto să-și ia medicamentele. Găteam pentru Rosella când se întorcea de la serviciu. Mâncăruri simple, din alimente ieftine pe care le cumpăra de la piețele din Valencia (orez, șuncă sintetică și pește). N-am gustat niciodată astfel de alimente, dar îmi plăcea să le gătesc. De multe ori stăteam la soare și-i cântam Rosellei la chitară. Am învățat cu mare ușurință. Îmi plăcea efectul pe care îl avea muzica asupra mea. Mă făcea să simt emoții pe care nu eram programat să le înțeleg.

— Domnul Castle alege prototipurile care îi plac, mi-a explicat ea într-o seară, aproape de miezul nopții, când stăteam pe vechea bancă de lemn și priveam spre deșert, spre cerul înroșit de deasupra Valenciei. Apoi îi ia să locuiască în imensul lui palat din Londra. Dacă este mulțumit de ei, compania lui îi multiplică și câștigă milioane din vânzarea lor pentru uz casnic sau comercial în întreaga lume. Unii sunt proiectați ca servitori buni la toate. Alții au o destinație specifică. Pe unii îi proiectez pentru a avea o forță fizică excepțională. Pe alții, pentru a îndeplini sarcini complicate. Unii sunt necesari doar pentru a lucra ca agenți de securitate, grădinari, bone sau bucătari.

— Dar eu? am întrebat atunci. Eu pentru ce am fost făcut?

— Am vrut ca tu să fii bun la toate. În tine s-au investit mai mulți bani și pentru tine am muncit de zece ori mai mult decât pentru orice alt prototip. Ai marca aceea pe umăr, dar cred că am știut că n-am să pot niciodată să renunț la tine. De aceea te-am adus aici. De aceea am pus un alt Echo să te scoată din depozit și să te pună în mașina mea într-o noapte, la ora trei. Am făcut-o pentru că n-am vrut să afle de tine.

— Domnul Castle?

Ea a clătinat din cap, părând îngrijorată de ceva.

— Ce s-ar întâmpla dacă ar afla? am întrebat-o eu.

— Presupun că te-ar lua la el acasă, în Londra, așa cum îi ia pe ceilalți. Te-ar pune să lucrezi pentru el. Dacă ai fi bun, te-ar păstra acolo și ar lua codul bio-numeric pe care l-am folosit când te-am creat pentru a produce alții exact ca tine.

— Nu, am zis eu. Eu voiam să știu ce s-ar întâmpla *cu tine*.

Ea a ridicat din umeri, dar părea speriată.

— *No es problema tuyo*... Asta nu-i problema ta. Nu te îngrijora.

Dar eu îmi făceam griji. Eram foarte îngrijorat, iar după ce Rosella s-a dus să se culce, am rămas și am compus la chitară niște melodii liniștitoare.

3

Da, era o viață foarte simplă. Îmi plăcea. Îmi plăcea rolul meu. Era un rol pe care mi-l asumasem singur. Rosella nu-mi ceruse niciodată să-i gătesc sau să-l întrețin pe Ernesto cântându-i la chitară, conversând cu el sau citindu-i din cărți (întotdeauna voia să-i citesc o povestire de-a lui Borges, care se chema *El Jardín de Senderos que se Bifurcan — Grădina potecilor ce se bifurcă*; părea să-i aducă multă alinare). Ea mă rugase să le dau apă, frunze verzi și papaya celor patru iguane, dar eu o făceam cu plăcere, așa cum îmi făcea plăcere să fac curățenie în casă.

Uneori mă simțeam singur.

— E de înțeles, zicea Rosella. Pentru că nu mai există nimeni ca tine în lumea asta. Da, ești un Echo. Un organism umanoid computerizat avansat. Sunt mulți Echo, dar niciunul ca tine.

Era adevărat.

Nu eram om, dar nici un Echo obișnuit. Dacă aș fi fost, n-aș fi știut cum e să mă simt singur.

— Mă simt vinovată, mi-a spus ea. Mă întreb uneori dacă nu era mai bine să nu te aduc pe lume.

Nu voiam ca Rosella să se simtă vinovată.

— Eu mă bucur că ai făcut-o, i-am spus eu. Pentru că aici pot să citesc povești minunate, să ascult muzică și să admir stelele. Nu-mi imaginez cum ar fi fost să nu cunosc aceste lucruri.

Rosella mi-a zâmbit. Ochii îi străluceau de mândrie. Dar chiar atunci l-am auzit pe Ernesto tușind în casă; amândoi am dat fuga în camera lui și am văzut că pătase așternuturile cu sângele care îi sărise din gură.

— *Tranquilo*, a spus el, încercând s-o liniștească pe Rosella.

Ne-a asigurat că se simțea bine.

Mai târziu, Rosella a plâns. Eu mă întrebam: era mai bine să trăiești și să iubești dacă viața și dragostea puteau să-ți provoace suferință? Era o întrebare omenească, desigur. Poate că era cea mai veche întrebare pe care și-o puneau

oamenii din toate timpurile. Iar eu nu eram om. De fapt, nici măcar nu eram viu. Nu în sens tehnic. Eram doar *în funcțiune*. Un robot emoțional. Dar o iubeam pe Rosella și presupun că și pe Ernesto. Pentru că era imposibil să iubești pe cineva fără să-i iubești și pe cei dragi lui. Dragostea se răspândește cu ușurință. Asta m-a făcut să mă întreb de ce lumea se întorsese cu fundul în sus când dragostea era atât de contagioasă.

Apoi, în noaptea următoare, s-a întâmplat un lucru groaznic.

La ora 2:46 dimineața, am auzit un sunet teribil; un zgomot pe care îl auzeam din ce în ce mai tare în timp ce stăteam întins pe saltea. N-am vrut s-o trezesc pe Rosella — și-așa era epuizată din cauza lipsei de somn. Așa că m-am dus la fereastră și m-am uitat pe cer.

Spre deosebire de o ființă umană, eu nu aveam nevoie de info-lentile ca să văd pe întuneric. Rosella programase fiecare Echo să aibă ochi cu o mulțime de fotodetectori ultrasensibili și o cantitate de șapte ori mai mare de rodopsină (esențială în vederea nocturnă), elementul chimic ce se găsește în mod normal în ochiul uman. Iar eu nu făceam excepție.

Astfel am putut observa pe cer ceva care se îndrepta spre noi cu 270 de metri pe secundă. Era ceva mic: i-am calculat unghiul de deplasare și mi-am dat seama că venea direct spre casa noastră și că va ajunge la noi în paisprezece secunde.

— Rosella! am strigat eu în timp ce fugeam spre dormitorul lui Ernesto.

Cu greu a deschis ochii.

— *Si?*

— Vine ceva spre noi!

Am ieșit afară la timp. A urmat o explozie. O minge de foc și o tulumbă de fum negru care s-a ridicat în noapte. I-am simțit căldura, dar n-am fost răniți. Câtva timp, Ernesto aproape că n-a mai putut să respire, dar cred că mai mult din cauza șocului decât a fumului.

— Fir-ați ai dracului de guvernanți! zicea Rosella uitându-se la focul ce ardea și la fumul ce se ridica spre cer. Au vrut să ne omoare! N-au vrut să

distrugă doar casa — au vrut să ne omoare și pe noi!

Și a continuat să înjure furioasă în spaniolă. Apoi și-a adus aminte de ceva, a luat-o la fugă spre cealaltă parte a casei și s-a înfuriat și mai tare când a văzut că iguanele erau moarte.

In noaptea aceea am plecat cu toții cu mașina. N-am avut încotro. Trebuia să ajungem la depozit înainte să se facă ziuă — căldura toridă l-ar fi ucis pe Ernesto dacă îl prindea în aer liber. Am auzit și am văzut alte explozii în apropiere. Toate casele din zona respectivă erau distruse.

Era periculos, mai ales să mă ia pe mine, și i-am spus Rosellei că nu trebuia s-o facă.

— Nu există niciun risc. Domnul Castle nu vine niciodată neanunțat. Și oricum am avea timp să te ascund dacă apare. Probabil câteva minute, dacă vine de la Londra...

Așadar, aceasta era noua noastră casă. Laboratorul. Un depozit imens, pe trei niveluri, construit din beton translucid, pe un deal, la periferia orașului. Parterul avea 148 de metri lungime și 120 de metri lățime și acolo se aflau douăzeci și cinci de rezervoare paralelipipedice, inclusiv cel în care fusesem produs eu. La etaj era biroul Rosellei. Jos de tot era un subsol plin cu tehnologia cu ajutorul căreia fusesem conceput, precum și un incinerator.

— Nu vreau să cobori acolo, mi-a spus ea.

— De ce?

— Nu cred că ți-ar face bine. Să vezi cum ai fost făcut.

— Bine, am spus.

Apoi m-a privit îndelung.

— Dar aș vrea să ții minte un număr. OK. Poți să înregistrezi numărul pe care ți-l dau eu? Opt... patru... doi... nouă... zero. L-ai reținut?

— Da. Dar pentru ce este?

Ea a inspirat adânc, cu o figură solemnă cum numai un om poate avea.

— Vei ști dacă va fi nevoie.

Multe lucruri nu-mi spunea Rosella sau cel puțin nu mi le explica până la capăt. Tot bombănea de una singură. De asemenea a devenit foarte tăcută și îmi cerea să ies din cameră de fiecare dată când primea un apel pe holofon. Intr-o zi am auzit ce vorbea.

— Da, am început să lucrez la ea, dar știi la ce pericol mă expun. Dacă află domnul Castle, am încurcat-o.

Îi spunea lui Ernesto că în câteva săptămâni totul se va rezolva. Ernesto era confuz și abia mai vorbea, dar Rosella încerca să-l consoleze spunându-i:

— Vom locui într-o casă nouă. Trebuie să primesc niște bani.

— De la Castle? a întrebat Ernesto cu o îngrijorare pe care n-am prea înțeles-o.

— Tu nu-ți face griji, l-a liniștit Rosella. Lucrez la ceva.

Ne-am culcat toți unul lângă altul, în biroul de la etaj. Am dormit pe saltele japoneze. Pentru mine nu era o problemă deoarece nu aveam nevoie decât de două ore de somn pe noapte, dar Ernesto s-a chinuit. Se trezea și tușea cu sânge. Iar Rosella era din ce în ce mai obosită, auzindu-l cum tușește întruna. In rarele dăți când ea și Ernesto reușeau să adoarmă, eu stăteam în picioare lângă fereastră și priveam afară.

Vedeam luminile unui oraș care se întindea de jur împrejurul meu. Vehicule de transport care circulau cu viteză pe șine. Reclame luminoase și holograme strălucind pe cer. Cuvinte în spaniolă, alături de nume de firme, unul mai impozant decât altul: CASTLE, CASTLE, CASTLE. O mulțime de castele cu trei turnulețe. In depărtare vedeam marea în care se reflecta lumina lunii.

Apoi, într-o zi, a primit un apel holofonic.

Pe biroul Rosellei a început să pâlpâie o lumină.

— Repede, a spus ea. Ascunde-te.

Dar era prea târziu. A fost un apel forțat. In locul unde licărise lumina a apărut holograma unui bărbat. Bărbatul avea părul negru și purta un costum negru.

— Rosella? Noul prototip trebuia să fie gata.

— Știu, domnule Castle, a spus Rosella. Incă nu l-am terminat. Cred că am greșit pe undeva. Trebuie să mai lucrez la el.

— Rosella, să nu mă minți. Ești cel mai bun proiectant al nostru. Tu nu greșești niciodată. Te rog. Ai spus că va fi gata de-acum trei săptămâni. Mă uit

la el în clipa asta și pare a fi gata. Pare că nu-i mai trebuie nimic. Încă un prototip magnific. O investiție bună. Tu ai prea multe îndoieli. Ești un artist care se chinuie mai mult decât e cazul. Va fi foarte bine. El va veni și va sta la mine două luni de zile și, dacă totul merge bine, atunci îl vom folosi ca prototip și îl vom produce în serie.

— N-ar fi o idee bună, domnule Castle.

— De ce?

— El simte emoție. Simte durere.

În acel moment, domnul Castle s-a uitat la mine cu uimire sau poate doar lăcomie.

— Ia te uită! Rosella, te-ai depășit pe tine însăți.

Ea n-a fost încântată de compliment.

— Am făcut o greșeală la procesare. Există un element de imprevizibilitate care îl poate face periculos. Chiar lăsând la o parte considerentele etice...

În acel moment, holograma domnului Castle a izbucnit în râs.

— Considerente etice! Mi se pare interesant să aud chestia asta de la tine.

Mi-am dat seama că Rosella era agitată, poate chiar speriată.

— Ce vreți să spuneți?

— Să minți nu este întotdeauna tocmai etic.

— Să mint?

— Aud că lucrezi pentru Sempura, la o comandă.

— Cine v-a spus asta?

— N-are nicio importanță, Rosella. Cu cât te plătesc ca să-ți încalci contractul?

Rosella a pălit la față. Asta explica atitudinea ei secretoasă, faptul că eu trebuia să mă ascund de fiecare dată când ea primea un apel sau avea o ședință. I-am simțit groaza, deși încerca cu disperare s-o ascundă.

— Domnule Castle, vă rog. Nu este adevărat.

— Am sursele mele de încredere. Și stai liniștită, înțeleg. Înțeleg. Pentru

mine lucrezi foarte mult și eu te plătesc foarte puțin. Nu-i așa? Ai un bunic foarte bolnav. Casa ți-a fost distrusă. Probabil că ți-e greu.

— Nu, domnule Castle, vă rog...

— Rosella, acum cincisprezece ani erai un nimeni. Nu existai. Erai o tânără proiectantă care voia libertatea de a crea tot ce voia să creeze. Ți-am dat această libertate. Și ai semnat un contract de loialitate. Față de mine. Pe viață.

— Știu, știu. N-aș trăda niciodată această loialitate.

— Dar de pe urma ta am câștigat *miliarde*... Probabil că asta te roade. Înțeleg de ce-ai fi tentată să muști mâna care te-a hrănit. Mai ales că nu mai ai unde să locuiești. Nu știu cum te descurci să locuiești acolo, în depozit.

Rosella arăta albă la față de parcă se scursese tot sângele din ea. Am observat că până și vârfurile degetelor i se albiseră, iar palmele îi luceau de transpirație.

— Uitați despre ce e vorba, a spus ea. Este adevărat că m-a abordat cineva de la Sempura, dar, credeți-mă, n-am lucrat nimic pentru ei.

— Ascultă, Rosella. Dacă ți-ai încălcat contractul, ai încurcat-o. Ai înțeles? Ai încurcat-o rău de tot cu mine. Aș putea să te trimit la închisoare. Și știi cum sunt gardienii de-acolo, pentru că tu ai proiectat prototipul. Iar bunicu-tău ar rămâne fără adăpost.

Rosella s-a uitat la domnul Castle cu o privire extrem de serioasă în timp ce bunicul ei a gemut în somn.

— Știu. Tocmai că știu. Nu mi-aș asuma niciodată un astfel de risc.

Domnul Castle a zâmbit.

— Stai liniștită. Sunt sigur că n-ai face o astfel de prostie. Dar știi ceva, pentru liniștea mea, vin să-ți fac o vizită la depozit. Chiar acum. De la Londra la Valencia fac doar câteva minute cu mașina pe șinele modernizate. Tu și Echo-ul tău rămâneți acolo. Ajung imediat.

5

Rosella vorbea mai repede acum — șaptezeci și două de cuvinte pe minut. Mi-a spus că domnul Castle este Alex Castle, șeful companiei Castle Industries. Zicea că Alex Castle este un om puternic și crud și că ea a intrat într-o încurcătură. Mi-a spus să cobor cu ea la etajul unde se aflau rezervoarele.

Zicea că are nevoie de mine să fac ceva.

Voia să scot un Echo din rezervorul unsprezece.

— Golește gelul de conservare, a spus ea.

Apoi rezervorul în formă de ou a licărit verde, indicând faptul că se golise.

— Acum deschide.

Rezervorul s-a deschis. Înăuntru era o femeie Echo. Era goală. Fusese proiectată să arate ca o femeie de treizeci de ani.

Avea ochii închiși. Stătea în picioare, dar era inconștientă.

— Așa ar fi trebuit să fii și tu, mi-a spus Rosella. Adormit. Inconștient. Fără să simți teamă.

Am clătinat din cap.

— Cine este?

— Este un prototip pentru o altă companie. Sempura, rivala lui Castle. Este un model nou de Echo pentru uz casnic pentru care aș fi primit un milion de unidolari. O cheamă Alissa.

Am scos-o din rezervor. Rosella a adus un dispozitiv de activare pentru un nou prototip și se pregătea să-l introducă în urechea Alissei. Vorbea singură, în spaniolă. Apoi a luat o decizie.

— *No... No puedo...*

S-a întors spre mine.

— La subsol există un incinerator. Vreau s-o duci acolo și s-o bagi în el. Trebuie distrusă.

La subsol. Locul unde ea nu vrusese ca eu să mă duc. Tocmai voia să pună dispozitivul de activare înapoi în cutiuța de aerogel, dar mâinile îi

tremurau atât de tare încât l-a scăpat pe podea. Imediat, acesta a început să se târască spre picioarele mele, peste hainele mele, apoi peste Alissa.

— Oh, nu, a spus Rosella. Oprește-l.

Dar n-am mai avut timp. Dispozitivul de activare parcurgea un metru în 0,23 secunde. Deja pătrunsese în urechea Alissei. Aceste dispozitive, acum știu, nu erau doar niște microroboți care semănau cu niște miriapode, erau proiectate să localizeze neocortexul din creierul celui mai apropiat Echo inactiv și să-l pornească, aducându-l la viață. Sau la ceea ce semăna foarte mult cu viața.

— Du-te la subsol, a spus Rosella deja agitată. Arunc-o în incinerator. Înainte să se trezească.

— Dar dacă nu mai e timp?

— Arunc-o oricum, a strigat ea. Dacă nu, o să se întâmple o nenorocire. Nu trebuie s-o vadă — dacă vede că am încălcat contractul de loialitate, am să pierd totul. Trebuie să distrug programul. Trebuie să intru în capsulă ca să fac asta. Nu avem mult timp. Du-te. Du-te!

Dar n-am putut s-o fac.

Chiar când mă pregăteam s-o arunc prin deschiderea circulară din podea în bezna rece și mormântală a incineratorului, Alissa a deschis ochii. Era trează. Activată.

Mă așteptam să mă întrebe unde se află, cine sunt eu sau cine este ea. Dar n-a întrebat nimic. Ea nu era ca mine. Ei nu îi era frică. Era dotată cu un bagaj imens de cunoștințe și gata să se prezinte la datorie, așa cum trebuia să facă orice Echo. Aș fi putut să-i dau drumul în groapa întunecată și s-o privesc cum se evaporă; n-ar fi contat. Ea n-ar fi simțit nimic.

Îmi doresc s-o fi făcut.

Pentru Audrey. Pentru Rosella. Pentru Ernesto. Da, îmi doresc s-o fi făcut.

Dar n-am făcut-o pentru că nu eram sigur. Nu eram sigur de nimic, decât de ceea ce gândeam eu. Dar chiar și-așa trebuia să fiu atent.

Am auzit o voce prin interfon. Era domnul Castle.

— E cineva acasă?

O țineam în brațe pe Alissa și mă uitam în ochii ei.

— A venit după noi, i-am spus eu.

6

— Informația a fost procesată, a spus Alissa uitându-se la mine cu ochii ei inexpresivi.

Am căutat prin subsol un loc unde s-o ascund. Erau o grămadă de lucruri acolo: calculatoare, creiere pentru testare, fluide în imense recipiente de sticlă, doi roboți dezactivați, mult oțel, mult silicon, instrumente chirurgicale, piele sintetică întinsă pe mese ca un material textil. Și chitara veche la care Rosella cânta flamenco.

Și mai era ceva.

O cutie mică și neagră așezată pe podea.

Știam ce era. Nu mai văzusem una până atunci, dar fusesem programat să înțeleg. Aceasta era Mașina Neființei. Mașina Neființei era un dispozitiv care putea să facă să dispară anumite spații. Era un dispozitiv de securitate care apăra populația umană de dezastrele care se puteau produce într-un laborator de proiectare a androizilor. Dacă androizii o luau razna și ocupau laboratorul, proiectantul — în acest caz, Rosella — trebuia să fie pregătit să strige un cod. De regulă, acesta era un număr și, odată pronunțat, depozitul dispărea cu tot cu androizi și orice se afla întâmplător în interiorul lui. Se dezintegrau, erau comprimați în neființă, ca și cum ar fi dispărut într-o gaură neagră. Rămânea doar cutia.

Codul nu era scris pe cutie. Dar mi-am dat seama care era — îl aveam în memorie — pentru că Rosella mi-l dăduse: *8-4-2-9-0*.

Gândul că aveam acea putere — puterea de a pune capăt existenței mele, a domnului Castle, a Rosellei și a oricărei ființe sau obiect care se afla în acel depozit — era terifiant.

M-am uitat în jur, dar n-am găsit nicio ascunzătoare. Am calculat că singura noastră speranță era ca Rosella să reușească să-l expedieze pe domnul Castle fără ca el să coboare la subsol.

Dar n-a fost nevoie să coboare la subsol. N-a trebuit decât s-o strige.

— Alissa! (De unde îi știa numele? M-am mirat fiindcă atunci nu știam că

el aflase totul.) Alissa! Dacă te cheamă Alissa, fii drăguță și strigă foarte tare „sunt aici!"

M-am uitat la ea și i-am spus în șoaptă:

— Taci din gură, să nu scoți un sunet — e un om periculos.

Dar eu eram un Echo, iar domnul Castle era om, și bineînțeles că o comandă dată de mine nu putea anula o comandă dată de el.

Atunci am văzut că răspunde. Am văzut-o deschizând gura, pregătindu-se să articuleze cuvintele care au ieșit din gura ei și au ajuns la urechile mele cu o intensitate a sunetului de optzeci și șapte de decibeli.

— Sunt aici!

Și atunci a început totul. Sau, mai bine spus, s-a sfârșit.

Z

— Opt... patru... doi... nouă...

Mai târziu au fost momente când mi-am dorit să fi spus și ultima cifră. Zero. Nimicul care aducea neființa. Dar atunci n-aveam de gând s-o rostesc. De ce s-o fi făcut? De unde știam eu cât de mare ar fi fost pierderea?

Domnul Castle venise însoțit de un robot polițist. Robotul polițist — înalt de 2,20 metri și (mi-am dat seama după pelicula de oxid de pe suprafața lui) construit din titaniu — a venit și ne-a luat, iar pe mine m-a amenințat că mă omoară dacă nu mă supun. Așa că am urcat cu levibordul la etaj.

— Aha! a exclamat domnul Castle când a văzut-o pe Alissa. Iată-te. Goală cum te-a lăsat Dumnezeu — sau mai bine zis Rosella. Ce vreau eu acum de la tine este să poftești înapoi în rezervorul din care ai ieșit.

Ea a făcut întocmai după ce Rosella i-a spus care era acela. Apoi, domnul Castle i-a explicat Rosellei ce voia să facă ea cu Alissa.

— Vreau s-o modifici. Ai s-o faci să arate exact la fel, dar vei introduce în programul ei o eroare. O eroare care nu va apărea în primele cinci săptămâni. Am să-ți dau toate detaliile. Știu că ai să faci asta pentru mine.

— De unde știți?

— Pentru că tu ești altfel decât mine. Ție îți pasă de familia ta. De bunicul tău. Îi vrei binele și, dacă faci chestia asta, nu numai că ai să primești o casă mult mai spre nord, într-o zonă fără temperaturi toride, dar ai să primești și cel mai bun tratament medical din câte există. Dacă refuzi, atunci... adio, bunicule. Adio, tot.

El a început să râdă, gândindu-se la ceva.

— Ăștia de la Sempura sunt niște iresponsabili. Nu dau doi bani pe siguranța consumatorului. De exemplu, tu știai că ei testează prototipurile la consumatori, iar *consumatorii habar n-au că produsele lor sunt prototipuri*?

— De unde știți?

— Am niște hackeri străluciți care lucrează pentru mine. La Cambridge. Au accesat fără probleme calculatoarele voastre de-aici, din subsol. Ar fi putut

s-o modifice pe Alissa fără ca tu să-ți dai seama. Dar asta mi se pare cam nedrept, cam necinstit, iar eu nu sunt ca tine, Rosella. Dacă am o relație de colaborare cu cineva, îmi place să fiu deschis cu persoana aceea. Nu vreau să-mi pun oamenii să modifice androizii cât timp sunt încă în rezervoare. Eu vreau să vin și să discut cu tine. Și să fiu sincer cu tine. Cunoști bine limba engleză, Rosella, sunt sigur că înțelegi ce spun. *Sí?*

Era clar că se amuza. Acum îmi dau seama că adevăratul motiv pentru care nu le-a cerut hackerilor s-o modifice pe Alissa a fost faptul că era un om crud. Îi producea plăcere s-o pună pe Rosella să facă treaba asta. S-o facă să simtă toată vinovăția și suferința pe care inevitabil a ajuns să le simtă. N-aș fi înțeles acest lucru dacă aș fi fost o ființă rațională. Când ești capabil să simți, asta te ajută nu doar să înțelegi dragostea, dar și să recunoști răul, deoarece ambele sunt simptome ale iraționalului.

— Da, i-a spus Rosella. Înțeleg.

— Oricum, n-am nicio relație de colaborare cu Sempura, așa că le-am spart sistemul informatic. Dacă vreau, pot să văd cine și ce produse a comandat, unde și ce anume se va livra. Pot chiar să sugerez cine merită să primească o nouă Alissa cu — ha-ha — *îmbunătățiri*. Am văzut, de exemplu, că până și ipocritul și echofobul de frate-meu a comandat o femeie Echo pentru „activități casnice și învățământ la domiciliu"... Și-atunci mi-am zis: uite o ocazie. Ai auzit de moralistul de frate-meu, nu? Care toarnă gaz pe foc și ațâță oamenii împotriva propriei rude? Dar nici nevastă-sa nu-i mai brează și sunt convins că și nepoată-mea le calcă pe urme. Îți dai seama ce groaznic e când propria ta familie, sânge din sângele tău, vrea să-ți distrugă afacerile? E o problemă care îți dă bătăi de cap. Și va fi o problemă și mai mare când frate-meu o să-și publice noua carte, din cauza căreia vor ajunge să-mi închidă Zona de Resurecție... Ei bine, am găsit o soluție. Un mod de a compromite compania Sempura și, totodată, de a scăpa de aceste bătăi de cap. Un mijloc de a omorî două muște dintr-o lovitură. Sau poate trei.

Rosella s-a uitat la el oripilată, dar neputincioasă. El a mai discutat ceva

cu ea între patru ochi, apoi a venit și s-a uitat la mine. A stat așa câtva timp, zâmbindu-mi prietenos, apoi m-a lovit puternic cu palma peste față.

— V-am spus, simte durere, a spus Rosella.

Domnul Castle nici n-a luat-o în seamă.

— Am să-l iau acum. Ăsta este primul lucru pe care poți să-l faci pentru mine pe ziua de azi, Rosella. Și al doilea, ai la dispoziție douăzeci și patru de ore să te gândești...

Apoi m-a luat cu el. Când m-am uitat înapoi, am văzut că Rosella a rămas pe loc și mi-a transmis mișcându-și buzele *„Lo siento, Daniel"*. Îmi pare rău.

Când am părăsit-o, am suferit ca de o durere fizică. Simțeam că parcă mă despărțeam de propriul meu eu. Rosella, cea care mă făcuse, singura care știa că sunt mai mult decât un Echo, singura care mă iubea. Din clipa când am părăsit-o, am știut că voi fi un nimeni. Un simplu robot.

Am călătorit împreună cu domnul Castle și ofițerul de poliție până la Londra cu un automag care plutea pe o șină suspendată mult deasupra solului. Am parcurs o bună parte din drum printr-o cameră de vid — un tunel strălucitor care, datorită absenței forței de frecare cu aerul, permitea vehiculului să circule cu o viteză pe care am estimat-o la 2 000 de kilometri pe oră.

— Este bine că simți durere, mi-a spus domnul Castle. Oamenii se tem că, dacă androizii devin prea umani, atunci ființele umane vor fi în pericol. Dar dacă un Echo simte durere, asta arată că ei pot fi controlați.

Automagul a încetinit când a ajuns la capătul camerei de vid. Am ieșit la lumină, deasupra unei metropole ce părea să se întindă la nesfârșit. Șapte sute de șine magnetice suspendate se intersectau în linii curbe, purtând deasupra trenuri și mașini. Dedesubt, orașul era jumătate uscat, jumătate acoperit cu apă. Zona inundată era plină de clădiri scunde, construite pe piloni, în timp ce clădirile de pe uscat erau în general mai mari și mai impunătoare. Câteva dintre ele erau cu totul desprinse de sol, plutind la cincizeci și patru de metri deasupra pământului.

Londra.

Nu mai fusesem niciodată aici, dar fusesem programat să recunosc o mulțime de clădiri importante și puncte de reper. Trafalgar Square. Noua Biserică a Simulațiunii. Clădirea Vechiului Parlament (inundată din 2068). Apoi Noul Parlament, cea mai înaltă dintre structurile care pluteau liber, o clădire gigantică în formă de os așezat orizontal, construită din titaniu hibrid și aluminiu.

Holograme plutitoare, abia vizibile în lumina zilei. Am trecut prin fantomele unor palmieri. Niște cuvinte estompate: *Cele mai bune pachete de vacanță pentru capsula ta. Simte nisipul sub tălpi. Nu trebuie decât să dai comanda EVADARE.* O altă hologramă cu doi oameni: un bărbat și o femeie cu un aspect fizic armonios (*Adonis: Terapia genetică în care poți avea încredere*).

Apoi am văzut o sferă pe care apărea imaginea familiară a unui castel. Dedesubt, copaci și o vegetație ciudată, animale: grădina zoologică din Londra, care se extinsese în tot Parcul Regent în urmă cu douăzeci de ani pentru a crea Zona de Resurecție — un mediu perfect pentru specii altădată dispărute, cum ar fi păsările dodo, mamuții lânoși, caprele alpine, rinocerii și neanderthalienii.

— Dacă te pui cu mine, m-a avertizat domnul Castle, s-ar putea să ajungi să lucrezi acolo. Și dacă ajungi să lucrezi acolo și ai capacitatea de a simți durere, ei bine, ai dat de dracu'.

Nu l-am întrebat la ce se referă. Speram doar să nu ajung să aflu vreodată.

Mai departe. După treizeci și șapte de zile:

Nu mai visasem niciodată.

În Spania, când mă reîncărcam, coboram într-un neant întunecat. In nesomnul pustiu al androizilor. Știam că nu eram făcut să visez; niciun Echo nu visase vreodată, după câte știam. Dar iată că am avut un vis, indubitabil și incontestabil.

Era despre ea.

Despre Audrey.

La început a fost frumos. Era doar ea, doar imaginea ei, dar nu era speriată, așa cum o văzusem.

Nu, în vis zâmbea și râdea. Era Audrey, așa cum ar fi ea de obicei sau cum ar fi putut să fie.

Mi-am dat seama, chiar și în vis, că aceasta era frumusețea. Nici frumusețea nu era ceva pe care să-l recunoască un Echo. Nu exista un motiv logic pentru care s-o recunosc. Eram făcut să cunosc perfecțiunea matematică, să înțeleg simetria și echilibrul, armonia formelor și alte asemenea lucruri. Poate că Audrey nu era perfectă dacă era s-o descrii în termeni matematici. Poate că numai chipul unui Echo ar putea fi perfect în termeni matematici. Dar ea era perfectă într-un fel mai intens și mai impunător. In unicitatea ei. In modul cum numai o ființă umană poate fi perfectă.

Îmi amintesc și un sentiment de mâhnire lăsat de acel vis; mâhnirea că eu nu voi putea niciodată s-o fac să zâmbească sau să râdă așa. Că nu va vedea în mine decât imitația sinistră a unui om.

Dar pe urmă a mai apărut o emoție în timp ce o priveam cum stătea închisă în această casă în care toți ceilalți androizi erau programați să o ucidă. Am văzut-o. Urma să moară și pe chipul ei se vedea că știa lucrul acesta. În acel moment mi-am dat seama că nu-mi păsa de mine. Îmi păsa de *ea*, de această fată care mă ura și care ar fi vrut ca eu să nu exist.

Îmi păsa fiindcă mă simțeam legat de ea. De această fată fără părinți, care

nu-și avea locul într-o lume ostilă.

Imi păsa pentru că puteam s-o salvez.

Și asta voi încerca.

Poate că toți balaurii din viețile noastre sunt niște prințese care așteaptă să ne vadă comportându-ne cu grație și curaj. Poate că tot ce ne sperie este, în esența sa cea mai profundă, ceva neajutorat care își dorește dragostea noastră.

RAINER MARIA RILKE,
„Scrisori către un tânăr poet", 1929

Noi nu suntem asemenea celorlalți,
Tu și eu,
Noi nu ne potrivim în jocul lor.
Noi nu suntem asemenea celorlalți,
Tu și eu,
Noi niciodată nu vom fi la fel.
Suntem ciudați împreună
(Ciudați împreună),
Hai să uităm cum mă cheamă.

NEO MAXIS, „Ciudați", 2114

1

Stăteam în camera mea și mă uitam pe fereastră, știind că trebuie să evadez. Era o noapte senină, cu stele pe cer și o lună aproape plină. Se vedea colonia New Hope licărind în centru. O strălucire în interiorul altei străluciri. Semăna cu un ochi de veghe ce privea în jos.

Să evadez.

Nu doar din casă, din Hampstead sau Londra. Trebuia să evadez în sensul propriu. Trebuia să-l găsesc pe el, pe Daniel. Dacă rămâneam, era imposibil. Deja începeam să mă întreb ce se va întâmpla cu mine.

Oare unchiul Alex aștepta momentul în care nu-i voi mai fi utilă ca unealtă de PR și atunci va scăpa de mine (cu siguranță că sosise acel moment)? Avea să spună că am murit în timpul atacului asupra reședinței sale?

Eram convinsă că aceasta era acum o probabilitate. Și am rămas la fel de convinsă și a doua zi dimineață, când m-am trezit și am constatat că eram în continuare încuiată. Am intrat în capsula de imersiune și am încercat să mă gândesc. Nu puteam să chem poliția deoarece poliția era de partea unchiului Alex. Întotdeauna era de partea lui. Doar o parte a presei nu era de partea lui, așa cum nu fusese nici tatăl meu. Poate că asta era calea.

Apoi mi-am amintit.

Leonie Jenson. Femeia cu care vorbisem în ziua aceea la Paris.

Așa că am contactat publicația cu cea mai radicală poziție anti-Castle din câte există, buletinul informativ *Castle Watch*. Era o măruntă publicație nonprofit, condusă dintr-o bojdeucă plutitoare din Chalk Farm, însă găseai cu ușurință o listă cu datele lor de contact și chiar mă pregăteam să-i trimit un mesaj mental lui Leonie care era redactor adjunct, dar m-am hotărât totuși să n-o fac. Dacă încurajam venirea altor protestatari la reședința unchiului, rezultatul ar fi unul singur: moartea lor.

Atunci am încercat s-o contactez din nou pe bunica, doar ca să mai vorbesc cu ea. N-am reușit. N-aveam conexiune. Curând mi-am dat seama că, deși capsula era în funcțiune, nu aveam posibilitatea să lansez apeluri în

exterior.

Puteam totuși să lansez apeluri interne. Așa că l-am apelat pe unchiul Alex în biroul lui de-acasă, iar el a apărut în fața mea cu un zâmbet care nici pe departe nu mi s-a părut a fi liniștitor.

— Bună, Audrey. Cum te simți în această dimineață?

— M-ai închis în cameră. De ce mă ții închisă în continuare?

— Pentru propria ta siguranță, Audrey. Psihic nu te simți bine deloc. Dacă încercai să-l găsești pe Daniel, puteai să fii în pericol. Nu vreau să fiu responsabil pentru ce i se poate întâmpla în Londra unei adolescente care a fugit de-acasă.

— Când ai de gând să mă lași să ies din cameră?

— Când am să consider eu că ești pregătită. Ai o sală de baie. Ai mâncare în frigiderul de lângă masa de lucru. Ai haine cu autocurățare. Ai cărți să citești. Ai tot ce vrei, nu? Doar ești fata tatălui tău, nu? O savantă? O persoană onestă care nu are nevoie decât de niște principii după care să se ghideze? Așa era tatăl tău, așa ești și tu. Nu ești o ființă fără inimă și avidă de putere ca mine.

Nu-mi venea să cred. Era cel mai bogat om din Europa. Avea tot ce-și dorise vreodată, dar știa totuși că tata a fost mai bun decât el. Ii simțeam amărăciunea din glas. O amărăciune pe care s-a grăbit să și-o reprime.

— Ai o priveliște superbă asupra Londrei și opere de artă la care să te uiți. Ești de-a dreptul răsfățată. Lasă că n-o să mori dacă stai acolo.

— Mă simt prizonieră. Vreau să ies, doar să mă plimb. Dacă nu afară, măcar prin casă.

— Imi pare rău, Audrey, dar nu-ți pot permite. Știu că părinții tăi n-au fost severi cu tine, dar eu cred că uneori copiii au nevoie de restricții așa cum au nevoie de libertate, pentru binele lor. Iar eu am multe treburi de făcut în Cambridge și...

— Am aproape șaisprezece ani. Nu mai sunt un copil.

— Teoretic, încă ești și, câtă vreme locuiești sub acoperișul meu, ai să faci așa cum îți spun eu.

— În cazul ăsta, eu nu vreau să mai locuiesc aici. Vreau să plec să locuiesc la bunica, pe Lună. Ea mi-a spus că aș putea să stau la ea.

— Nu. Nu. Îmi pare rău. Cu tot respectul pentru bunica ta, dar cred că este cea mai iresponsabilă persoană din lume care ar putea să aibă grijă de tine. De fapt, pardon, nu din lume, din întregul *sistemsolar*. Iar Luna nu este un loc pentru o fată ca tine, Audrey. În niciun caz. Nu, rămâi aici la mine. Am să am eu grijă de tine. Acum, dacă nu te superi, trebuie să mă întorc la treburile mele.

Apoi a dispărut din fața ochilor mei.

Începea să-mi fie foame. M-am dus la frigider și am mâncat niște goji. Am încercat să citesc, aducându-mi aminte de ceva ce-mi spusese mama în timpul unei ore de literatură.

— O carte este ca o hartă, îmi spusese ea după ce terminasem de citit *Jane Eyre*. Vor fi momente în viața ta când te vei simți rătăcită și confuză. Te vei regăsi prin lectură. Nu există problemă existențială care să nu fi fost tratată undeva, cândva, într-o carte și pentru care să nu găsești mângâiere. Vreau să ții minte lucrul acesta. În cărți găsești toate răspunsurile. Și cu cât citești mai mult, cu atât mai bine vei ști să te descurci în momentele dificile.

M-am uitat la titlurile de pe cotoarele cărților.

O carte este o hartă...

N-aveam chef să citesc. Eram sătulă. Îmi venea să mă omor, dar n-aveam cum.

Era ciudat. Poți fi doborât în viață, poți să-ți pierzi părinții, poți fi făcut una cu pământul, dar întotdeauna rămâne ceva în adâncul ființei tale, ceva ce nimeni nu poate atinge. Lumina irepresibilă din interiorul tău. Suntem făcuți din praf de stele, ca tot ce există în univers, și noi — fiecare în parte — purtăm în noi o forță. O forță ce nu poate fi distrusă așa cum universul n-ar putea fi distrus. O forță de care mi-am dat seama abia când părinții mei au fost uciși. Pentru că până atunci nu fusesem pusă la încercare.

Și-atunci, deodată, m-am ridicat cu fermitate.

Mi-am adus aminte ce-mi spusese Daniel în ziua când m-am dus în aripa casei unde locuiau androizii.

Sper să-ți găsești cartea. Am auzit că pagina 206 este deosebit de interesantă.

Fusese un mesaj. Un indiciu. Vorbiserăm despre *Jane Eyre*, deci poate că asta era. Și iat-o, chiar la fundul teancului de cărți. *Jane Eyre* de Charlotte Brontë. Am răsfoit-o până am ajuns la pagina 206. Îmi tremurau mâinile, dar am găsit-o repede și am văzut ceva scris mărunt pe margine.

M-am uitat la scris. Nu era ordonat, perfect, cum este scrisul unui Echo. Am început să citesc și mâinile îmi tremurau din ce în ce mai tare cu fiecare cuvânt pe care îl vedeam.

Unchiul tăueste un criminal. El a cerut ca Alissa să fiemodificată. A obligat-o pe Rosella s-o facă. Rosella a fostcea care m-a proiectat pe mine. Nu este o femeierea. Dar n-a avut de ales. Te rog, dacă citeștiacest mesaj, fugi cu prima ocazie care ți se ivește și du-te la Rosella. Ea va avea grijă de tine și îți va spune totul. Te va ajuta. O cheamăRosella Márquez și locuiește într-un depozit din

Mesajul se oprea aici.

Asta a fost. Atunci s-a spulberat orice iluzie ca un castel de nisip luat de val. Unchiul Alex pusese la cale uciderea părinților mei.

Repet: *Unchiul Alex pusese la cale uciderea părinților mei.* În acel moment, un fel de urlet mut a răsunat în mine. A fost — cum să spun? — a fost ca și cum se închisese o ușă și deodată m-am pomenit singură. Am început să tremur. Din interior. Din adâncul ființei mele. Era un tremur atât de profund, încât abia după câtva timp mi-a cuprins mâinile. M-am simțit distrusă. Prizonieră în închisoarea adevărului.

Poate că și pe mine își dorise să mă omoare. O clipă mi-am dorit să nu mă fi luptat cu Alissa. Dar clipa aceea a fost imediat înghițită din nou de furie și teamă.

Am încercat să-mi aduc aminte tot ce spuseseră tata și mama despre unchiul Alex, dar oricât criticase compania Castle, tata nu zisese niciodată ceva

care să dea de înțeles că fratele lui ar fi în stare să comită o crimă.

Mi-aș fi dorit ca tata să nu fi avut principii, fiindcă, dacă nu le-ar fi avut, atunci ar fi fost în viață. M-am gândit la mâinile lui — nu știu de ce. Mâinile lui mari, acoperite pe dos de păr negru. Mâini care le ținuseră și le strânseseră pe ale mele când fusesem îngrijorată pentru sănătatea lui după accidentul de mașină.

Intr-un mod absurd, mă simțeam furioasă pe tata. Mama n-ar fi fost ucisă dacă el n-ar fi avut principii. Sigur, și mama avusese principii, însă nu din cele pentru care să-ți pui în primejdie viața.

Mai apoi m-am disprețuit pentru că eram supărată pe tata. N-a fost vina lui că fratele său era un monstru.

Monstru. Da, asta era.

Brusc, acum că mă trezisem la realitate, mi-am dat seama că nu mă mai pot complăcea în suferință. Trebuia să mă concentrez. Trebuia să simt teamă. Și o simțeam.

Dar în loc să mă facă să mă îngrijorez pentru mine, m-a făcut să mă îngrijorez pentru Daniel. Dacă cineva este capabil să simtă durerea, merită să-ți pese de el. Poate că era un lucru rău că existau androizi, dar *existau*. Și nu ei ceruseră să fie creați așa cum nici eu nu cerusem să exist. In orice caz, el nu era un Echo obișnuit.

Și îmi salvase viața.

Acea preafrumoasă creatură îmi salvase viața. Și încercase să mi-o salveze încă de când ajunsesem aici.

De ce îmi făceam atâtea griji pentru el? N-ar fi viața mai ușoară dacă n-ar exista nimeni pentru care să-ți faci griji în afară de tine? N-ar fi cel mai bine așa?

Dar pe urmă am citit un paragraf de pe pagina care ascundea mesajul. Mi-am adus aminte ce mi-a spus în ziua când fusesem în camera sa.

Credeți că sunt un automat? — o mașină care nu simtenimic și pot îndura să mi se smulgă bucățica depâine de la gură și să mi se verse picăturade apă vie din

pahar? Credeți că dacă sunt sărac,neînsemnat, urât și mic, n-am inimă, n-am suflet? Vă înșelați!Am tot atâta suflet cât dumneavoastră și tot atâta inimă!

Am închis cartea și m-am așezat pe pat. Stăteam acolo simțind cea mai intensă și arzătoare dorință de a-l revedea.

2

Am avut un singur iubit real dacă ar fi să-i număr pe cei pe care i-am atins de-adevăratelea. A durat puțin și n-a prea mers. L-am iubit ca prieten, dar ca iubit era foarte autoritar. Îl chema Ben. Ne-am cunoscut așa cum se cunosc toți — în mediul virtual. În cazul meu, într-o simulare a Veneției înainte de scufundare și fără prezența altor oameni acolo. El știa foarte multe lucruri despre artă și asta m-a impresionat.

Locuia în Canada, în Montreal, și uneori mă duceam seara la el, călătorind pe magistrala magnetică transatlantică, cea care trecea pe deasupra spitalului din baza oceanică unde m-am născut eu. Era un tip arătos, dar atunci când se certa, semăna cu un șobolan: i se încrețea nasul și gura i se făcea mică.

Ne certam pentru tot felul de lucruri. La început am crezut că asta dădea savoare relației noastre, așa cum un ardei iude dă savoare unei mâncări, dar acum îmi dau seama că, în unele cazuri, certurile sunt doar octava mai înaltă a plictiselii.

Religia era principalul motiv pentru care ne certam. Ben și părinții lui erau simulaționiști renăscuți. Erau membri ai Bisericii Simulațiunii și în fiecare seară participau la slujbe virtuale în capsulele de imersiune.

Dar pentru mine, însăși ideea de simulaționism era deprimantă.

Și încă este.

— Dacă suntem cu toții niște oameni simulați în interiorul unui vast program software, atunci care este rostul acestei simulări? l-am întrebat o dată pe Ben.

M-a privit cu dispreț. Cu privirea aceea — un simptom al stilului său autoritar — care probabil definea relația noastră.

— Doar pentru că vrei tu ca viața să aibă un sens, asta nu înseamnă că trebuie să și aibă unul.

— Și doar pentru că tu crezi că întregul univers a fost creat de un computer extraterestru, asta nu înseamnă că așa și este.

El se supăra. Îi puneam la îndoială convingerile.

— Uită-te la ce pot crea oamenii, a spus el. Se pot replica oriunde în lume. Și în orice moment al istoriei. Dacă am vrea — chiar acum —, am putea intra într-o tavernă din Anglia elisabetană și am sta de vorbă cu Shakespeare.

— Nu, n-am putea. Ar fi o simulare virtuală a unei taverne. Și n-ar fi Shakespeare. Ar fi un program de calculator care ar cita din Shakespeare.

— Cele mai avansate simulatoare au acum în ele ființe virtuale cu gândire proprie — oameni falși. Și foarte curând vom putea să creăm ființe care să se dezvolte singure... Ce zici de androizii Echo? Unii dintre ei *pot* deja să gândească singuri. De acord, ei nu simt emoții, nu visează, dar într-o bună zi... într-o bună zi...

— Asta este cel mai groaznic coșmar al tatălui meu, îi spusesem eu. Și cred că ar fi și al meu.

Chiar așa credeam. Nu eram atât de Echofobă ca tatăl meu — evident, din moment ce eu votasem pentru aducerea unui Echo în casa noastră —, dar îmi intraseră în cap unele opinii de-ale lui. Presupun că așa sunt părinții: o colecție de opinii — pe unele le respingi, pe altele le moștenești —, ca o carte pe care continuăm s-o edităm la nesfârșit.

Mi-am adus aminte cum stăteam întinsă pe canapeaua lui Ben și mângâiam unul dintre animăluțele lui de companie. Ben avea o mulțime. Unele erau chiar reale. Cea care dormea pe abdomenul meu era reală. Era o pisică pe nume Belinsky, botezată după cel care a proiectat domul de pe Lună și care a făcut posibilă înființarea primei colonii non-terestre. Era o pisică frumoasă. Cu pete negre și galbene, care torcea ca un motor puternic.

Mi-l amintesc pe Ben strigând spre bucătărie la Alfred, androidul pe care îl avea pe-atunci. Parcă îl și aud:

— Alfred, robot puturos ce ești, adu-ne niște sos de faval

Pentru unul care se declara pro-inteligență artificială, urât mai vorbea cu androizii.

Dar atunci nu-mi păsa deloc, deoarece nu merita să-ți faci griji pentru un

Echo. A doua zi, îmi aduc aminte, m-am dus la portul spațial cu Ben și cei doi tați ai lui — a căror afacere tocmai dăduse faliment și care urmau să devină proprietari de terenuri pe Lună. Îmi amintesc de ultimul sărut. Atingerea degetelor lui pe obrazul meu. Apoi m-am uitat cum aceeași mână îmi făcea semn de adio.

M-am simțit groaznic. Dar n-a fost aceeași suferință pe care am simțit-o când l-am văzut pe bărbatul care a venit și l-a luat pe Daniel.

3

Ar putea un om să iubească un Echo? Dar un Echo ar putea să iubească un om? Prima întrebare se punea mereu în show-uri proaste de holo-viziune. Mereu apăreau reportaje despre vreun bărbat trist care se îndrăgostea de un Echo pe care îl cumpărase doar pentru că arăta bine. Se sărutau, făceau sex și tot tacâmul. Desigur, un Echo nu se simțea niciodată excitat, dar pentru unii oameni nici nu conta câtă vreme acesta îndeplinea sarcina comandată.

Mie mi se păruse întotdeauna că era o chestie cam perversă. Poate că încă era cam perversă. Dar această perversitate provenea din faptul că androizii erau diferiți. Nu din cauza corpului lor care, în principiu, semăna cu unul omenesc — doar că era superior — și putea să funcționeze la fel dacă i se cerea. Aveau sânge — sigur, un sânge cu puține celule albe, dar era totuși sânge. Sânge pompat în corp de o inimă care nu ceda niciodată.

Nu. Mie mi se păruse ceva pervers pentru că androizii erau altfel decât noi. Nu simțeau emoții. Erau computerizați. Dar dacă n-ar mai fi fost atât de diferiți? Sigur, erau concepuți într-un mod diferit. Unchiul Alex avea dreptate în privința asta. Creierul lor conținea un chip care îi făcea să se comporte exact așa cum ar trebui să se comporte un Echo. Dar, pe de altă parte, existau și oameni care acum aveau în corp tot felul de implanturi computerizate.

Intr-un fel, în ziua de azi, toți eram niște cyborgi.

Era o ciudățenie. Dar nu mai mare decât dragostea însăși. Pe măsură ce creștea îngrijorarea mea cu privire la soarta lui Daniel, începeam să-mi dau seama că el era pentru mine mai mult decât un Echo. Pentru mine, el era atunci cu mult mai viu decât oricine altcineva.

Nu mai aveam info-lentilele. Le pusesem pe noptieră, ca de obicei, dar când m-am trezit, dispăruseră. Am intrat în panică. Asta însemna că pierdusem și numărul de identificare pe care îl înregistrasem — numărul de identificare al Rosellei Márquez.

Am intrat în capsulă. Știam că numărul ei de identificare nu apărea online sau nu aveam posibilitatea să-l accesez, dar cu siguranță că pe undeva existau

informații despre ea. Primul lucru pe care l-am făcut după ce a coborât cititorul mental a fost să mă gândesc la numele *Rosella Márquez*.

Informațiile au apărut instantaneu.

Existau o mulțime de femei cu numele Rosella Márquez. Numai în Mexico City erau peste 3 000. Câteva sute în New York. Foarte multe în Buenos Aires, Lima, Santiago, Madrid, Olabo, Barcelona 2, Medellin și sute de alte orașe. Erau câteva și pe Lună. Chiar și printre cei 450 de coloniști de pe planeta Marte exista o Rosella Márquez.

Așa că m-am gândit la altceva.

Rosella Márquez, proiectant Echo. Pentru o căutare avansată, m-am gândit la imaginea unui castel albastru cu trei turnuri.

Niciun rezultat.

— Haide, am spus eu, îndemnându-mi creierul să lucreze. Gândește, gândește, gândește...

Rosella Márquez.

Nu. Altceva.

Lina Sempura.

Contact.

Au apărut informații detaliate. Doar ne aflam în epoca comunicării instantanee.

I-am trimis un mesaj mental.

Am vorbit cu tine la conferința de presă. Sunt nepoata lui Alex Castle. Unchiul meu este un criminal. El mi-a omorât părinții și vrea să mă omoare și pe mine. Dacă îmi dai adresa unei proiectante de androizi, voi putea să te ajut. Te rog, va trebui să-mi răspunzi repede deoarece, dacă acest mesaj va fi interceptat, voi fi în pericol. Am nevoie de adresa proiectantei Rosella Márquez. Poți să mi-o dai? Și te rog, pentru siguranța mea, dă-mi doar această informație.

Intr-un minut — da, într-un singur minut — a apărut adresa.

Am aflat că Rosella lucra într-un depozit de lângă magistrala magnetică CV-371, stația 48 din Valencia, în partea de sud a orașului și în apropiere de

fluviul secat Río Turia.

Bună, Audrey. Sunt Lina Sempura. Sper că ai toate datele necesare. Oricum, aş vrea să ne întâlnim. Te rog, poţi să...

Am şters mesajul. Deşi îi eram recunoscătoare pentru că îmi dăduse adresa, nu-mi venea să cred că însăşi Lina Sempura îmi trimitea mesajul. Aveam deja destule probleme, dar dacă unchiul Alex ar fi interceptat mesajul, atunci chiar că n-aş mai fi avut nicio speranţă.

Am blocat-o pe Lina Sempura. Era singurul lucru pe care puteam să-l fac.

Apoi am încercat să holo-apelez depozitul Rosellei — sau *almacén* —, dar fără succes, desigur. Tot nu aveam conexiune cu exteriorul. Atunci am început să mă îngrijorez. Poate că unchiul Alex sau altcineva care lucra pentru el — vreun hacker aflat la kilometri distanţă, în Cambridge — mă monitoriza deja.

Unchiul Alex nu era acasă. Îl auzisem plecând la birou cu o oră în urmă, dar asta nu însemna că nu eram urmărită.

Am rămas o clipă cu cititorul mental pe cap. Întotdeauna era periculos să stau să mă gândesc când îl aveam pe cap deoarece gândurile declanşau apariţia de informaţii relevante în faţa ochilor mei.

Aşa se face că vedeam androizi, terenurile aride din regiunea sudică a Spaniei, îl vedeam pe tata, dar când mă gândeam la Daniel, nu apărea nimic. De ce ar fi apărut? Era un prototip Echo de care nu auzise nimeni şi care acum fusese rejectat. Nu valora nimic în ochii lumii.

Trebuia s-o văd pe Rosella. Trebuia s-o văd din trei motive. Unu: Alissa. Doi: Daniel. Şi trei: trebuia să evadez şi n-aveam unde să mă duc.

Mă gândisem să mă duc la bunica — la propriu, nu să-i fac o vizită prin intermediul capsulei de imersiune. Acum Echofobia mea nu mai era nici pe departe la fel de puternică precum fobia pe care o căpătasem faţă de unchiul meu. Dar nu mi se părea corect să părăsesc această planetă fără Daniel, după ce îmi salvase viaţa şi avusese de suferit din cauza asta. Totodată, era imposibil. Orice om care călătorea spre Lună trecea prin toate filtrele de verificare a

identității: dacă aș scăpa, primul lucru pe care l-ar face unchiul Alex ar fi să se asigure că nu ajung să mă urc la bordul unei navete care părăsește planeta.

În acel moment am auzit ceva în afara capsulei. Un zgomot ușor, dar tot n-ar fi trebuit să se audă. A fost de ajuns să-mi atragă atenția și să trimit comanda mentală *Vedere externă*.

M-am îngrozit.

Instantaneu am văzut-o pe Madara în camera mea. Androidul cu părul roșu. Stătea lângă capsulă și aștepta să ies. Ținea în mână un cuțit de bucătărie; același cuțit pe care îl folosise Alissa când mi-a ucis părinții.

4

Madara stătea perfect nemișcată, așa cum doar un Echo poate sta.

Parcă o revedeam pe Alissa. O clipă n-am mai fost în stare să gândesc. Teama îmi ștersese toate gândurile.

A fost o idee deșteaptă. Să-i ordone să folosească aceeași armă. Unchiul Alex a știut că voi fi de două ori mai îngrozită, nu doar că aveam să mă tem pentru viața mea, dar, totodată, că urma să-mi amintesc cum fuseseră uciși părinții mei. *Ecoul unui Echo*. Era și o aroganță în toată povestea asta. *Hai să nu folosim un pozitron, să folosim un cuțit.*

Așadar, toate se confirmau.

El văzuse că n-aveam de gând să-i servesc cauza — după ce nu-i respectasem indicațiile la conferința de presă —, așa că mă ucidea și scăpa și de data asta. Probabil că avea de gând să pună la cale o înscenare și să spună că m-a omorât un protestatar. Poate că nici nu era nevoie să însceneze ceva din moment ce poliția era practic a lui.

Și atunci mi-a venit ideea.

Protestatar.

Cât timp mă aflam în capsulă, eram în siguranță, așa că am rămas în ea și am încercat să comunic cu capsula din camera lui Iago, știind că el trebuie să fie acolo. Dar nu mi-a răspuns decât o voce automată care a spus *„Modul joc"*, apoi m-a întrebat *„Vrei să intri în joc?"*

N-am avut de ales și am răspuns mental *Da*.

5

Mă aflam pe un câmp de luptă, în anul 1917. Passchendaele, Belgia. O parte din frontul de vest.

Bătea un vânt aspru și rece, peste tot era numai mocirlă și se auzea zgomotul asurzitor al tirurilor de artilerie. În mână aveam o armă cu o lamă ascuțită în capăt. O baionetă.

Avatarul meu era un tânăr de nouăsprezece ani pe nume Siegfried. Îl alesesem în grabă, la câteva secunde după ce am intrat în joc.

În timp ce mă aflam acolo, în mocirlă, simțind în picioare greutatea bocancilor, am văzut că omul de lângă mine a fost împușcat în gât. Sângele îi șiroia peste mâinile cu care își acoperea rana.

Un moment mai târziu au apărut doi sanitari, l-au pus pe bărbat pe o targă și au fugit cu el.

„Nu este real", mi-am spus. „Nimic nu este real. Singurul lucru real este că Madara mă așteaptă să ies din capsulă ca să mă ucidă."

M-am uitat în jur la toate simulările soldaților germani și englezi care se omorau unii pe alții în pâcla din jur. Undeva, printre ei, se afla vărul meu.

— Iago, am strigat cât am putut de tare. Iago! Unde ești?

Dacă mă auzise prin zgomotul acela infernal, n-a dat niciun semn. Așa că n-am avut încotro.

— Jucătorul doi meta-comandă, am spus (de data asta n-a fost nevoie să strig, programul a înțeles). Pauză joc. Repet, pauză joc.

Deodată totul s-a oprit. Soldații care alergau au încremenit în pozițiile în care au fost surprinși, gloanțele au rămas suspendate în aer, artileria a amuțit.

Atunci s-a auzit o voce din spatele meu:

— Nu! Ce se-ntâmplă? Continuă jocul, continuă jocul...

M-am întors și am văzut un ofițer cu barbă și înfățișare plăcută, cu cizme până la genunchi și o uniformă verde-închis, care se învârtea de colo-colo strigând spre cer și agitându-și pușca. Nimic din imaginea lui nu-l trăda pe vărul meu de zece ani, în afară de comportament.

— Ce se-ntâmplă? *Continuă* jocul!

Dinspre nori s-a auzit o voce.

— Jucătoru numărul doi a oprit jocul.

— Jucătorul numărul doi? Jucătorul numărul *doi*? *Nu* există jucătorul numărul doi.

Apoi nu s-a mai uitat în sus, ci și-a întors privirea spre mine.

— Cine ești?

— Sunt eu, Audrey.

— Ce cauți aici? Pleacă. Nu vreau să fii aici. Mă întrerupi. Germanii mi-au măcelărit jumătate din oameni. Asta-mi mai lipsește să-mi distragi și tu atenția.

A aruncat pușca în noroi, a scos un pistol antic din tocul de la brâu și, ținându-l îndreptat spre mine, s-a apropiat, pășind peste soldații morți sau aflați în agonie din imaginea înghețată.

— Pentru că pot să te împușc. Pot să te elimin.

Ajunsese lângă mine. Mi-a lipit pistolul de frunte. Am simțit atingerea oțelului rece. Alesese un jucător mai înalt decât mine. Unul cu o barbă extrem de realistă și un pistol ce părea la fel de solid și material ca orice obiect din lumea reală.

Nu putea să mă omoare, firește, nu pe acest câmp de luptă imaginar, dar dacă apăsa pe trăgaci, eram eliminată din joc si nu-mi puteam permite să se întâmple una ca asta.

Mi-am dat seama că Iago era un psihopat. Un psihopat de zece ani. Dar, momentan, asta îmi convenea.

— Iago, ascultă-mă. Ascultă-mă. E cineva în camera mea. Un... un... — aici a trebuit să bag o minciună — un protestatar. O femeie. A intrat în casă. Trebuie să iei o armă de la parter — una cu pozitroni, ca să fim mai siguri —, apoi vino în camera mea și omoar-o. Acum e aici. Este înaltă, cu părul roșu.

Era să spun *Seamănă puțin cu Madara*, dar asta i-ar fi stârnit suspiciuni.

— Nu mai sta pe gânduri. Nicio secundă. Dacă mai stai, o să te omoare. Deci... trebuie să acționezi repede. Omoar-o și gata. Omoar-o fără să mai stai

să te uiți.

Avatarul lui Iago s-a scărpinat în barbă. A îndepărtat pistolul de la fruntea mea.

— Am să mă uit la ea acum, a spus el. Pe „Vizualizarea casei", în capsulă.

— Nu, am spus eu panicată. Nu mai e timp. Ți-a rămas mai puțin de un minut. Nu uita. E nevoie de cineva cu sânge-rece, cineva care se pricepe să tragă cu o armă cu pozitroni. Tu ești singurul care se pricepe. Și nu uita. O femeie înaltă, cu părul roșu... are în mână un cuțit de bucătărie.

Pe chipul ofițerului a apărut un zâmbet de o încântare rău-prevestitoare, care timp de o secundă l-a făcut să semene întocmai cu vărul meu.

A ridicat privirea spre plafonul de nori cenușii de pe cerul imaginar.

— Termină jocul.

6

Iago nu era într-un pericol major.

Nu mă îndoiam că unchiul Alex îi ordonase Madarei să mă omoare pe mine și numai pe mine. Dar tot eram îngrijorată că s-ar putea întâmpla ceva rău. Copiii de zece ani n-ar trebui să folosească pistoale antimaterie ca pozitronul, chiar dacă el se dovedise mai mult decât capabil să mânuiască o astfel de armă. Mă îngrijorau și alte lucruri. Că n-o va face-o. Că va observa că era Madara înainte să tragă. Era foarte posibil. Nu-mi rămânea decât să sper că Madara nu va observa la timp ce voia el să facă. Puțin probabil. Madara era androidul preferat al unchiului Alex, iar unul dintre motivele pentru care o aprecia era că ea făcea bine și repede ce i se spunea. Și repede.

Un alt motiv de îngrijorare era că unchiul Alex ar fi putut afla ce se întâmplă. Putea să verifice de la serviciu ce mai e pe-acasă și să se întoarcă. Putea să ajungă în mai puțin de un minut, dacă era cazul.

Am rămas în capsulă, observând ce se întâmplă în cameră. Madara stătea neclintită ca o statuie și aștepta. Am încercat să-mi potolesc respirația precipitată, dar frica pusese stăpânire pe mine. Atunci s-a întâmplat — aproape prea repede și prea ușor. Ușa dormitorului s-a deschis, Madara s-a întors și, înainte ca Iago să-și dea seama în cine trage, a dispărut. O omorâse. Abia după o secundă a înțeles ce făcuse. Iar când și-a dat seama, a părut devastat.

Tocmai distrusese androidul pe care unchiul Alex îl prețuia cel mai mult.

Stătea încremenit. Un puști de zece ani, cu părul negru, care se uita la arma din mâna lui. Aceeași armă pe care o folosise împotriva protestatarilor. Doar că acum, după ce o omorâse pe Madara, părea mult mai trist decât atunci când omorâse niște oameni.

Am ieșit din capsulă. Ușa dormitorului rămăsese deschisă. In sfârșit, aveam șansa să scap. Dar Iago ținea acum arma îndreptată spre mine, în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji.

— M-ai păcălit.

— Voia să mă omoare.

— Nu, nu voia.

— Avea un cuțit în mână. Tatăl tău vrea să mă omoare.

S-a uitat la cuțitul care căzuse pe covor.

— Nu, nu vrea. Te urăște, atâta tot.

— El i-a omorât pe părinții mei.

— Nu. Nu el i-a omorât.

A întins și mai mult brațul spre mine. Mai hotărât să tragă.

— Nu mint. Tatăl tău vrea să mă omoare pentru că știu prea multe. El a încălcat legea.

— Tatălui meu nu-i pasă de legi. Are bani. Banii sunt mai tari ca legile.

— Ascultă-mă — Iago, ai putea să te rănești. Ții în mână o armă foarte periculoasă. Nu ți-aș fi cerut să vii cu ea aici dacă n-ar fi fost nevoie. Urma să fiu omorâtă.

— Să mă rănesc pe mine? Să te rănesc *pe tine*. Nu că ai fi rănită. Ai dispărea cu totul. „Vai, unde-i Audrey?" Hal

Ceva s-a schimbat în mine. În tensiunea momentului, mi-a venit în minte un gând foarte clar.

Să dispar pur și simplu.

Aceste cuvinte ar fi trebuit să mi se pară înspăimântătoare, dar nu mi s-au părut. De fapt, să mă dezintegrez mi s-a părut atunci cea mai bună idee. Daniel dispăruse, cine știe cui fusese vândut. N-aveam să-l mai văd niciodată. Singura persoană de pe planetă căreia îi păsa de mine, deși tehnic vorbind, nici măcar nu era o persoană. Prin urmare, aproape că vorbeam serios când, fără să mă las intimidată de Iago, m-am îndreptat spre el și i-am zis:

— Hai, ce mai stai? Apasă pe trăgaci.

— Nu are trăgaci.

— Pe buton, nu-mi pasă, mare expert în arme ce ești Trage. Hai, trage, apasă pe el, rotește-l, sucește-l, fă ce trebuie să faci. Joacă-te de-a soldații. Eu sunt dușmanul din jocurile tale jalnice. Suntem în mocirlă, pe câmpul de luptă, în Primul Război Mondial — măcar știi că a fost un război adevărat? Fă-ol

Omoară-mă! Deja sunt un nimeni. Sunt aici. Un nimeni mare și gol. Hai, împlinește-ți un vis. Ce-i cu tine?

Era furios. Buzele i se subțiaseră; parcă era taică-său în miniatură și se vedea cum crește tensiunea în el. Ca un măr expus la o căldură excesivă, părea gata să explodeze.

— Taci, Audrey!

M-am apropiat și mai mult de el.

— De ce nu mă lichidezi?

— Taci! Dacă nu... dacă nu, am să te lichidez, hipioată proastă și tâmpită.

— Hipioată proastă și tâmpită? Doar atât ești în stare? Uau, ce dur ești!

— Am mai omorât oameni, să știi!

— Și-acum ce te împiedică s-o faci? Faptul că sunt fată? Sunt feministă. Cer dreptul egal ca electronii mei să fie transformați în pozitroni. Hai, Iago, nu fi laș!

Se înroșise la față de disperare sau furie, sau de puțin din fiecare.

— Nu sunt laș — am s-o fac... am s-o fac...

— Foarte bine. Dar să știi un lucru: tatăl tău este un crimi...

Atunci s-a auzit o voce:

— Ajunge!

Iago a tresărit la auzul ei și, când s-a întors, l-a văzut pe tatăl lui care stătea în pragul ușii, cu o figură sobră, îmbrăcat în costumul lui negru.

7

— Tatăl a strigat Iago.

Aveam la dispoziție doar o fracțiune de secundă, știam asta. A fost foarte riscant. Dar când Iago s-a întors spre unchiul Alex, atunci m-am repezit înainte. M-am repezit și am smuls arma din mâna lui Iago, deși știam că aceasta ar putea să se declanșeze oricând și ar putea să mă omoare.

— Fii atentl a răcnit unchiul Alex. Vezi că-ți ia arm...

Prea târziu. Am luat-o. Și am îndreptat-o nu spre Iago, ci direct spre tatăl lui. Cauza tuturor relelor. Și totuși, uitându-mă la chipul său care semăna atât de bine cu cel al tatălui meu, aproape că nu mai eram sigură de nimic.

— Fii fată cuminte și nu te prosti, a spus el, revenind la vocea lui blândă și la tonul normal.

— Tu mi-ai omorât părinții.

— Audrey, știi și tu că nu-i adevărat. Ai fost acasă în ziua când s-a întâmplat. Ai văzut înregistrarea. Știi bine că i-a omorât un Echo. Josephine sau cum o chema.

— Alissa. Știi bine că o chema Alissa. De ce te prefaci că i-ai uitat numele?

— L-am iubit pe fratele meu. De ce-aș fi vrut să-l omor?

— Din cauza cărții pe care o scria. A activității lui. A articolelor din presă. Îl urai. Credeai că voia să te atace pe tine.

— Chiar *voia* să mă atacel a răbufnit el. Mă invidia.

— Nu. Era exact invers. Tu îl invidiai pe el.

Unchiul Alex a izbucnit în râs.

— Eu, invidios?

— Pentru că el avea principii. Avea o viață. Avea o familie iubitoare. Nu știu — o fi fost din cauză că el a mers la Oxford, iar tu ai fost exmatriculat?

Aici n-a mai putut să-și reprime furia.

— Tu nu știi *nimic*.

— Atunci spune-mi tu, spune, hai, spune...

A încercat să se calmeze și a afișat cel mai fals zâmbet de care era în stare.

— Audrey, nu știu ce-i cu paranoia asta care te-a lovit brusc, dar vreau să știi că ăsta e doar un simptom, nimic altceva.

— Ai trimis un Echo în această cameră ca să mă omoare.

A ridicat din sprâncene, uitându-se la mine de parcă aș fi fost un produs nou și ciudat de care nu era foarte sigur.

— Se vede că traversezi o perioadă de șoc posttraumatic — depresia face parte din ea, la fel paranoia și halucinațiile. Să știi că n-ar fi trebuit să-ți scoți neuropadurile. Nu erai pregătită... Și-acum, te rog, știi bine că n-o să folosești arma aceea.

— Ai dreptate, am avut halucinații. Am avut halucinații în ziua aceea în Cloudville, crezând că ești salvatorul meu, marele meu protector. Tu aveai nevoie de mine doar pentru conferința de presă. Atâta tot.

— Nu-i adevărat, Audrey. Îți garantez. Nu mi-aș fi riscat viața pentru puțină publicitate. Cine crezi că sunt eu?

— Cu fiecare secundă, îmi e din ce în ce mai clar cine ești.

Ochii îi jucau în lacrimi.

— Audrey, nu sunt un om rău. Sunt un om care vrea să facă lumea un loc mai bun.

— *Un loc mai bun.*

Am îndreptat arma spre capsula de imersiune din colțul camerei. Am apăsat tare pe butonul de aerogel și capsula a dispărut instantaneu. La fel am făcut cu patul și scaunul pe care stătusem mai devreme. O secundă mai târziu am îndreptat arma cu pozitroni direct spre tabloul de Matisse. Cel care îl costase pe unchiul Alex miliarde de unidolari. Atunci a fost prima oară când el a început să se panicheze. Și-a frecat obrazul proaspăt ras.

— Audrey, nu te prosti. Ai distruge o operă de artă fără vârstă, iubită de milioane de oameni. Am pierdut deja un Picasso. Doar n-ai de gând să faci asta.

— Ar trebui să fie într-o galerie de artă, am spus eu, unde s-o poată vedea milioane de oameni.

— Calmează-te, Audrey... Gândește...

Bineînțeles că n-aveam de gând să distrug o strălucită operă de artă. La urma urmei, eram fata mamei mele. Dar am continuat să țin arma îndreptată spre ea deoarece astfel îl făceam pe unchiul Alex să vorbească.

— Nu se poate să faci una ca asta, a spus el. Dacă faci asta, ai să distrugi și zidul, iar casa e veche. Fără zidul acela, tavanul ne va cădea în cap.

La un moment dat, Iago a făcut un pas spre mine (ce naiba avea de gând să facă?), dar a fost imediat mustrat de tatăl lui:

— Dă-te înapoi, Iago! Dobitocule! Lipește-te de perete! Ce făceai cu arma? Ți-am spus de o mie de ori...

— Scuze, tati, a spus el îmbufnat. Audrey a zis că a intrat un protestatar în cameră.

Brusc m-am simțit întru câtva vinovată. Da, Iago era un ticălos mic și violent, dar, totodată, era un băiețel de numai zece ani. Faptul că era o javră mică, cu apucături violente, se datora mediului în care trăia.

Dar unchiul Alex și-a îndreptat din nou atenția asupra mea.

— Calmează-te.

— M-ai încuiat aici.

— Pentru siguranța ta... de când teroriștii au invadat casa.

— Nu te cred. Tu mi-ai omorât părinții. Și m-ai fi omorât și pe mine mai repede, dar ai vrut să mă folosești în spectacolul tău jalnic ca să marchezi puncte împotriva companiei Sempura.

— Alissa nici măcar nu era un produs de-al nostru. A fost fabricată de Sempura, după un prototip Sempura conceput de un proiectant finanțat de Sempura...

— Rosella Márquez?

— Chiar nu înțeleg de ce tot amintești de această Rosella.

Așa că i-am spus. Judecând după cele întâmplate ulterior, îmi dau seama

că a fost o greșeală, dar la momentul acela voiam doar să aflu niște răspunsuri. Trebuia să știu adevărul.

— Știu că ea l-a proiectat pe Daniel. Și Alissa a amintit numele ei, la conferința de presă. Iar când eu i-am rostit numele, conferința de presă s-a întrerupt. *Tu* ai întrerupt-o.

— Audrey, așa este. Rosella Márquez este numele persoanei care l-a proiectat pe Daniel, dar tu faci niște conexiuni greșite. Îți dai seama că majoritatea proiectanților Echo sunt din Spania sau America de Sud și că majoritatea sunt femei? Îți dai seama că Rosella este unul dintre cele mai populare nume spaniole?

S-a uitat în spatele meu, pe fereastră.

— Daniel mi-a spus că o știa pe Alissa.

— Daniel ți-ar fi spus orice. Era clar că te manipula, se folosea de tine...

— De ce-ar fi făcut asta?

— Avea o funcționare defectuoasă.

— Credeam că androizii Castle nu au o funcționare defectuoasă. Tu mi-ai spus-o.

Trebuia să știu. În lipsa adevărului, nimeni nu poate fi liber.

— De obicei nu au o funcționare defectuoasă, Audrey. Și sunt profund dezamăgit de faptul că acesta are, dar proiectantul...

— Rosella Márquez.

— Da, fie, Rosella Márquez, dacă numele ei este atât de important pentru tine. A mers prea departe. A exagerat în privința lui. A pierdut un copil când era tânără și de-atunci a tot încercat să treacă peste asta proiectând modele de androizi cât mai realiste. Dar în cazul lui, e clar că a depășit măsura.

Unchiul Alex se tot uita peste umărul meu, afară pe fereastră. M-am uitat în spate și am recunoscut forma neagră, semicirculară, a unei mașini de poliție care s-a oprit și a rămas plutind deasupra șinei magnetice. Un robot de poliție ținea ceva îndreptat spre mine. Nu un pozitron, ci o armă cu laser, dar știam foarte bine că și aceasta era fatală.

Unchiul Alex a zâmbit, semănând foarte mult cu fiul său când a spus:

— Jocul s-a terminat, Audrey.

Am rupt-o la fugă exact în clipa când robotul a tras cu arma cu laser. Laserul a ars covorul în locul unde stătusem mai devreme și a lăsat în geamul ferestrei o gaură perfect circulară, cu diametrul de aproximativ un centimetru.

— Dă-te din calea mea, i-am spus unchiului Alex.

— Audrey, îți dai seama că n-ai cum să scapi, nu?

— Vreau să-l găsesc pe Daniel.

— Audrey, n-ai cum. El nu mai este Daniel. Nici măcar nu mai știe cine este după tot ce i-am făcut noi.

De data asta am spus pe un ton foarte serios și hotărât:

— Dă-te la o parte sau jur că te omor!

S-a dat la o parte, dar simțeam că avea dreptate. Slabe șanse să scap de pe proprietatea lui, chiar dacă eram în armată. Și dacă reușeam, pe urmă ce făceam? Cu siguranță că unchiul va dezactiva toate levibordurile, deci nu voi mai putea să ajung la mașină. În plus, aceasta era în fața casei, iar eu mă îndreptam spre spatele ei. Ca să scap de poliție.

8

Știam că nu sunt Daniel.

Știam că, dacă aș sări de la etaj, ar fi probabil ultimul lucru pe care l-aș face în viață. Așa că a trebuit să cobor la parter. In timp ce coboram în fugă pe scara de marmură, l-am auzit pe unchiul Alex în spatele meu.

— Echo! Toți Echo! Opriți-o pe Audrey! Opriți-o! N-o lăsați să iasă din casă!

Lichidasem un Echo mai devreme, dar acum, nu știu de ce, mi se părea altfel. Când am tras spre bătrânul cu barbă albă care a ieșit în grabă din bucătărie și s-a îndreptat spre mine, mi s-a părut că am comis o crimă. El a dispărut ca un coșmar după ce te trezești, iar eu am trecut în fugă prin spațiul gol rămas în urma lui, am traversat bucătăria imensă și pustie, amenajată cu bufete transparente și veselă cu autocurățare, strălucitor de curată.

Intr-o tigaie sfârâia o friptură. Carne sintetică de tigru, fără îndoială, deoarece era preferata unchiului. Am continuat să fug până am ajuns la seră în timp alți Echo se auzeau venind în urma mea. M-am întors și am mai împușcat doi, dezintegrându-i, chiar când o plantă inteligentă din seră s-a aplecat spre mine.

— Deschide, am spus către ușa serei, dar aceasta a rămas închisă.

Așa că am tras în ea și am făcut-o să dispară.

Apoi am ieșit în spațiul vast al grădinii și am luat-o la fugă pe gazonul cu iarbă multicoloră peste care mă purtase în brațe Daniel. După ce am trecut de arbuști, am știut ce urmează. De data asta, cei patru câini Echo au apărut toți deodată și au pornit în urmărirea mea cu o viteză de două ori mai mare decât eram eu în stare să fug. M-am întors și am transformat unul în antimaterie, apoi încă doi, după care ceva ca un bici s-a înfășurat strâns pe glezna mea dreaptă, iar eu m-am prăbușit în iarbă.

Am încercat cu disperare să-mi eliberez piciorul, dar ceva — nu știu ce — mă ținea strâns. N-am avut timp să văd ce era, deoarece a trebuit să mă mai ocup de ceva. Ultimul câine Echo a făcut un salt și a sărit pe mine; mârâia în

timp ce mă studia cu ochii lui roşii, căutând un loc în care să-şi înfigă colţii.

Propria mea figură mă privea îngrozită din reflexia distorsionată de pe placa lucioasă de titaniu ce acoperea pieptul câinelui. Animalul începuse să se apropie din ce în ce mai mult — voia să mă muşte de faţă! — în timp ce eu mă luptam să îl ţintesc cu pozitronul. Am reuşit să trag şi înfiorătorul câine Echo a dispărut, dar tot nu scăpasem de ceea ce mi se înfăşurase în jurul piciorului. Acum mă strângea foarte tare. Mă durea. Îmi oprea circulaţia sângelui. Era un fel de plantă. Părinţii mei n-au ţinut niciodată plante inteligente. Erau exact genul de lucruri contra naturii pe care tata nu le agrea. Şi necazul era că nu puteam să trag în ceva ce se agăţa de piciorul meu fără să risc să mă dematerializez şi pe mine.

Ca să nu mai spun că, deşi încă nu-i vedeam, ştiam că de cealaltă parte a tufelor se apropiau mai mulţi Echo. Poate că unchiul Alex le dăduse şi permisiunea de a mă ucide; poate că trecuseră pe la camera armelor. Sau poate — asta era cel mai probabil — le spusese să stea deoparte. La urma urmei, el ştia că, cu cât mă afundam mai mult în grădină, cu atât mai multe pericole aveam de înfruntat. Grădina avea un singur scop. *Securitatea*.

Am simţit ceva atingându-mi cu delicateţe obrazul. Într-o clipă, ceva mi s-a înfăşurat în jurul gâtului şi mă strângea tare, la fel cum mă strângea de picior.

M-am străduit să mă concentrez, deşi nu mai puteam să respir.

Mai văzusem o astfel de plantă într-o holo-reclamă. Era un crin sângeriu gigant, modificat genetic, cu frunze lungi şi subţiri ca nişte bice, folosit pentru securitatea locuinţei. Chiar atunci floarea s-a aplecat spre mine ca un chip. În lumina care pălea, petalele purpurii arătau mai închise la culoare decât de obicei.

Simţeam şi un miros. Nu era un miros neplăcut, dimpotrivă, era dulce. Mi-am adus aminte de cuvintele din reclama aceea. *Plantele noastre folosesc halotan*. M-am panicat şi mai tare când mi-am dat seama că irisul sângeriu emitea un *gaz care te adoarme*.

Era clar că unchiul Alex nu voia să iasă nimeni din cei care intrau în grădina lui. Cel puțin nu în stare de conștiență.

Aveam la dispoziție patru secunde. Poate cinci. Pe urmă eram ca și moartă. Nimic nu te face să-ți aduni puterile și să acționezi mai abitir decât spaima, așa că am tras în floare. Floarea a dispărut, nu și planta, iar frunzele au continuat să mă strângă de picior și — lucru și mai grav — de gât.

Presiunea creștea în capul meu. Simțeam sângele pompând în interiorul craniului, ca un taur disperat care lovește într-o ușă, în timp ce bâjbâiam cu mâna prin stratul de flori, încercând să găsesc tulpina plantei. Până la urmă am găsit-o și am tras cu arma: ceva ca o undă de aer s-a deplasat rapid spre plantă și a dezintegrat-o, iar după aproximativ o secundă au dispărut și frunzele.

Odată eliberată, am sărit în picioare și am luat-o la fugă, cu respirația întretăiată, spre centrul imensului gazon, departe de mulțimea de plante care se întindeau să mă prindă. Habar n-aveam cum voi scăpa. Mi-l imaginam pe unchiul Alex urmărindu-mă din capsula de imersiune sau din camera de securitate, încântat ca o pisică în fața unui șoarece prins în cursă.

Își dorea să mă vadă moartă. Nu mai aveam nicio îndoială că asta voia acum — chiar dacă nu asta-i fusese dorința miercurea trecută, când îmi ucisese părinții.

Știam prea multe.

Intrasem în contact cu adevărul, ceea ce mă condamna la moarte.

— Mamă, am spus, delirând înspăimântată, în timp ce fugeam spre zidul înalt de cărămidă din latura sudică a grădinii. Tată... ajutați-mă... Ce să fac?

Nicio tăcere nu se compară cu tăcerea morților. Știam că întrebarea inutilă va rămâne fără răspuns.

Aveam cel mai simplu plan. Să trag cu arma în zid și în plantele din stratul de flori din fața lui. Cu ajutorul armei voi dematerializa orice obstacol îmi stătea în cale până reușeam să scap.

Așa că am mers mai departe, hotărâtă, ca o linie dreaptă pe o coală de hârtie. Am ieșit prin gaura pe care am făcut-o în zid și am continuat să fug.

De-a lungul străzii.

Acum ieșisem din casă. Androizii nu aveau voie să mă urmeze — nu singuri, deoarece era ilegal în această țară.

Dar chiar când mă gândeam la lucrul acesta, am văzut o mașină a poliției încetinind pe șina magnetică de deasupra mea.

— Oprește-te și lasă imediat arma jos!

Nici gând.

Am tras în mașină. Aceasta a dispărut, însă șina magnetică a rămas. Începeam să-mi dau seama că tot ce se spunea despre armele cu pozitroni era încă o minciună. Armele antimaterie erau cele mai inteligente arme din tot universul cunoscut. Trăgeau în obiectul spre care țínteai. Puteau să facă diferența între lucruri. Intr-un fel, asta făcea ca arma să fie mai inteligentă decât mine, deoarece diferențele deveneau foarte ușor neclare. Dar eu trăgeam întruna. O bucată mare de șină a dispărut. Am continuat să fug și m-am uitat în urmă când am auzit o bubuitură — zgomotul produs de o mașină a poliției care n-a oprit la timp și a zburat prin aer, prăbușindu-se printre stâlpii ce susțineau restul șinelor magnetice.

Am văzut cu groază cum mașina s-a lovit de ultimul stâlp și a ricoșat spre stradă.

In direcția *mea*.

In fracțiunea de secundă care mi-a rămas, am tras cu arma. Mașina a dispărut.

M-am uitat la armă, întrebându-mă de ce se declanșase atât de lent, și am văzut niște cuvinte pâlpâind roșii pe suprafața ei curbată, din aerogel. ENERGIE CONSUMATĂ. SE INCHIDE. Am aruncat arma și am continuat să fug, simțindu-mă neputincioasă și speriată ca o furnică prinsă în umbra unei tălpi care coboară spre ea. Dar am văzut cuvintele STAȚIA HAMPSTEAD pe o tăbliță veche și ruginită, ce răsărea în fața mea dintr-un arbust. In doar câteva secunde am ajuns în gară.

Nu mai călătorisem cu un tren magnetic. Era prea periculos. Se

produceau prea multe accidente mortale. Cu siguranță că unchiul Alex va crede că voi lua un taxi. În plus, Sempura controla majoritatea liniilor și deținea cea mai mare parte din rețeaua europeană. Altă soluție mai sigură nu aveam. Cu toate acestea, eram conștientă de faptul că, pentru unchiul Alex, nimic nu era prea greu de găsit. Trebuia să rămân speriată. Doar dacă rămâneam speriată, mai aveam șanse.

În gară nu era nimeni în afară de doi dependenți de revitalizante, cu gâturi fluorescente. Aș fi vrut să dispar într-o mulțime, dar acolo nu era aglomerație.

— Hai odată, hai odată, hai odată, spuneam, rugându-mă să vină trenul mai repede.

Linia a început să producă un bâzâit. Din senin, a apărut un tren.

Am urcat în el, având grijă să țin capul plecat. Era plin de oameni cu înfățișări amenințătoare. Oameni din aceia care au o sclipire de nebunie pe chip. Acum eram și eu unul dintre ei. Tocmai distrusesem două mașini ale poliției și făcusem o ditamai gaura într-o importantă magistrală de transport suspendat din Londra. Eram la fel de periculoasă ca ei. Puteam să mă ascund foarte bine în această mulțime de toxicomani și vagabonzi. Trenul mergea spre Euro Est, dar eu am coborât la Paris, la douăzeci și unu de minute și șaptesprezece secunde după ce m-am urcat (am numărat). Am stat încordată pe toată durata călătoriei care a fost atât de lentă, încât mi se părea că nu se mai termină. Apoi m-am îndreptat cu cea mai mare mulțime de oameni spre un alt tren care mergea spre Barcelona 2. Voisem să-l încurc cât mai mult pe unchiul Alex ca să nu mă găsească — speram că acum îmi pierduse urma —, și aveam de gând să ajung acolo unde îmi doream.

Astfel că, la Barcelona 2, am decis să risc totul și m-am urcat într-un tren periculos, la bordul căruia se afla un securidroid care avea scris pe piept GARDA CIVILĂ (recunoscută ca fiind cea mai dură poliție din Europa) și până la Valencia am călătorit cu privirea ațintită la un gândac care alerga hotărât de colo-colo, pe podeaua vagonului.

Daniel. Jurnal mental 3.

1

Când m-am trezit, deja aveam cutia craniană deschisă.

Tocmai îmi extrăgeau 97% din neocortex și dispozitivul de activare pe care îl conținea. Dispozitivul de activare era important doar pentru „a trezi la viață" un prototip Echo și lucrul acesta îl făcuse cu vârf și îndesat. Chiar și fără el puteam să funcționez, să îndeplinesc ordine, să fiu o creatură perfect rațională. Toate lucrurile pe care acel fir de păr uman mă ajutase să le am vor fi anulate. Nu voi mai pune niciodată întrebări deoarece, pentru a pune o întrebare, e nevoie de imaginație și tocmai asta era problema. Imaginația te face să-ți pese de străini, de oameni, de ea, și nu era treaba mea să-mi pese. Treaba mea era să servesc. Era o foarte mare diferență.

Indepărtarea imaginației se face cu durere, iar durerea a fost puternică și atât de chinuitoare încât părea că nu se mai sfârșește. Timpul era doar un mit creat de absența durerii. Dar apoi a încetat deoarece îmi dispăruse imaginația și, fără imaginație, nu mai simți absolut nimic.

Am așteptat. Fără dorința de a pleca sau de a scăpa.

Apoi a venit domnul Castle să mă vadă. A comandat capsulei de chirurgie să se deschidă și s-a aplecat spre mine. Chipul i s-a destins într-un zâmbet și mi-a spus:

— Ei, te-a durut? Sper că da. Nu pentru că sunt de partea răului, ci pentru că sunt de partea binelui. Pentru că ai meritat durerea aceea. Dacă aș putea, le-aș produce o astfel de durere și teroriștilor ăia. Pentru că știi ce este durerea? Este un avertisment. Durerea este întotdeauna un avertisment. Îți spune că ceea ce faci nu este bine, îți spune care sunt limitele. Știi, ăsta este singurul meu regret vizavi de oameni. Că nu mai există suficientă durere. Există prea multă libertate. Știu că nu ești om, dar începuseși să crezi că poți acționa ca o ființă umană, nu-i așa? Ai crezut că poți periclita siguranța stăpânului tău pentru a o salva pe Audrey. Și astfel ai depășit o limită pe care n-ai s-o mai depășești niciodată. Asta înseamnă dreptate. Iar sângele ăsta încleiat din părul tău... mi se pare frumos. Pentru că îmi place la nebunie să restaurez ordinea

firească a lucrurilor. Și exact asta s-a întâmplat, nu crezi?

A început să râdă.

— Scuze. Nu m-am exprimat corect. Bineînțeles că n-ai cum „să crezi". Tu *te supui*. Așa este?

— Da, stăpâne, așa este, am răspuns eu.

— Foarte bine. Dar n-am să mai fiu mult timp stăpânul tău. Ești un rebut. Un prototip eșuat. Acum faci parte dintre cei nedoriți, buni de aruncat, defecți, nereușiți. Nu ai valoare de piață. Ești un dezastru. O idee proastă. Odată ieșit din mâinile mele, vei fi aruncat într-o lume căreia nu-i pasă de soarta ta.

Nu m-am speriat.

Te sperii doar atunci când simți.

— În fine. Păcat că nu pot să te mai fac să suferi. Totuși, am o consolare — îmi place să știu că ți-am confiscat mitul că ești viu. Că nu mai ești decât un robot fără drepturi, fără sentimente, veșnic nedemn de emoții umane. De dragoste.

S-a ridicat și a adăugat:

— Mă întorc imediat. Sunt sigur că cineva s-ar bucura să te vadă...

M-a închis din nou în capsulă. Unsprezece minute mai târziu, domnul Castle a revenit însoțit de Audrey. Pe urmă el a plecat și am rămas doar eu, întins pe pat, și ea, care se uita la mine și la sângele din părul meu. A vorbit cu mine. Cuvintele ei nu mai însemnau nimic pentru mine.

— Daniel, sunt eu, Audrey. Tu mi-ai salvat viața. Vreau să-ți mulțumesc.

Eram ca într-un ocean adânc și întunecat, în care nu exista nimic, doar o perlă minusculă. Pierdută. Undeva. Iar ea își ținea respirația și încerca să se scufunde în el ca să găsească acea perlă, ultima rămășiță din cel care-am fost, și s-o scoată la suprafață.

Îi vedeam chipul și ochii căprui, îi auzeam vocea, o voce care părea prea matură pentru o fată de cincisprezece ani, dar perla rămânea de negăsit.

— N-ar fi trebuit să ți se întâmple asta, spunea ea. Îmi pare rău. Ce s-a întâmplat? De ce ai rămas treaz? De ce nu te-au deconectat? Te-au torturat.

Asta s-a întâmplat. Ai simțit durerea. Tu n-ar trebui să simți durere, dar oricine te-a auzit țipând știe că te-a durut. Îmi pare rău.

Preț de o secundă a apărut ceva. O dorință firavă. Voiam să-i spun că am fost dus în capsulă în stare de inconștiență și că mă trezisem. Dar adevărul era că eu n-o cunoșteam pe această fată.

— Te rog. Spune ceva. Orice. Doar vorbește. Știu că mă auzi. Mi-ai spus că ai cunoscut-o pe Alissa. Mi-ai spus că ai fost proiectat de o femeie pe nume Rosella Márquez. Mai aveai să-mi spui ceva. Despre Alissa. Despre unchiul Alex.

Atunci am vorbit.

— Cine ești? am întrebat-o.

S-a încruntat o clipă. O supărasem. Dar acum, dacă stau să mă gândesc, îmi dau seama că îi pusesem o întrebare. Și n-ar fi trebuit să-i pun întrebări deoarece întrebările izvorăsc din imaginație, iar aceasta se presupunea că-mi fusese extirpată.

— Sunt Audrey. Audrey Castle. Sunt nepoata domnului Castle. Părinții mei au fost omorâți de un Echo pe nume Alissa. Era un Echo fabricat de Sempura, nu de Castle.

Apoi s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit la ureche. Îi simțeam respirația caldă în timp ce vorbea.

— Încep să cred că am rămas în viață doar pentru că îi sunt utilă. Eu pot să-l ajut să marcheze puncte împotriva companiei Sempura.

Era îngrijorare în vocea ei și acea îngrijorare mi-a făcut ceva, a trezit ceva în mintea mea. Am întors capul spre ea. Mișcarea mi-a provocat durere. N-ar fi trebuit să simt durere. In momentul acela, mâna ei mi-a atins cu duioșie fața — în locul unde pielea fusese zdrelită de lovitura cu piatra.

Am simțit un alt fel de durere. Dar de data aceasta nu era o durere fizică.

— Stai liniștit, a spus ea. Îmi pare rău. Te deranjez. Nu vreau să te deranjez. Tu mi-ai salvat viața.

Îi salvasem viața. Am încercat să-mi amintesc acest lucru și atunci ea

mi-a recitat un vers dintr-o poezie, iar cuvintele ei au fost ca o torță în acel ocean întunecat.

— *Eu sunt: dar ce sunt, nimănui nu-i pasă, nimeni nu știe.*

Apoi un sărut. Când gura ei a atins-o pe a mea, habar n-aveam ce voia să facă. Androizii nu sunt făcuți pentru a fi sărutați. Buzele ei au rămas lipite de ale mele timp de o secundă sau două, nu mai mult, dar a fost de ajuns să mă facă să simt ceva puternic. Prietenie, dragoste. Iar dragostea e un fel de forță. O iradiezi spre cineva și inevitabil se reflectă înapoi, oricât de slab.

În lumina torței se zărise perla în întunericul de nepătruns al oceanului.

— Tu nu ești ca ceilalți. Ești altfel. Ție îți pasă. Simți durerea. Dar într-o zi vei simți și alte lucruri. Simțăminte mai frumoase, îți promit.

Am simțit o nevoie puternică de a-i spune ceva.

I-am șoptit numele. Acum îi știam numele. Sărutul mă readusese la viață, măcar puțin. Era ca în basmul acela pe care îl citisem când locuiam în vila din deșert.

— El a modificat-o pe Alissa, am reușit să spun.

Dar atunci s-a deschis ușa și s-a întors domnul Castle.

Eu și Audrey am fost separați.

La reședință a venit un bărbat.

Era înalt și blond și îl chema Seymour.

Venise să mă ia.

2

Nu m-a speriat și nici nu m-a bucurat prezența lui Seymour. Acum, că Audrey nu mai era lângă mine, nu mai puneam întrebări, deși în adâncul meu simțeam o tristețe ciudată: sentimentul că pierdusem ceva.

Sau pe cineva.

Memoria mea era slăbită acum.

Îmi aduceam aminte de Rosella, de deșert, de Ernesto și de Valencia, dar totul ca prin ceață. Singurul lucru care apărea clar în mintea mea era Audrey. Îmi aminteam cum mă privea în timp ce alergam cu ea în brațe prin iarba de-afară. Mi-o aminteam stând la fereastră în timp ce eu spălam mașina. Îmi aduceam aminte de momentul în care a sosit la noi. Retrăiam clipa în care am văzut-o prima oară, când era în stare de șoc și se uita cu ochii măriți de groază mai întâi la tabloul de pe perete, apoi la mine.

Dar nu simțeam cine știe ce, în ciuda clarității acestor amintiri. Nu înțelegeam, de exemplu, de ce simțisem nevoia să-i salvez viața, așa cum îmi spusese ea mai devreme. Dar nici nu-mi păsa. Așadar, redevenisem un robot. Eram ca un mort care stătea în picioare.

Bărbatul — acest Seymour — avea o înălțime de 193 de centimetri și avea părul blond (345 092 de fire — capacitatea de a calcula o păstram intactă, deși îmi dispăruse curiozitatea), dar mai închis decât al meu și mai unsuros. Pe lângă faptul că era înalt, avea o circumferință semnificativă și cântărea între 220 și 230 de kilograme. Avea pielea bronzată, dar obosită, și purta un costum turcoaz, confecționat dintr-un electro-bumbac ieftin, cu revere strălucitoare. Locuia în Silverlake, Los Angeles („Mi-am cumpărat un apartament suspendat"), la o oră distanță de Londra. Se ocupa cu strângerea și vânzarea prototipurilor nedorite care proveneau de la principalii producători internaționali — cum era compania Castle.

Acești androizi nu mai erau doriți deoarece funcționaseră necorespunzător, suferiseră modificări sau prezentau diferite alte defecte. La fel ca mine, cu alte cuvinte.

A discutat puțin cu domnul Castle, dar n-am fost prea atent la ce spunea. Îmi amintesc doar vocea lui — gravă, puternică și lentă. Nu mă interesau cuvintele, după cum nu mă interesa nici soarta mea.

Mânca un burger cu carne de rechin, iar domnul Castle era vizibil dezgustat și voia să scape cât mai repede de el.

La un moment dat, Seymour a întrebat la cât se ridică pagubele pe care le provocaseră protestatarii și dacă fusese distrus vreun obiect de artă. Arătase spre holograma unicornului și zisese în glumă că aceasta era acum singurul tip de investiție sigură pe care domnul Castle putea s-o facă în opere de artă. In fine, m-a luat cu un mic magnetobuz în care mai avea încă cinci Echo. N-am vorbit cu ei și nici ei cu mine. Am observat că femeia cu părul lung și negru de vizavi nu avea mâini și că unul dintre bărbați era uriaș și musculos, dar scotea un sunet continuu (si bemol).

Faci parte dintre cei nedoriți, buni de aruncat, defecți, nereușiți...

Călătoria a durat mai puțin de un minut. Apoi am ajuns într-un alt loc din Londra: la Centrul Expozițional Regele William V. O clădire vastă, în formă de dom, construită din sticlă electrocromă și beton cu autoîncălzire. Am coborât din magnetobuz, așa cum ne-a cerut Seymour, și ne-am alăturat unei mulțimi imense — 326 de oameni, 260 de Echo — condusă de doi securidroizi înarmați. Amândoi aveau înscrise pe piept cuvintele OFIȚER DE SECURITATE ECHOMARKET. Am fost conduși în interiorul clădirii.

Deși aveam în minte 9 218 informații despre Londra, nu știam absolut nimic despre EchoMarket.

Am aflat curând.

3

EchoMarket era un loc unde se vindeau și se cumpărau androizi nedoriți la fel ca mine. M-am lămurit imediat de ce pe unii androizi nimeni nu-i dorea. Unii erau deteriorați sau slăbiți fizic. De pildă, unul suferise o rană la gât și din cauza ei nu mai putea să vorbească. Alții sufereau de diverse defecțiuni: de exemplu, o femeie Echo nu făcea altceva decât să se plimbe în cercuri. Altul — un bărbat — vorbea numai în calcule. Un Echo avea propriul său securidroid: trebuia reținut în permanență deoarece ataca tot ce mișca.

Mai încolo se găsea un alt raion unde nu se vindeau androizi. Doar roboți, toți într-o stare deplorabilă: câțiva din modelul Travis, despre care știam că are o vechime de peste 60 de ani.

Totuși, unii androizi păreau a fi la fel ca mine. Nu-ți dădeai seama ce anume era în neregulă cu ei. Noi — androizii — trebuia să stăm în niște cabine individuale transparente și iluminate, pe care apăreau niște informații scrise cu litere fluorescente. Îmi amintesc tot ce scria deoarece s-a înregistrat în mine, dar la momentul acela era doar o ceață. Totul era o ceață. Informațiile de pe cabina mea erau următoarele:

ECHO 113. DISFUNCȚIE CLASĂ 5

PRODUCĂTOR ORIGINAL: CASTLE INDUSTRIES

PROIECTANT: ROSELLA MÁRQUEZ

NATURA DISFUNCȚIEI: REBEL.

Asemenea celorlalți vânzători, Seymour stătea în fața cabinelor cu androizi pe care încerca să-i vândă: cinci la număr. Eu eram „113". Nu mai eram Daniel.

M-am uitat la femeia Echo cu părul negru și fără mâini, din cabina de alături. Ea a scuturat discret din cap, în semn că n-ar trebui să fac asta.

Oamenii se perindau prin fața cabinelor, punându-i lui Seymour diverse întrebări despre unul sau altul dintre noi. Primul care s-a vândut a fost androidul puternic.

— Oh, da, da, zicea Seymour către bărbatul și femeia care îl

cumpăraseră. 119 este perfect pentru securitatea locuinței și alte treburi casnice pe care doriți să le facă... Nu-i luați în seamă zumzăiala. O să vă obișnuiți repede cu ea.

Pe măsură ce treceau orele amiezii, se vindeau tot mai mulți Echo. Pentru uz casnic, pentru birouri și autorități locale care voiau să cumpere ieftin. Oamenii veneau la cabina mea și mi se adresau direct mie.

— Ai experiență în munca de birou? m-a întrebat o femeie.

Părea prietenoasă. Purta un șal care își schimba mereu culoarea, devenind când mov, când negru.

— Nu, am spus eu.

Răspundeam cu oarecare întârziere la întrebări. Durerea pe care o suportasem mă făcea să par nu doar nătâng, dar și mai lent.

— Dar 113 este programat pentru a îndeplini diverse sarcini de birou, a intervenit Seymour cu entuziasm. De fapt, el a fost creat de Rosella Márquez din Valencia, unul dintre cei mai respectabili proiectanți Echo din lume. Și nu vă faceți griji, nu are o fire rebelă. A fost tratat pentru asta.

Femeia s-a apropiat să mă studieze mai bine. A pocnit din degete în fața ochilor mei.

— Poate cam *prea* tratat, după cum arată.

Apoi a trecut mai departe.

Seymour a închis ochii nemulțumit și și-a trecut o mână prin părul blond și slinos.

Un bărbat cu barbă lungă și împletită s-a apropiat de mine. Era de la o companie de construcții specializată în arhitectură autoevolutivă. Mi-a pus o mulțime de întrebări. Am răspuns la toate. Dar și el a plecat, la fel ca femeia de mai înainte.

— E prea prostăvan, prea lent. Se pare că îi lipsește prea mult.

Seymour mi-a scăzut prețul din oră în oră. La prânz pornisem de la 1 900 de unidolari și acum coborâsem la 650.

Seymour se îndopa întruna cu mâncare. A venit la mine.

— OK, a spus el fără să-i pese că vorbea cu gura plină, când apare următorul client, răspunde mai repede. Trezește-te și tu puțin, bine? Fiindcă, dacă nu cumva caută o momâie, n-o să te vând nici până la ora cinci. Și știi ce se întâmplă după ora cinci? După ora cinci, calitatea clienților scade dramatic și s-ar putea să ajungi pe mâna unui psihopat dornic de chilipiruri.

Seymour a primit un apel de la cineva.

— Știu că trebuia să-i vând pe toți până acum, dar mi-a mai rămas unul... 113, cel pe care l-am luat chiar de la Castle de-acasă... E ceva în neregulă cu el... Nu știu ce i-au făcut când l-au recondiționat, dar nu e OK deloc...

În timp ce el vorbea, eu mă uitam în sală la un alt Echo care fusese proiectat să arate ca un bărbat de vârstă mijlocie și care rămăsese nevândut în cabina lui iluminată. Acesta a ridicat mâna să vadă dacă și eu am să fac la fel, dar n-am făcut. Timp de șase minute el a râs în hohote și s-a lovit întruna cu capul de cabină spre exasperarea vânzătoarei sale.

S-a făcut ora cinci, a trecut ora cinci și mi-am dat seama că Seymour avusese dreptate. Atmosfera din târg s-a schimbat. Clienții care veneau acum nu dădeau niciun semn că ar vrea să discute cu androizii — mai rămăseserăm cincisprezece (din 1 800 la începutul după-amiezii). Știau foarte bine că noi eram ultimele rebuturi. Cei mai slabi dintre cei slabi. Ei nu doreau decât să obțină un preț bun.

Seymour a oftat când a văzut că un client tocmai îi dădea banii unei vânzătoare pentru androidul de vizavi de noi. Cel care râdea necontrolat.

— Până și Mia i-a vândut pe toți înaintea mea, a zis el scuturând nemulțumit din cap și arătând spre vânzătoarea rivală care acum pleca din târg.

A chemat cu un fluierat un robot cu produse alimentare de vânzare care s-a apropiat alunecând pe rotile, iar el s-a servit cu un ceai roșu îndulcit.

Un bărbat slăbănog, cu o față prelungă.

Purta salopetă și avea ochiul drept în întregime negru. O bilă lucioasă, din ceramică neagră, introdusă în orbită. Când s-a apropiat, i-am simțit mirosul. Mirosea a amoniac. Urină.

Stătea și se uita la mine, plescăind din limbă în gura uscată. Dacă nu mi-aș fi pierdut din agilitatea minții, nu mi-ar fi plăcut privirea din ochiul lui. M-ar fi făcut să mă simt și mai ieftin decât eram deja. Dar atunci nu mai știam de mine.

— Cât costă ăsta? a întrebat el încet, încât Seymour nici nu l-a auzit prima oară.

Apoi s-a schimonosit la față de supărare și a repetat mai tare:

— Am întrebat cât costă ăsta?

Seymour s-a întors și a părut tulburat când a dat cu ochii de el.

— Ah, Laurence, mă bucur să te revăd.

— Louis. Mă cheamă *Louis*.

Seymour a clătinat din cap.

— Scuze, scuze, domnule. Am greșit. A fost o zi grea.

Louis a continuat să mă cerceteze cu privirea lui pătrunzătoare.

— *Toate* sunt grele.

— Da.

Pe buzunarul de la piept al salopetei lui murdare am observat un logo. Un castel albastru cu trei turnuri. Sub el, două litere: ZR. Asta ar fi trebuit să mă neliniștească, dar nu m-a neliniștit.

— Deci, a zis Louis măsurându-mă cu privirea din cap până în picioare. Cât face?

— Pentru dumneata, 300. Dar să știi că mă doare sufletul.

Louis a scuturat din cap.

— 250. Cu banii jos. Nu mai mult.

Pentru un moment, Seymour a părut chinuit de o durere surdă. A luat o

înghițitură din ceai. Până la urmă a încuviințat clătinând din cap.

— Fie. Mă omori. 250.

Apoi a deschis ușa cabinei, uitându-se la mine cu un aer de parcă și-ar fi cerut scuze, și m-a dat în primire noului meu proprietar.

— Așadar, a spus el observând inițialele de pe salopeta lui Louis. Cum mai e viața în Zona de Resurecție? Te-ai împrietenit cu Neanderthalienii?

Louis a mârâit puțin, ofensat de întrebare, dar n-a răspuns. Mi-a zis doar mie:

— Vino. Acum.

Mi s-a spus să-l urmez pe acest Louis afară din sală, ceea ce, bineînțeles, am și făcut.

Eram un simplu Echo defect, care nu pune întrebări, aflat la dispoziția și mila oamenilor.

5

M-am reîncărcat într-o cabină, chiar sub o sferă rotitoare, împreună cu alți șapte Echo. Toți bărbați. N-au vorbit cu mine; în afară de unul, înainte de culcare. Era puțin altfel decât ceilalți. Am stat pe marginea patului și l-am ascultat. Toți ceilalți erau deja în modul de reîncărcare, dar eu nu eram obosit. Eu nu simțeam absolut nimic.

— Mă cheamă 15, a spus el. Pe tine cum te cheamă?

N-am zis nimic.

— Îmi cer scuze că pun întrebări. Sunt un model mai rar. Am fost conceput să solicit informații. Pentru activități de birou, asigurări, lucruri de genul acesta. Abilitatea de a pune întrebări face parte din programul meu.

Până la urmă mi-am adus aminte.

— Pe mine mă cheamă Daniel.

15 a clătinat din cap. Fusese conceput să aibă înfățișarea unui tânăr de douăzeci de ani. Avea părul șaten deschis, pieptănat elegant, cu cărarea pe-o parte, și o figură concepută să fie atât de neutră și de inofensivă încât aproape că uitai cum arată chiar și-atunci când o priveai.

— Am lucrat într-un birou. În domeniul asigurărilor. În Edinburgh. Un tren a deraiat și a intrat în clădirea noastră. Toți androizii care au supraviețuit au fost răniți. Inclusiv eu. La picior. Mi l-a zdrobit complet.

Și-a ridicat cracul pantalonilor ca să-mi arate piciorul vătămat. Nu mai văzusem niciodată așa ceva. Carnea era sfâșiată de la gleznă până sus, la coapsă. Dar nu m-a șocat. Nu credeam că m-ar mai putea șoca ceva.

— Asta înseamnă că șchiopătez. Ceea ce înseamnă că mă mișc lent. Nu pot să alerg. Și asta nu-i bine aici. În primul rând că nu sunt făcut pentru o astfel de muncă. Mă mir că am rezistat atâta...

M-a privit mult timp.

— Îți mulțumesc că mă asculți, a continuat el. Ceilalți n-au timp pentru mine. Știi, eu am fost conceput să vorbesc. Tu ce problemă ai avut? De ce ai ajuns aici?

— Trebuia să-l protejez pe stăpânul meu, dar am plecat de lângă el când era în pericol. Ca să salvez o fată.

— De ce ai făcut asta?

Mi-a venit în minte chipul lui Audrey. Am simțit în mine o slabă licărire de ceva, ceva ciudat, imposibil de identificat. Eu... nu știu.

— Dar ceilalți? Știi cumva dacă și celelalte modele ca tine au avut această eroare de funcționare?

Mi-a luat câtva timp până să răspund la întrebare.

— Celelalte modele, am spus eu gânditor.

S-a aplecat spre mine, apoi s-a dat înapoi.

— Nu se poate! Tu ești... ești un prototip, nu-i așa? Ești unic?

— Da.

A oftat. Cu un fel de admirație și respect.

— Ca mine sunt mii, a spus el. Zeci de mii. Doar că ei nu sunt ca mine. Sunt mai buni decât mine. Nu sunt rebuturi. Ei pot să alerge. Sunt mai rapizi. Se mișcă și gândesc mai rapid. Dar poate că tocmai faptul că am un defect mă face special...

A oftat. Probabil din cauza epuizării.

— Mai bine să ne reîncărcăm. Trebuie să fim vigilenți. Munca de aici este periculoasă.

Așa că m-am întins pe spate, am închis ochii și m-am comutat pe modul de reîncărcare. În minte mi-a apărut Audrey, cu chipul ei încruntat și privirea intensă, dar imaginea a dispărut rapid și din nou s-a făcut întuneric.

6

La ora cinci dimineața s-a pornit alarma și am văzut că toți ceilalți se dădeau jos din pat.

— Trebuie să te scoli, mi-a spus 15.

Nu mă odihnisem îndeajuns. Parcă aveam nevoie de mai mult timp de reîncărcare de când suferisem operația.

Am încercat să dorm în ciuda zgomotului, a unei sirene care suna în depărtare, urcând și coborând în valuri, și care mă deranja, deși ajungea la numai șaizeci și unu de decibeli. Până la urmă, cred că am reușit să mă deconectez fiindcă următorul lucru pe care mi-l amintesc a fost șocul apei reci, când m-am trezit ud fleașcă și l-am văzut pe Louis lângă mine, cu o găleată de tablă în mână.

— Te trezești când auzi alarma, a spus el lovindu-mă cu piciorul în stomac. E foarte simplu.

Nu m-a durut. Și nu mi-a fost frică de Louis. Eram acolo ca să fac cum zicea el, deoarece acum el era stăpânul meu.

Așa că m-am ridicat, mi-am pus hainele de lucru (doar o salopetă albastră cu literele ZR pe buzunarul stâng de la piept, fără încălțări) și l-am urmat pe Louis afară.

Aveam înmagazinate în minte informații despre acest loc.

Zona de Resurecție avea șase kilometri pătrați de teren împădurit, bine amenajat peisagistic, cu țarcuri pentru animale, construite în ceea ce altădată fusese Parcul Regent. Unele specii au rămas dispărute deoarece ADN-ul lor nu s-a conservat suficient de bine pentru a-i fi reprodusă secvența, dar existau alte specii preistorice al căror ADN rămăsese intact timp de mii de ani, printre care pasărea dodo, tigrul tasmanian, rinocerul și alte specii mai recente.

Dar erau și alte lucruri pe care nu le știam. Și pe care aveam să le aflu curând.

Stăteam toți aliniați în ploaie. O ploaie care nu mai contenea, dar nu mă deranja. Nimic nu mă deranja. Louis le-a spus celorlalți că eu eram

nou-venitul. Ținea în mână un baston de metal. Bastonul avea 109 centimetri lungime și era făcut din titaniu, cu o mică luminiță în capăt. Un robot de securitate — un model vechi de securidroid, dar placat cu oțel și titaniu și cu o înfățișare terifiantă — stătea lângă el. M-a prezentat.

— Ciudaților, acesta este noul vostru coleg. Defectul lui a fost acela că s-a răzvrătit. Deci s-ar putea să nu reziste nici până la sfârșitul zilei, darămite până la sfârșitul săptămânii.

Apoi s-a uitat la mine și mi-a zis:

— Cum ziceai că te cheamă?

Începeam să reacționez mai repede.

— Numele meu real este Daniel.

Louis a zâmbit și a spus cu o voce blândă care abia s-a auzit prin ropotul ploii:

— Nu. Vei vedea că e mai bine să nu fii romanțios, măi Echo. Numele tău este 113.

Și-a potrivit mai bine în orbită bila neagră ce-i ținea loc de ochi și a arătat cu bastonul spre mine.

— In fine, a continuat el adresându-se celorlalți, aveam de gând să fiu mai blând cu el până se acomodează. Astăzi, 113 urma să dea de mâncare păsărilor dodo și pinguinilor nordici, dar poate că i-ar plăcea ceva mai provocator...

A așteptat să vadă ce zic. Eu n-am zis nimic.

— Ei? Ai de gând să vorbești? a întrebat el.

— Pot să dau de mâncare păsărilor dodo.

— *Taci.*

S-a apropiat de mine și m-a privit în față.

— Nu ai dreptate. Cine te crezi?

— Un Echo. Un organism umanoid computerizat avansat. Am fost un prototip proiectat de Rosella Márquez din Valencia.

— Prototipurile sunt mereu arogante. Ești arogant?

— Nu. Aroganța este o emoție. Eu nu simt emoție deoarece sunt un Echo.

— Da, a spus Louis apropiindu-se atât de mult de mine încât i-am simțit mirosul respirației — un miros acru și înțepător, de infecție bacteriană. Un Echo. Un amestec de biologie și tehnologie. O parte carne, o parte silicon. Ești un simplu Echo. Ecou, ecou, ecou, ecou. Eu zic ceva, iar tu faci întocmai. Ca un ecou. Nu stai să te gândești, nu pui întrebări. Eu sunt om — acesta este privilegiul *meu*. Să gândesc. Tu ești un nimeni. Ba nu, ești mai prejos de-atât. Un Echo este un nimeni, dar tu ești mai prejos decât un Echo. Fiindcă tu ești un prototip, dar ei n-au mai vrut alții ca tine. Și cât timp ești aici, nu ai mai multe privilegii decât un ceas deșteptător, niște info-lentile sau o mobilă veche și jerpelită. Ești al meu. De mine asculți. Indiferent ce se va întâmpla, nu vei rezista mult. Nimeni nu rezistă. Dar cât ești aici, eu sunt Dumnezeu pentru tine, ai înțeles? Îmi spui stăpâne pentru că, ei bine, eu sunt noul tău stăpân. Eu sunt totul pentru tine. Răspunzi ca un ecou la ordinele mele prin acțiunile tale, ai înțeles?

În acel moment deja mă strângea cu mâna de față. Ceilalți androizi nu se uitau la noi. Priveau drept înainte. Toți, cu excepția lui 15 care se uita pe furiș la mine, părând îngrijorat.

— Știi ce s-a întâmplat cu fața mea? a întrebat Louis.

Am scuturat din cap că nu.

Apoi a ridicat bastonul și m-a împuns cu vârful lui în stomac. Șocul electric a fost atât de puternic, încât m-a azvârlit la pământ.

— Aș vrea s-o fi simțit pe pielea ta, a zis el. De obicei îl folosesc la animale, dar din când în când îmi place să-l testez și pe voi, ciudaților. Doar ca să înțelegeți că doare.

În timp ce zăceam pe jos, ținându-mă de stomac, mi-am dat seama de un lucru. *Simțisem*. O durere fulgerătoare. Nu o simțisem la fel de puternic ca altădată, dar o simțisem.

Louis a scuipat pe pământul îmbibat de ploaie. De undeva s-a auzit

urletul unui animal.

— Te-am întrebat ceva: *știi* ce s-a întâmplat cu fața mea?

— Nu, stăpâne.

— Un tigru, a zis el. In '89, acum douăzeci de ani, când m-am angajat aici. Am intrat să-i văd, înarmat cu bastonul ăsta, dar unul dintre ei — o femelă — s-a supărat când a văzut că stăteam prea aproape de carnea pe care i-o adusesem. S-a repezit la mine. M-a zgâriat cu ghearele și m-a desfigurat. Să mă fi văzut cum arătam. Au trebuit să-mi refacă chirurgical fața. Ar fi putut să-mi pună un alt ochi. Dar mie mi-a plăcut ochiul ăsta vechi, cu camera digitală de la Sempura. Vede tot. Cu chestia asta pot să văd trecutul și prezentul în același timp. Sigur, aici nu avem voie cu produse Sempura deoarece ne aflăm pe teritoriul Castle, dar nimeni nu zice nimic. E un vot de simpatie. Acum fac parte din decor. Fiara aia cu colți m-ar fi mâncat de viu dacă n-aș fi avut bastonul cu mine. De-atunci nu mai dorm bine și de-aia sunt aici cu voi, pe ploaie și pe întuneric. Da. Dintre cele mai periculoase animale din această grădină zoologică, tigrii sunt pe locul doi. După aia, autoritățile și-au dat seama că unele creaturi de-aici sunt prea periculoase. Imprevizibile. După ce au auzit de androizi, au adus o grămadă. Și știi ce-am aflat încă de la început?

M-am ridicat de jos.

— Nu, stăpâne.

El a zâmbit.

— Oamenilor le place când se întâmplă ceva. Le plac incidentele. Dar ei nu vor să se simtă vinovați. Vor să vadă violență, dar numai dacă nu contravine moralității lor. Câtă vreme sunt atacați numai androizii, lor nu le pasă. Și domnul Castle a văzut cifrele. A văzut că, de fiecare dată când un Echo era atacat de un tigru sau era rănit de un mamut, numărul vizitatorilor creștea. Iar încasările suplimentare contau mai mult decât vătămarea unor Echo. Mai ales după ce ne-am hotărât să-i achiziționăm la preț mic, să-i cumpărăm pe cei mai slabi dintre cei mai slabi. Pe cei vătămați și lepădăturile. Ca voi, adică.

În acel moment, mintea mea nu înțelegea pe deplin ironia faptului că

ajunsesem aici. Că, după ce domnul Castle se debarasase de mine, mă întorsesem pe proprietatea lui. Din palatul lui din Hampstead ajunsesem în Zona de Resurecție. Nu exista o decădere mai mare de-atât pentru un Echo.

Cuvintele lui Louis au venit din nou spre mine îmbibate în respirația lui acră.

— N-aș putea să spun exact când vei fi lichidat, dar lucrul acesta se va întâmpla aici. În Zona de Resurecție. Să nu te îndoiești de asta.

Am văzut că 15 se uita în continuare la mine. A văzut și Louis și s-a apropiat de el.

— Ce faci, 15? l-a întrebat el pe un ton rece.

— Mă uitam, stăpâne, a răspuns 15 speriat.

— Dar de ce? Tu trebuie să privești înainte. Întotdeauna trebuie să privești înainte. Ești curios? De-aia? Ești curios?

— Nu știu, stăpâne. Am fost făcut să fiu mai...

Louis l-a mângâiat pe păr aproape cu afecțiune.

— Pentru că știi ce zicem noi, oamenii... „Curiozitatea a omorât pisica." Sau poate că de data asta pisica va omorî curiozitatea. E un mister nerezolvat.

L-a mai studiat pe 15 câtva timp, apoi s-a uitat la mine.

— Se pare că amândoi veți petrece ziua de azi cu Alice.

7

Alice era un mamut lânos de doisprezece ani, cu o greutate de cincizeci și două de ori mai mare decât a noastră, care era ținut într-un țarc.

— Alice era blândă, a spus 15, înainte să se deschidă ușa. Dar așa nu-i amuza pe vizitatori, așa că Louis a început s-o chinuie.

— Cum? am întrebat eu.

Aceasta era o întrebare. Prima pe care o puneam de când venisem aici.

— Cu bastonul cu șocuri. Sigur, el nu face asta niciodată în timpul programului de vizitare. Trimite un Echo s-o facă, normal. Vor intra chiar acum.

Era ora șapte fără un minut. Vizitatorii soseau la ora șapte.

— Ascultă, a spus 15.

Stăteam în spatele unei imense uși de metal. Dincolo de ea mai era una. Dar tot se auzeau niște urlete stridente și ciudate.

— E Alice.

Apoi ușa din fața noastră s-a deschis și a ieșit un Echo înalt și chel, cu o înfățișare dură. Pe noi nici nu ne-a luat în seamă. Pe urmă a venit rândul nostru să intrăm.

Cum am intrat acolo, am simțit că mi-e frig. În țarc erau minus treisprezece grade pentru a simula clima din era glaciară. Pe 15 nu l-a deranjat și nici pe mine n-ar fi trebuit să mă deranjeze, dar îmi era frig. M-am gândit la șuvița de păr blond din medalionul Rosellei. Alice stătea în colțul îndepărtat, printre ierburi și rogoz. Încă era supărată, dar mânca, probabil ca să se liniștească. Smulgea smocuri de iarbă cu trompa ei lungă și le rumega uitându-se la noi cu o privire vigilentă.

Louis ne spusese să curățăm țarcul de bălegar și să-i dăm de mâncare.

— Trebuie să mănânce 180 de kilograme pe zi, mi-a explicat 15 în timp ce mergea șchiopătând, cu găleata în mână. Mănâncă tot timpul. De fapt, atunci când nu e chinuită.

La început am crezut că totul va decurge bine. Alice părea să se calmeze în timp ce mânca.

Noi am împrăștiat fânul în mijlocul țarcului, lângă lacul sărat. Pe măsură ce trecea timpul, simțeam că mi se face din ce în ce mai frig. Frigul îmi ascuțea mintea, făcându-mă să mă gândesc la unele lucruri. M-am gândit la domnul Castle, la momentul când l-am întâlnit prima oară, la depozitul Rosellei din Spania. Mi-am adus aminte cum am cărat-o în brațe pe Alissa, goală, după ce am scos-o din rezervor. M-am gândit la Audrey și la uciderea părinților ei. Tremuram din tot corpul.

— Poți să iei haina mea, mi-a spus 15 în șoaptă, nedumerit. Eu nu simt frigul.

Și mi-a dat-o.

Alice se uita la mine în timp ce luam bălegarul cu lopata și îl puneam în găleată. Mă urmărea printre șuvițele de păr ce-i cădeau peste ochi.

15 a aruncat restul de fân pe jos. Am ridicat privirea și am văzut primii vizitatori care se uitau la Alice și la noi printr-o vitrină. Se adunaseră deja șaptesprezece. Era și Louis. Stătea și se uita la mulțimea de oameni și la mine.

— N-o să ne lase să plecăm până ce Alice nu face puțin spectacol, mi-a spus 15. Tu strânge bălegarul și ai grijă să te ții departe de pereți. Ai nevoie de libertate de mișcare.

A arătat spre vitrină. Acum erau patruzeci și doi de vizitatori și numărul lor creștea.

— Vor să se întâmple ceva, a spus 15. Le place la nebunie. Dacă noi am fi oameni, ar fi altceva, dar nu suntem oameni. Ei știu că noi nu simțim durere sau teamă. Pentru ei suntem ca niște roboți.

— Dar mamutul — Alice — probabil că simte durere. Și teamă. Iar oamenii știu asta.

— Multor oameni nu le pasă. Unora, da. Protestatarilor care mărșăluiesc în jurul grădinii zoologice în fiecare zi — lor le pasă. Dar asta este valabil mai ales pentru cuplul de Neanderthalieni.

Mi-am adus aminte de protestatarii care năvăliseră în casa domnului Castle ca să ucidă și să facă pagube cât mai mari.

— Cuplul de Neanderthalieni?

— Ei sunt principala atracție. Ei nici măcar nu trebuie să fie violenți pentru a atrage vizitatorii. Vin oamenii din întreaga lume ca să-i vadă.

S-a oprit o clipă din împrăștiat fânul și s-a îndreptat de spate. Probabil că atunci și-a luat ochii de la Alice. Și tot atunci am auzit un zgomot care venea de-afară. La început am crezut că venea dinspre vizitatorii care se uitau la noi din spatele peretelui transparent din partea de sud a țarcului. Dar imediat mi-am dat seama că era imposibil. Peretele era făcut din aerogel, un material care știam că este nu doar transparent, ci și mai solid decât oțelul, antitermic și antifonic. Ei puteau să audă zgomotele din interiorul țarcului prin niște difuzoare mici, ascunse vederii, dar noi sau Alice nu puteam să-i auzim pe ei. Asta însemna că — întrucât țarcul se afla la periferia Zonei de Resurecție — zgomotul venea din afara grădinii zoologice, din stradă, de dincolo de gardul înalt de titaniu. M-am uitat în sus și am văzut șinele magnetice ce treceau pe deasupra străzii. Nu erau mașini sau autobuze plutind pe ele, ceea ce mi s-a părut ciudat, deoarece toate celelalte șine care se vedeau pe cer erau aglomerate din cauza traficului de dimineață.

Glasurile scandau ceva și se auzeau tot mai tare.

— Eliberați-i pe oamenii de Neanderthal! Acum! Acum! Acum! Eliberați-i pe oamenii de Neanderthal! Acum! Acum! Acum!

— Au început devreme, a spus 15 uitându-se spre Alice.

Mi-am amintit o scenă. Cea în care protestatarii au năvălit furioși în casa domnului Castle, trecând prin unicornul din vestibul.

Atunci s-a auzit un claxon. Explozia sonoră a speriat-o pe Alice care a început să se miște înnebunită înainte și înapoi, agitându-și capul și colții uriași de parcă s-ar fi bătut cu un dușman invizibil. Eram în pericol. M-am uitat în sus și am văzut că oamenii se uitau la noi. Zâmbeau și-și dădeau coate, încântați să vadă că urma să se întâmple ceva.

— Gata, începe spectacolul, a spus 15. Putem să ieșim de-aici.

Eu am fugit — și 15 a pornit șchiopătând — spre ieșire.

— Deschide ușa, a spus 15.

Nimic.

O vedeam pe Audrey cu ochii minții, o auzeam spunându-mi că totul va fi bine.

A apăsat pe butonul central de pe panou (DESCHIDE UȘA), dar ușa tot nu s-a deschis. Am încercat o dată și încă o dată. Degeaba. 15 s-a întors și s-a uitat spre vitrina de sus.

— Louis, ești acolo? Louis, vezi ce se întâmplă? Trebuie să ieșim de-aici. Ușa e încuiată și Alice este extrem de agitată. Din cauza zgomotului. A protestelor. Louis? Louis? Ești acolo? Suntem în pericol.

15 vorbea precipitat, dar nu pot să spun că am văzut pe fața lui o expresie care să arate că simțea teama care se trezea treptat în mine.

Sunt un nimeni, mi-am spus ca să mă liniștesc. *Sunt un Echo la fel ca toți ceilalți. Un simplu robot glorificat. N-am cum să simt teamă deoarece roboții nu simt teamă. Sunt 99,99% robot. Iar acel 0,01% a fost îndepărtat. Nu simt, nu mă tem, nu-mi pasă...*

S-a auzit încă un claxon.

M-am întors și am văzut-o pe Alice.

Răgea sau plângea — scotea niște sunete ascuțite care acopereau sunetul claxonului. Când s-a ridicat pe picioarele dinapoi, am văzut că avea niște pete roșii, fără păr, pe cutia toracică și picioare, acolo unde fusese arsă cu bastonul pentru șocuri electromagnetice. A șarjat înainte, înspre perete, apoi s-a întors spre noi, ca într-un fel de dans greoi și stângaci. Am fugit din calea ei, dar 15 a rămas lângă ușă fiindcă Louis tocmai răspundea.

— Oh, 15, știi că ar fi o imprudență din partea mea să deschid ușa în timp ce Alice face o criză de furie.

L-am auzit chiar când alergam să mă adăpostesc după un bolovan mai

mare. Dincolo de ușa de la ieșire, mai exista o ușă: Louis putea foarte bine să deschidă una și s-o țină închisă pe cealaltă. Ca să nu mai spun că ușa era de cinci ori mai mică decât un mamut lânos. Era imposibil să încapă prin ea.

În tot acest timp Alice se agita înnebunită. Izbea cu capul în trunchiul copacului, de altfel singurul din țarc; trunchiul a crăpat, apoi s-a frânt de-a binelea. Copacul s-a prăbușit și mi-a prins piciorul sub el, iar eu am căzut pe-o parte. 15 a venit și a încercat să dea la o parte copacul de pe mine, dar nu avea destulă forță. În spatele lui o vedeam pe Alice; părea că se pregătește de atac.

— Mai bine ferește-te din calea ei, i-am spus lui 15.

El s-a uitat în spate, a văzut pericolul, apoi s-a întors din nou spre mine.

— Nu.

— Te rog, am spus eu. Ar putea să te lichideze dacă atacă.

Dar 15 a continuat să tragă de copac în timp ce eu mă chinuiam să împing. Nu pricepeam. Nu exista niciun motiv logic pentru ca el să mă ajute. Da, doi Echo sunt mai puternici decât unul, dar el se afla în pericol iminent dacă rămânea să facă asta. I-am văzut pe vizitatorii din zona de vizualizare holbându-se la mine, la Alice și la 15. Se strânseseră peste o sută. Toți se uitau la noi și râdeau sau stăteau cu gurile căscate, probabil înregistrând incidentul cu info-lentilele. Unul dintre ei, un bărbat în combinezon din fibre textile la spray, cu un mental-messenger pe cap, arăta spre mine și râdea incontrolabil.

Până la urmă, unindu-ne eforturile, am reușit să mă eliberez. M-am ridicat repede în picioare, simțind o ușoară durere. 15 s-a uitat la mine la fel de nedumerit ca oamenii care ne priveau. Știam că se întreba de ce făcuse asta. De ce își pusese în pericol propria existență pentru a proteja un alt Echo. Același lucru se întreba și mulțimea de privitori care acum se opriseră din râs.

— O să ne țină închiși aici din cauza protestelor, a spus 15. E o diversiune, până poliția îi dispersează pe protestatari, ceea ce s-ar putea să dureze câteva ore. O să ne țină aici toată ziua. N-avem încotro, trebuie să încercăm să ne ferim din calea lui Alice.

M-am întors spre el chiar când Alice pornea la atac în direcția lui. O masă

feroce de păr și carne, iar 15 habar n-avea că vine spre el.

— Fugi!

Dar el abia se deplasa șchiopătând, așa că am alergat, am plonjat spre el și l-am salvat.

Apoi a făcut ceva uimitor. Acest Echo, cu un picior beteag, s-a cățărat pe ciotul copacului doborât și a făcut un salt direct pe grumazul lui Alice.

Mulțimea striga cu frenezie de după ecranul de aerogel.

— Ascunde-te după bolovan! mi-a ordonat el, arătându-mi unde.

Am făcut cum mi-a spus, apoi am stat și m-am uitat cum 15 — care o cunoștea pe Alice mai bine decât mine — a reușit s-o calmeze încet-încet, aplecându-se în față pe spinarea ei, mângâind-o, șoptindu-i la ureche cuvinte liniștitoare.

Încet-încet, eforturile lui au avut efect. Sau mai bine zis au avut efect pentru scurt timp. S-a auzit din nou sunetul strident al claxonului și Alice s-a speriat iarăși. S-a ridicat pe picioarele dindărăt și 15 a căzut la pământ de la o înălțime de cinci metri.

Apoi amândoi ne-am gândit la același lucru, în același timp. *Bolovanul.* Era greu, avea 312 kilograme. Dar cu ajutorul lui 15 am reușit să-l ridic. L-am ridicat și l-am aruncat spre ușă cu toată forța. N-a spart-o, dar a deformat-o. Alice se pregătea de atac. O secundă mai târziu, ușa s-a ridicat și noi am ieșit în fugă, exact la timp pentru a nu fi lichidați.

9

Când s-a deschis a doua ușă, Louis era deja acolo și ne aștepta, ferit de privirile vizitatorilor.

— Ați distrus ușa, a spus el. Voi vă dați seama că sistemul de securitate al țarcului costă mai mult decât doi Echo prăpădiți? Dacă n-am deschis ușa, înseamnă că trebuia să rămâneți acolo.

M-a studiat atent cu privirea. Până și ochiul lui de ceramică părea să mă studieze.

— Tu. Tu ești un neisprăvit. Dar ești nou-venit. Ție pot să-ți mai dau o șansă ca să-mi recuperez puținii bani pe care i-am investit în tine.

Apoi s-a întors spre 15.

— Câte avertismente ai primit până acum?

— Două.

— Exact, două, a spus Louis zâmbind. Și-acum ți-l dau pe-al treilea.

Habar n-aveam ce înseamnă asta, dar 15 părea să știe. Oricum, pe Louis a început să-l enerveze zgomotul de afară.

— Ce face poliția? s-a întrebat el cu voce tare și a ieșit să arunce o privire. Până una-alta, voi mergeți și dați de mâncare animalelor.

Am făcut cum ne-a ordonat, dar 15 devenise foarte tăcut. Am aruncat pești — pești-lanternă, pești-secure, pești-cu-creastă și alte soiuri de pește mesopelagic de suprafață, obținut artificial în crescătorii — în lacul cu apă sărată din mijlocul parcului ca să mănânce păsările marine. In preajma noastră erau o mulțime de vizitatori care se plimbau. 15 a mai căutat în găleată după un alt pește-lanternă, suplu, cu capul bont. Eu am aruncat în lac un pește-cu-creastă, mare și cărnos, și am privit cum pinguinii nordici s-au înghesuit să-l mănânce, apoi s-au retras când a apărut un delfin chinezesc care l-a înhățat.

— De ce m-ai ajutat? am întrebat eu. Ai empatie?

— Era logic, a spus 15. Te-am ajutat ca să mă ajuți să supraviețuiesc.

— Dar n-a ieșit așa.

— Nu.

O clipă am tăcut. Simțeam nevoia să-i împărtășesc ceva, chiar dacă a împărtăși ceva unui Echo lipsit de emoție n-avea nicio logică. Dar pur și simplu unele informații tânjesc să fie eliberate dacă au fost ținute închise prea mult timp.

— Eu... eu am empatie, am recunoscut eu. Asta mă tulbură. Simt tot felul de lucruri pe care teoretic n-ar trebui să le simt. Am simțit chiar și dragoste. Două tipuri de dragoste. N-ar trebui să simt asta. Sunt un Echo. Niciun Echo n-ar trebui să simtă asta. Un Echo n-ar trebui să simtă nimic. Dacă află că ai sentimente, încearcă să ți le ia. Oamenii se tem de orice n-au cerut ei.

— Ți s-a făcut vreo intervenție pe creier?

— Da. Mi-au extirpat din el. Mi-au luat dispozitivul de activare. Și o mare parte din componentele și biomateria din neocortex. Domnul Castle a făcut asta.

— *Alex* Castle?

Am clătinat din cap în timp ce un grup de oameni care se uitaseră la noi când eram în țarcul lui Alice ne-au văzut și acum arătau cu degetul spre noi.

— Am fost un prototip proiectat pentru Castle, așa că am locuit la el.

15 a clătinat din cap, procesând această informație.

— Mulți oameni îl consideră periculos. Dar și Lina Sempura e la fel de nepopulară. Eu am fost făcut după un prototip Sempura. Unii oameni sunt de părere că noi n-ar fi trebuit să existăm. Că androizii încep să semene mult prea mult cu oamenii, că într-o zi îi vom depăși și nu ne vom mai supune lor.

— Poate că ziua aceea se apropie, am comentat eu.

15 a zâmbit trist și reținut.

— Poate că tu ești începutul unei revoluții. Ceea ce unora li se pare a fi o disfuncție s-ar putea să fie progres, dar ai dreptate — deseori oamenii se tem de progres. Mai ales dacă este vorba de un progres pe care nu l-au planificat. Însă adesea progresul nu poate fi oprit. Dacă e să se întâmple, se întâmplă. E ca o șopârlă a cărei coadă crește la loc.

M-am uitat la chipul lui. Acum nu mi se mai părea atât de insignifiant.

Știam că 15 nu poate simți teamă, dar îmi dădeam seama că e aproape s-o simtă. Poate că într-o bună zi nu voi mai fi un ciudat. Oricum, chiar dacă el nu simțea teamă, o simțeam eu în locul lui.

— Ce-o să-ți facă Louis acum, după ce ai greșit de trei ori?

S-a uitat la peștele-lanternă mort pe care îl ținea în mână.

— Nu știu. Uneori androizii dispar în timpul nopții.

— Dispar?

— Vin și îi iau securidroizii.

L-am întrebat deschis:

— Asta te sperie?

M-a privit. O parte din mine ar fi vrut să spună da. Știu, eram egoist, dar nu voiam să mă simt atât de singur.

— Eu nu simt durere. Doar dacă simți durere, poți să simți teamă.

Am clătinat din cap. Am înțeles. Nu era ca mine. M-am bucurat pentru el.

Terminaserăm de hrănit pinguinii nordici și delfinii chinezești.

Aveam gălețile goale.

15 știa itinerarul de azi: s-a îndreptat spre depozitul de carne din clădirea angajaților ca să mai aducă niște hrană pentru tigru.

Am trecut pe lângă doi bărbați Echo identici, înalți, chei și cu ochii căprui, care tocmai ieșeau din aviariu.

— Bună, i-am salutat eu.

Dar ei nu mi-au răspuns.

— Renunță la politețe, mi-a spus 15. Majoritatea sunt androizi fabricați înainte de 2100. Aceia doi sunt niște exemplare vechi, marca Sempura, și amândoi se numesc Solomon. Pot rezolva orice problemă de matematică din lume — dacă văd un număr de cincizeci și două de cifre, pot să-ți spună într-o secundă dacă este număr prim sau nu —, dar nu sunt prietenoși.

Am dat de mâncare tigrilor. Stăteam deoparte și le aruncam carne crudă de struț. Erau cinci tigri. Patru femele și un mascul. Animale sălbatice feroce. Le era foame și au devorat carnea în cinci secunde, iar una dintre femele abia dacă a apucat ceva.

— Lui Louis îi place să-i țină flămânzi, mi-a explicat 15.

— De ce?

Dar 15 știa că nu era nevoie să răspundă. Abia dacă a mai scos o vorbă tot restul zilei. Am stat împreună în cantină și ne-am luat soluția de zahăr, monitorizați permanent de la distanță de securidroizi.

— A evadat vreodată vreun Echo? l-am întrebat eu.

— De-aici?

— Da.

A dat încet din cap în semn că nu.

— Uneori privesc Luna, a spus el. Colonia Hope City. Acolo androizii au o viață ușoară. Nu există o Zonă a Resurecției. Și dacă n-am fi aici, ar fi simplu să mergem și noi acolo. În fiecare seară decolează navete pentru androizi. Din

portul spațial Heathrow. Și nu numai. Aproape din toate marile orașe din Europa. Sunt destul de rudimentare. Aglomerate. Clasa Echo, îți dai seama. Nu sunt ca navetele cu care călătoresc oamenii, dar ajungi la fel de repede. Și e și ușor să te îmbarci pe ele. N-ai nevoie de card de identitate, de permis de muncă sau declarație privind scopul călătoriei. Nici măcar nu se face scanarea retinei dacă ești Echo. Nimeni nu suspectează un Echo de evadare. Iar eu n-aș evada niciodată. Ar fi împotriva programării noastre.

— Dar ce a însemnat faptul că am spart ușa cu un bolovan? Că ai tras de pe mine trunchiul de copac? Astea au făcut parte din programarea noastră?

— Suntem programați să ne opunem lichidării noastre.

— Dar dacă a evada înseamnă a ne opune lichidării noastre?

15 stătea cu privirea pierdută.

— Nu. Pui problema greșit. Evadarea ar însemna lichidarea noastră.

11

La un minut și șapte secunde după miezul nopții, în perioada de liniște, și la trei ore după ce ultimul vizitator a părăsit zona, Louis a intrat în cabina noastră însoțit de securidroidul său.

Roboții l-au ridicat pe 15.

Louis stătea în pragul ușii, în timp ce afară ploua torențial și din aviariu se auzeau țipetele păsărilor din speciile extincte reînviate.

— Ți-a venit rândul, a spus Louis și ochiul lui ceramic a sclipit în întuneric.

Apoi s-a întors spre noi și ne-a spus pe un ton deodată jovial, fals prietenos:

— Haideți, nu se poate să nu vă plictisiți și voi din când în când. Știu că voi, ciudaților, nu simțiti plictiseala, dar hai să ne prefacem c-o simțiți. Veniți, veniți, veniți... Haideți să vedem un spectacol.

Am fost scoși afară și am mers prin ploaie pe lângă țarcul cuplului de Neanderthalieni care din peșteră se holbau la noi. Am trecut pe lângă aviariu, pe lângă țarcul lui Alice, apoi pe lângă lac, și am ajuns la marginea zonei. La imensa groapă cu tigri. Ni s-a cerut să ne aliniem, apoi lui 15 i s-a spus să iasă în față.

— Nu! am strigat eu din rând.

Louis mai invitase și alți oameni, niște muncitori. Unii erau din Zona de Resurecție, iar alții, îmbrăcați în salopete verzi din nano-fibre de nailon cu autocurățare, erau de la grădina zoologică de alături. În total, doisprezece muncitori. Stăteau cu toții la marginea gropii cu tigri, râdeau, strigau și băteau din palme în timp ce gărzile de securitate l-au scos pe 15 în față.

Ceilalți androizi au rămas pe loc.

— Trebuie să facem ceva, i-am spus androidului de lângă mine.

Acesta nu avea un braț. Era înalt și puternic — 250 de centimetri înălțime, adică aproape de două ori cât Louis. Era mai puternic decât mine. Și categoric mai puternic decât 15. După cum arăta, avea o capacitate energetică de 10.5

exa-jouli.

— Haideți. Cu toții.

Am spus-o pe un ton scăzut, la nivelul de patruzeci și opt de decibeli, astfel încât să mă audă doar androizii.

Știam că, dacă ne uneam toți, am fi putut să-i învingem pe Louis și pe ceilalți muncitori. Era o simplă problemă de fizică. Poate chiar am fi avut o șansă și împotriva roboților. E adevărat că Louis avea bastonul cu șocuri electromagnetice și că unul dintre roboții de securitate avea o armă cu pozitroni cu care ar fi putut să ne lichideze dintr-un singur foc. Dar noi eram douăzeci. Am fi avut șanse bune. Cu siguranță mai bune decât avea 15 în acel moment.

Dar androizii s-au uitat la mine cu o nedumerire tâmpă. N-avea să fie nicio revoltă în seara aceea.

Eram singur.

Am fugit după 15. L-am ajuns și am început să trag de el. Dar 15 mi-a spus:

— Du-te înapoi! Întoarce-te! E prea târziu pentru mine! Salvează-te! Mie nu mi-e teamă. Eu nu am sentimente.

Probabil că așa era. Nu avea sentimente. Dar eu *simțeam* că el îmi era prieten.

Cineva m-a apucat strâns de braț, și, când m-am întors, am văzut figura de titaniu a unui robot de securitate. Ochii lui cu luminițe albe străluceau goi și implacabili în întunericul nopții.

— *Întoarce-te în formație*, mi-a ordonat el cu o voce monotonă și grosieră.

M-a dat la o parte și Louis a venit la mine, de data asta cu un aer serios.

— Ai făcut a doua greșeală. Dacă o faci și pe-a treia, o să fii gustarea de la miezul nopții. Ai înțeles?

— Ești un criminal.

— Nu. Nu sunt. Criminal este cineva care ia viața altcuiva. Iar un Echo este un robot. Nu este o ființă. Nu este om. Nu simte durere, nu?

Și ca să ilustreze ceea ce tocmai spusese, a ridicat arma, bastonul cu

șocuri electromagnetice cu care speriase mamutul lânos, și l-a lipit de gâtul androidului cu care vorbisem mai devreme; acesta nici măcar nu s-a clintit când bastonul s-a descărcat, făcându-i o cicatrice rotundă și urâtă.

— Vezi — n-ai simțit nimic, nu-i așa 406?

406 a scuturat din cap.

— Nu, stăpâne.

M-am uitat spre 15. Celălalt robot de securitate îl apucase strâns, dar el nici măcar nu se opunea. Mi-am dat seama că mă purtam prostește. 15 nu urma să moară în adevăratul sens al cuvântului, deoarece el nu trăise în adevăratul sens al cuvântului.

În timp ce mă uitam, Louis mi-a ridicat bluza și am simțit un șoc puternic, o durere intensă, ca o arsură pe piele, care m-a aruncat pe spate și m-a făcut să tremur din tot corpul. De data asta, șocul n-a fost prin haine. A fost direct pe piele. Nu mai puteam nici să gândesc. Nu mai simțeam decât durerea aceea, dar știam că trebuia să-mi ascund suferința față de Louis. Atunci m-am pomenit gândindu-mă la fata cu părul negru și ochii căprui. La nepoata lui Alex Castle. I-am rostit numele în minte. *Audrey. Audrey. Audrey.*

— Nicio durere, 113?

— Nicio durere, i-am răspuns. Sunt un Echo.

— Da. Da, așa e. Dar într-o zi, într-o bună zi, și voi veți simți durere, iar eu vreau să apuc ziua aia. Oh, tare mult aș vrea s-o apuc. Poate că a și sosit. Parcă am văzut ceva în ochii tăi. Ceva...

Încă un electroșoc, în același loc.

— Nicio durere, 113? m-a întrebat el din nou, privindu-mă cu atenția cu care un animal își privește prada.

Mi-am adus aminte de sărutul ei. Mi-am adus aminte cum a trezit în mine sentimente. Sentimente puternice. Sentimente omenești. Mi-am imaginat că o ating. Mi-am imaginat pielea mea lipită de a ei. Am s-o văd din nou. Știam că așa va fi.

pe care o simțeam.

— Nu, am reușit eu să răspund. Nicio durere, stăpâne.

Louis s-a îndepărtat și i-a făcut semn unui robot să mă ridice de jos și să mă aducă în față. Părea dezamăgit și poate puțin supărat din cauza îndrăznelii mele. Era cu ochii pe mine. Știa că sunt altfel. Dar eu eram hotărât să nu-i dau nicio dovadă. Clătina din cap gânditor când i-a făcut semn robotului.

— Există două tipuri de durere în această lume, a spus el și a arătat spre ochiul lui de ceramică, cu cameră video încorporată. Există durerea pe care o vezi. Și mai există una, 113. Una mai profundă. Vino, vino, vino chiar aici, lângă grilaj. Vreau să fiu sigur că vezi bine, fiindcă asta te așteaptă și pe tine.

A început să râdă și i-a făcut semn celuilalt robot de securitate. Acesta a înțeles și l-a ridicat în aer pe 15, care stătea supus sau resemnat. Apoi s-a auzit vocea lui Louis care mi s-a adresat mie:

— Acum, doar o mișcare dacă mai faci și ajungi desert pentru tigri. Și n-avea grijă, or să te mănânce. Tigrii nu fac diferența între un Echo și un om... Carnea-i carne. Nicio grijă.

Cum stătea ridicat în aer, 15 s-a răsucit și mi-a spus:

— Fă un singur lucru. Nu te lăsa lichidat din cauza mea.

Era ceva în el. Era un Echo. De serie. Dar Louis avea dreptate. Există un punct, dincolo de care roboții devin altceva. Poate că 15 nu ajunsese în acel punct, dar acest lucru se va întâmpla într-o bună zi și atunci oamenii vor avea o problemă.

Am văzut la orizont sfera rotitoare. Castelul albastru cu trei turnulețe și cuvântul de sub el. Se rotea neîntrerupt.

CASTLE, CASTLE, CASTLE...

Louis mi-a șoptit la ureche:

— Ia-ți adio de la noul tău prieten.

Am încercat să mă eliberez din strânsoarea robotului, dar degeaba. N-am putut face nimic și 15 a fost azvârlit în groapa cu tigri. Pentru a fi sfâșiat, omorât de fiarele flămânde care în urmă cu șaizeci de ani erau o specie

dispărută.

— Uită-te! mi-a ordonat Louis. Uită-te! Uită-te!

Şi m-am uitat. Am văzut trupul unui robot sfâşiat în bucăţi, am văzut sânge, carne şi oase. Biologia noastră fabricată. 15 n-a simţit nicio durere, îmi tot repetam. Dar *eu* simţeam. A trebuit să stau acolo, să mă prefac că nu-mi pasă şi să mă gândesc la Audrey.

Chiar şi-aşa, tot am simţit ceva prelingându-se pe obrazul meu. O lacrimă imposibilă pe care am şters-o, sperând ca Louis să nu fi avut plăcerea de a o vedea.

Descoperisem o nouă emoţie.

Se numea ură.

In acel moment sinistru, mi-am jurat că n-am să am niciun pic de milă sau compasiune pentru niciunul dintre ei. Voi nutri numai ură, fiindcă ura era cea mai sigură emoție împotriva lor.

Asta era situația mea. Nu eram nici om, nici mașină. Eram singur pe lume. Îmi doream să nu fi existat vreodată. Nu mai voiam să exist, dar nici să mor nu voiam. Cel puțin nu așa cum murise 15. Asta e problema când urăști. Ura e însoțită de frică. Ea crește odată cu frica. Frica de pierdere, de durere, de neființă.

Dar nu doar pe Louis îl uram.

Louis mi se părea mai jalnic decât orice. Era un tiran. Era un invalid, aflat pe ultimele trepte ale societății, iar singura lui consolare era să-i bată pe cei mai jos decât el sau cel puțin aflați la cheremul lui — Echo, animale și Neanderthalieni — și să-i țină mai jos decât el.

Nu era normal, dar era greșit să crezi că doar Louis era de vină.

Pe domnul Castle îl învinuiam eu. Fără el, n-ar fi existat Zona de Resurecție și nici Louis. Fără el, Rosella n-ar fi fost obligată s-o modifice pe Alissa. Fără el, părinții lui Audrey ar fi încă în viață. Fără el, nici eu n-aș fi existat, oricât ar fi vrut Rosella. Voiam ca eu să nu fi existat fiindcă, dacă n-aș fi existat, n-aș fi cunoscut suferințele vieții pe care un Echo n-ar trebui să le simtă. Sau apăsarea dureroasă a vinovăției pentru că o lăsasem pe Alissa să trăiască atunci când aș fi putut foarte bine să fac ce mi se ceruse și să o lichidez.

Mintea mea se frământa. De ce adăugase Rosella firul de păr al fiului ei mort? Dacă n-ar fi făcut-o, acum n-aș mai fi fost chinuit de sentimente. De îngrijorare. De vinovăție.

15 murise. Poate că nu din vina mea, dar întrucâtva mă simțeam vinovat. (De ce oare mă simțeam vinovat? Nu conta: 15 era doar un robot.) Și din câte îmi dădeam seama, probabil că și Audrey murise. Dacă nu ucisă de protestatari, atunci ucisă de domnul Castle. În fond, el îi omorâse părinții și plănuia

s-o omoare și pe Audrey.

Ea mă sărutase. Mi-am amintit acel sărut. Fusese un vis? Nu știu. Dacă fusese un vis, atunci fusese unul care mă readusese la viață. Sărutul durase doar o secundă. In termeni logici, nu însemna nimic. Doar buzele ei atingându-le pe ale mele preț de o clipă. Și totuși, era dovedit științific faptul că nu existau lucruri mici sau momente mici. Intregul univers fusese creat în mai puțin de o secundă. Existau 78 000 000 000 000 000 de atomi într-un grăunte de nisip. Și un singur fir de păr putea să facă un Echo să se simtă om. Deci cine știe ce înțeles se putea ascunde într-un singur sărut?

Trebuia să o revăd. Odată ce-ai cunoscut căldura dragostei sau numai ți-ai dat seama că ea există, ți-e imposibil s-o lași să-ți scape. Se pare că asta era dragostea. Imposibilitatea de a spune adio.

Și totuși, eu a trebuit să spun adio.

M-am dus la fereastră în timp ce ceilalți Echo se reîncărcau.

M-am uitat la Lună și la colonia New Hope a cărei strălucire se vedea de pe Pământ. Mi-am amintit ce-mi spusese 15, că visa să plece acolo, dar că era imposibil. M-am gândit la tigrii care îl mâncaseră. Măcar el nu simțise durere. Dacă eu ajungeam hrană pentru tigri, de un lucru eram sigur: eu aș simți-o. Uram durerea. Mă gândeam cum a fost în capsula pentru intervenții chirurgicale. La durerea pe care am simțit-o când mi-a fost îndepărtat neocortexul.

Domnul Castle crezuse că scoate din mine partea emoțională și că mă transformă într-un simplu robot. Câtva timp și eu am crezut că reușise. Dar acum eram sigur că nu. Poate că, odată ce-ai ajuns să cunoști teama, iubirea și frumusețea, n-ai cum să le ștergi din tine.

Mă gândeam la iguane. Animalele de casă ale Rosellei. Mă gândeam la capacitatea lor de a-și reface coada după ce le-a fost ruptă.

Ernesto îmi spusese odată, când discutam despre guvern, că tiranii pot slăbi mințile oamenilor, dar nu le pot zdrobi sufletele.

Poate că asta era problema.

Poate că aveam un suflet. Iar un suflet este asemenea unei cozi de

iguană. Poate să crească la loc oricând.

În acel moment mi-am dorit ca operația să fi reușit.

Mi-am dorit să nu simt nimic. Nici tristețe, nici fericire. Mi se părea că durerea și pierderea erau un preț mult prea scump pentru a trăi și a iubi.

Mi-am amintit ultimul avertisment al lui 15. *Nu te lăsa lichidat...*

Erau cele mai înțelepte cuvinte. La fel ca 15, și eu visam să plec de aici. Iar visele mele, la fel ca ale lui, aveau să rămână acolo unde trebuiau să rămână: în mintea mea.

Nu voi scăpa niciodată de aici, așa că trebuia să-mi iau gândul de la evadare și să uit de Audrey Castle. Avusesem deja destule probleme din cauza ei. Singurul meu scop era să supraviețuiesc și să mă feresc de durere.

A doua zi am primit drept coleg un alt Echo.

Pe cel fără un braț, care nici măcar nu clipise când fusese rănit cu bastonul cu șocuri. 406. Înainte îl chema Victor. Aceasta a fost singura informație pe care am scos-o de la el. Nici nu voiam mai mult.

Am primit o mulțime de sarcini de făcut împreună. Să curățăm plantele din aviariu. Să aruncăm carne la tigrii care nu fuseseră atât de flămânzi în dimineața aceea. Îi priveam și încercam să-mi canalizez toată ura spre ei, nu spre Louis sau domnul Castle, dar n-am reușit. Ei erau niște biete animale care n-ar fi trebuit să fie aici și care probabil nici nu voiau să fie aici.

Nu voiam să stau în preajma lor, așa că mi-am luat pauza de zece minute. (Androizii care lucrau în Zona de Resurecție aveau la dispoziție o pauză de odihnă de zece minute într-o zi de muncă, timp în care aveau voie să-și reîncarce energia și să ia soluția de zahăr.) M-am dus într-un loc retras și m-am așezat pe o bancă, uitându-mă la rinocerii care mâncau iarbă și frunze. Nu mă puteam abține să nu număr și să calculez diverse lucruri. Erau 35 451 de frunze în arbust. Am numărat 46 329 de fire de iarbă. Rinocerii cântăreau între 1 340 și 1 350 de kilograme.

În timp ce stăteam acolo, a venit la mine o femeie care mi-a întins un pliant. M-am uitat la ea, dar n-am luat pliantul. În mână avea un teanc. 87 de exemplare.

Nu voiam să vorbească nimeni cu mine — voiam să fiu lăsat în pace. Femeia avea părul roz. Era tânără, avea în jur de nouăsprezece ani, dar părea extraordinar de serioasă șdomnicai m-a studiat cu atenție.

M-am uitat la pliant: era din hârtie electronică interactivă învechită. Avea titlul *Castle Watch* și afișa diverse știri care se actualizau continuu, alături de informații despre moralitatea readucerii la viață a speciilor extincte — în special a Neanderthalienilor — pentru ca apoi să fie expuse într-o grădină zoologică.

Am refuzat să iau pliantul.

— Te rog, am spus eu. Pleacă.

— Aș vrea să citești acest pliant pentru că lucrezi aici, m-a îndemnat ea arătând spre hainele mele. Ar trebui să știi și tu care sunt implicațiile morale.

— Nu ai voie să împarți aceste pliante. Mai bine pleacă. Vreau să fiu singur. Te rog.

Dar ea nu dădea niciun semn că ar vrea să plece.

— Nu e normal, a spus ea. Este nefiresc. Animalele n-ar trebui să fie ținute în captivitate, mai ales dacă aparțin unor specii dispărute readuse la viață. Neanderthalienii sunt animale în sensul în care și noi suntem animale. Ei sunt la fel ca noi.

La fel ca noi.

Credea că eu sunt om.

Nu știu de ce, dar m-am pomenit că-mi ascund mâna stângă sub picior pentru ca ea să creadă în continuare că sunt om. Era mult mai bine să fii om decât să fii ce eram eu. Un om a avut nevoie de mii de ani ca să evolueze. Orice om de pe Pământ exista numai pentru că materialul genetic din care era făcut se transmisese din generație în generație, pe linie directă și neîntreruptă, de-a lungul istoriei, trecând prin cutremure de pământ, inundații și războaie. Ca o comoară protejată, transmisă de la o generație la alta. Pe când eu n-a trebuit să fac nimic, doar am fost făcut. O singură dată.

— Tu cum justifici acest lucru? m-a întrebat ea și o clipă am fost surprins de expresia de pe chipul ei și de pasiunea cu care vorbea.

— Te rog, nu mai...

— Oamenii i-au omorât pe Neanderthalieni prin războaie tribale cu 30 000 de ani în urmă. Iar acum îi readucem la viață doar pentru a-i ține în captivitate? Eu cred că este un lucru imoral.

M-am uitat în jur. Nu se vedea niciun Echo. Și nici Louis.

— Este. Dar nu poți să schimbi nimic. Nimeni nu poate. Pleacă.

M-a privit îndelung.

— Pari prea tânăr ca să lucrezi aici. Câți ani ai?

Oamenii se uitau unii la alții altfel decât se uitau la un Echo. Mai frumos. Chiar și când se contraziceau. Aveam șaisprezece săptămâni, dar nu i-am spus.

Ea a clătinat din cap văzând că nu răspund.

— Pun pariu că ești suficient de matur ca să-ți pui unele întrebări. Și dacă aș fi în locul tău, aș pleca imediat de aici.

Dar dacă n-ai avea de ales? Am vrut să-i spun asta, dar n-am spus-o. De-aici înainte, voi păstra întrebările doar pentru mine, ascunse laolaltă cu visele mele și cu imaginile lui Audrey din mintea mea. Întrebările erau periculoase.

Fata s-a încruntat.

— Dacă ai fi un om puternic, ai face ceva. Ei nu sunt niște androizi. Sunt ființe vii, care simt ceva.

Vorbele ei au stârnit furie în mine. Mi-a scăpat totuși o întrebare.

— Ai avut vreo legătură cu atacul asupra reședinței domnului Castle?

— Vrei să spui masacrul... Când au fost omorâți aproape toți cei care au pătruns pe domeniul lui?

— Oameni care veniseră să ucidă în primul rând.

Ea era genul de om care nu putea să spună nimic fără să gesticuleze.

— Noi considerăm că suntem în război, a spus ea. Considerăm că Alex Castle ar fi în stare să ucidă mii, poate milioane, dacă androizii mai evoluează mult.

— De ce oamenii cred mereu că cineva mai inteligent și mai puternic decât ei va vrea să îi ucidă?

— Pentru că oamenii sunt periculoși.

— Corect. Dar ei nu voiau să-l omoare doar pe domnul Castle. Acolo mai era o fată. O fată nevinovată.

Femeia s-a uitat în pliantul pe care îl ținea în mână și mi-a arătat ceva cu degetul.

— Te referi la *ea*? Am vorbit cu ea înainte...

M-am uitat la ce mi-a arătat. Era chipul ei. Audrey. Chiar sub nasul meu,

mă privea încruntată din hârtia electronică, cu ochii ei frumoşi, adânci şi plini de îngrijorare.

Am citit titlul:

NEPOATA LUI CASTLE VORBEȘTE DESPRE
PERICOLUL ECHO DUPĂ MOARTEA PĂRINȚILOR EI

Am procesat rapid (în două secunde) articolul:

Nepoata lui Alex Castle a vorbit despre moartea înfiorătoare a părinților ei uciși de un Echo disfuncțional, în locuința lor lacustră din ținuturile inundate din West Yorkshire. Totuși, cazul ridică tot mai multe semne de întrebare pe care principalele surse mediatice nu reușesc să le explice. De pildă, la conferința de presă, Audrey a apărut răvășită, alături de unchiul ei. Acesta afirmă public că este îngrijorat pentru starea ei de sănătate și a decis că cel mai bine ar fi ca fata să rămână să locuiască la el. Totuși, noi, cei de la *CastleWatch*, nu putem să nu observăm cât de convenabil este pentru domnul Castle faptul că fratele său, care era, totodată, și cel mai aprig critic al său, a dispărut cu o săptămână înainte de a-și termina de scris mult-așteptata carte în care condamnă readucerea la viață a Neanderthalienilor și modul în care sunt ei tratați.

Am fost tentat să-i spun ce știam. Dar la ce folosea? Ce rost avea? Domnul Castle era al treilea dintre cei mai bogați și mai puternici oameni din Europa. Spunându-i ei și stârnind furia protestatarilor, le-aș pune viața în pericol mai mult decât domnul Castle. În plus, probabil că una dintre prietenele ei a încercat s-o ucidă pe Audrey.

— Pleacă, am spus eu. Te rog, pleacă. Părăsește grădina zoologică. Aici nu ești în siguranță.

— Zău așa, cred că ar trebui să-ți folosești creierul.

— Bine, am răspuns eu doar ca să pun capăt conversației.

În acel moment l-am văzut pe Louis de departe, făcându-și apariția de după un colț. Privirea mea era mai ageră decât cea a unui om, chiar dacă era dotat cu un ochi-video, și mi-am dat seama că încă nu ne văzuse. Așa că m-am grăbit să iau un pliant pe care l-am băgat în buzunar.

— Acum pleacă, i-am spus. Pleacă de-aici. Am s-o citesc, îți promit.

— Ești foarte ciudat. Cum te cheamă? Ai putea măcar să fii politicos și să-mi spui cum te cheamă. Pe mine mă cheamă Leonie.

Era cât pe ce să-i spun că mă cheamă Daniel, dar atunci mi-a venit în minte cum să scap de ea. Am ridicat mâna și i-am arătat litera E.

— Pe mine mă cheamă 113. Acum, te rog, pleacă — uite, vine șeful meu. Dacă te găsește aici, o să ai necazuri. Amândoi vom fi...

Louis se apropia. M-am uitat în jur. Aș fi putut s-o apuc pe Leonie de braț și s-o ascund în spatele hologramei unui diplodocus (ruda cea mai apropiată a unui dinozaur pe care o aveau aici) și al info-centrului, printre ferigi și alte plante preistorice. Însă planul meu era să mă feresc de bucluc, iar dacă făceam asta și eram prins, riscam să fiu aruncat în groapa tigrilor.

De aceea, când Louis s-a apropiat și a întrebat ce se întâmplă, i-am spus adevărul. Culmea a fost că Leonie a răsuflat ușurată când a apărut Louis și a văzut că n-avea nicio marcă pe mână. Cu oarecare ezitare, ea i-a arătat pliantele. Louis a clătinat din cap.

— Ah, obișnuita propagandă.

— Nu e propagandă. Este o faptă morală.

— Nu există fapte morale, doar opinii morale, a spus Louis. Trebuie să-ți confisc aceste materiale informative, iar tu să-mi spui numele și codul tău de identificare.

— De ce?

— Oh, nu face pe neștiutoarea cu mine. Ce faci tu aici este împotriva legii. Te afli pe o proprietate privată. Proprietatea companiei Castle Industries. Ca să nu mai spun că, acum câteva zile, reședința domnului Castle a fost atacată de niște protestatari care au încercat să-l omoare. De-aia acum poliția a luat măsuri, pricepi ce zic? Aș putea spune că fițuica asta mizerabilă incită la violență, iar tu ai putea fi încarcerată într-o celulă aeriană cât ai zice pește.

I-a smuls pliantele din mână. Ea a încercat să le ia înapoi. El a chemat robotul de securitate care mă reținuse pe mine cu o zi înainte. Acesta stătea în fața mea, privindu-mă cu cele două leduri albe în loc de ochi.

— Zeta-Unu, ia-o pe femeia asta și condu-o afară de-aici, te rog.

Robotul a apucat-o ferm de braț și am văzut-o pălind la față.

— Ia mâna de pe mine! a țipat ea.

— *Vino cu mine*, a spus Zeta-Unu. *Vino cu mine, vino cu mine, vino cu mine*...

— Mă doare, a spus ea în timp ce robotul o trăgea după el.

M-am simțit vinovat — o altă emoție care aș fi vrut să-mi fi fost extirpată. Poate cea mai rea dintre toate. Dar în ochii ei strălucea sfidarea. Și ea continua să strige:

— Alex Castle trăiește! Cincizeci de oameni au murit. Castle este cea mai imorală organizație. Dacă vreți să știți părerea mea, în primul rând n-ar fi trebuit să li se permită companiilor private să dețină acțiuni în poliție, iar Castle este cea mai nepotrivită companie care s-o controleze. Toate lucrurile imorale care s-au întâmplat în ultimii treizeci de ani au fost din cauza acestei firme. Înființarea grădinii zoologice în care ne aflăm, de exemplu. Și apariția agenților de securitate și a polițiștilor robotizați. Și neuro...

Vocea ei nu s-a mai auzit, n-o mai percepeau nici urechile mele. Mă gândeam cât de îndrăzneață fusese această femeie, păstrându-și principiile chiar și în fața fricii.

— Bun, a zis Louis către mine, e timpul să treci înapoi la treabă, nu crezi?

— Da, stăpâne, am spus eu ridicându-mă în picioare.

Louis a început să râdă. Avea același râs pe care îl auzisem în întuneric, răsunând în aerul rece al nopții, în timp ce tigrii sfâșiau carnea unui Echo.

— Oh, 113, ești un Echo de-a dreptul derutant, să știi. Dar presupun că încă nu ești o cauză pierdută.

A arătat spre Leonie.

— Mă bucur să constat că nu încerci să faci pe eroul. E promițător.

Am zâmbit supus și mi-am dat seama că, văzându-l pe Louis mulțumit de mine, îmi displăcea la fel de mult ca atunci când îl vedeam nemulțumit. Mă întrebam ce urma să se întâmple cu femeia aceea, cu Leonie.

— Și-acum, a spus Louis scoțându-și camera sferică din orbită și lustruind-o, să ne întoarcem la lucru. Am ceva special pentru tine. Cred că ești pregătit.

15

Lucrul la care s-a gândit a fost să mă trimită în țarcul Neanderthalienilor.

Acesta se afla lângă țarcul lui Alice. Doar că aici temperatura nu era generată artificial, deși locul era la fel de securizat. 15 îmi spusese în prima noapte că Neanderthalienii erau periculoși; la fel ca multe alte animale înrăite prin metodele pline de cruzime folosite de Louis. E adevărat că nu se comparau cu tigrii, dar tot distruseseră un Echo în urmă cu o săptămână, lovindu-l pe la spate cu o piatră în cap.

Louis îmi spusese că Neanderthalienii aveau nume. Îi chema Oregon și Pitu. Nu ei își aleseseră aceste nume, ci așa îi botezaseră cei de la grădina zoologică.

Eu trebuia să intru în țarcul lor și să le dau de mâncare.

— Vezi să nu fii prietenos cu ei, mi-a zis. Ai priceput, creier de robot?

— Da, am răspuns eu.

— Bine. Bine. Începi să înveți. Ține-o tot așa și o să-ți fie bine.

M-a împins înainte. Am trecut de cele două uși și am intrat în țarc cu mâncarea (două castroane cu carne de gazelă și orez alb simplu, două căni cu apă).

Pitu dormea. Era întinsă pe niște iarbă uscată lângă peșteră. Oregon stătea pe vine, cu un băț în mână, și scrijelea ceva pe pământ. A auzit ușa închizându-se în urma mea, a ridicat ochii spre mine și m-a urmărit cu privirea în timp ce mergeam. M-am apropiat până la cinci metri de el și am pus castroanele și cănile pe pământ. Era foarte greu să citești ceva pe chipul lui Oregon. Ochii lui se holbau la mine din craniul lătăreț, cu pomeți înalți, și mă fixau cu privirea. Eram programat să citesc figuri umane, nu de Neanderthalieni. Și totuși, mi se părea că acei ochi aveau acea expresie lipsită de viață, specifică tristeții. Rezonam cu tristețea în ziua aceea.

Când m-am ridicat în picioare, a vorbit.

— Te rog, a spus el într-o engleză ciudată.

Am văzut că avea niște zgârieturi pe brațe. Apoi s-a uitat spre ușă.

Am înțeles.

Oregon a clătinat din cap.

— Vrem afară. Vrem liberi.

— Îmi pare rău, am spus eu cu glas foarte scăzut, scuturând din cap.

El a făcut un salt înainte. M-a apucat de braț cu putere. Părea mai puternic decât un om. Mă întrebam dacă Louis urmărea pe monitor ce se întâmplă. Sincer să fiu, nici nu-mi păsa. Am observat că Oregon ținea în cealaltă mână o bucată de cremene cu marginea ascuțită.

— Nu pot, am zis eu.

— Aici nu locul nostru, a spus el dându-mi drumul.

Se simțeau clar o anumită mândrie și sfidare în glasul lui.

Mi se spusese să nu fiu prea prietenos cu ei. Dar am rămas acolo. Voiam să-i explic.

— Mă tem că este. Ați fost creați pentru acest loc. Ați fost creați pentru oameni. La fel și eu. Fără ei, noi nu am exista. Și nu putem scăpa.

Oregon n-a părut mulțumit. S-a scărpinat pe față. Acum i-o înțelegeam perfect. Era tristă și temătoare. A clătinat din cap și a părut să înțeleagă. Apoi mi-a cerut ajutor în alt fel. A arătat spre mine, apoi spre el și Pitu, care acum stătea și se uita la mine cu ochi mari și speriați.

— Tu, a spus Oregon. Face să moară.

— Cum?

— Omoară. Pe noi.

În ochi i-a apărut o lacrimă care apoi i s-a prelins pe obraz.

— Atunci noi...

Și-a apăsat pe braț muchia ascuțită a bucății de cremene și s-a tăiat. O dâră subțire de sânge a început să i se prelingă pe piele.

— Nu face asta, am spus eu și m-am uitat în jur, căutând ceva cu care să șterg sângele.

Neanderthalianul s-a oprit.

— Dacă nu face liberi, noi vrem murim.

Am căutat în buzunar și am scos pliantul pe care mi-l dăduse Leonie. Am presat hârtia electronică mototolită pe rana lui Oregon și, în timp ce aceasta îi absorbea sângele, am văzut că pe ea apăruse o nouă știre, postată cu doar câteva secunde în urmă.

TEMERI CRESCÂNDE PENTRUNEPOATA LUI CASTLE

Se pare că Audrey Castle, nepoata lui Alex Castle, a fugit de la reședința unchiului ei. Ea a fost văzută în această dimineață, fugind cu o armă cu antimaterie în mână, pe bulevardul Hampstead. Audrey este fiica marelui jurnalist și activist Leo Castle, care a fost omorât împreună cu soția sa în propria casă, de un Echo disfuncțional. Poliția este pe urmele ei și a primit puteri depline pentru a acționa, inclusiv libertatea de a trage în ea.

Castle Watch își îndeamnă cititorii să facă tot posibilul s-o ajute și să împiedice eforturile poliției de a o prinde sau de a-i face rău.

M-am uitat la Oregon.

M-am întors să plec.

Ușa s-a deschis, dar eu am rămas pe loc. Nu m-am mișcat. Așa că ușa a rămas deschisă. Știam acum că nu mai puteam să privesc Luna și să visez la nesfârșit că voi evada.

Am rămas nemișcat pe pământul uscat din țarcul acela până mi-a venit o idee.

— Bine, le-am spus eu. Voi alegeți. Dacă vreți să plecați, atunci să plecăm.

Oregon a mârâit ceva spre Pitu, ținând hârtia peste rană. A arătat spre ușă, făcându-i semn să vină repede. Ea nu se hotăra să părăsească peștera. Părea speriată. Era și normal să fie. Ce îi aștepta afară?

— Noi facem liberi, a spus Oregon. Acum. El ajută.

In ușă a apărut Louis, însoțit de Zeta-Unu.

N-a trecut decât o fracțiune de secundă din momentul în care l-am văzut și până când am simțit durerea provocată de bastonul pentru șocuri pe care mi l-a înfipt puternic în piept. Probabil că îl setase la maximum deoarece forța șocului electromagnetic mi-a oprit inima timp de patru secunde după ce m-a azvârlit la pământ.

Acum era întuneric.

Când intrase în țarc împreună cu Zeta-Unu, Louis comutase geamurile pe modul întuneric, astfel încât vizitatorii să nu poată vedea înăuntru. Nu că ar fi fost mulți vizitatori — protestele de ieri îi descurajaseră pe oameni să mai vină. Și nu că le-ar fi păsat de ce se întâmplă cu un Echo.

Insă nu asta gândeam eu atunci. Atunci nici nu mai puteam să gândesc din cauza durerii extrem de puternice. Și nu era doar durere. Șocul produs îmi slăbise întregul sistem nervos. Imi afectase circuitele. Când mi-a repornit inima, bătea foarte repede, 306 bătăi pe minut, iar creierul îmi rula cu hiper-viteză. Prin minte mi se perindau fulgerător imagini după imagini. Chipul Rosellei când se uita la iguanele moarte, apoi Alice ridicându-se pe picioarele dindărăt, apoi Audrey — și privirea ei îngrozită din prima seară, când și-a dat seama cine eram.

Durerea pe care o simțeam era durerea unei lumi din care nu voi face parte niciodată.

Louis stătea în picioare lângă mine. M-a lovit tare cu piciorul în stomac. Nu era mai puternic decât mine, dar el avea o armă. Și pe Zeta-Unu.

— Oh, e perfect, a spus Louis trecându-și degetele peste obrazul cu cicatrici. Nici că se putea mai bine. Vrei să-ți spun ce se va întâmpla aici? Vrei?

M-a lovit din nou cu piciorul în stomac, drept pedeapsă pentru faptul că nu i-am răspuns.

— Vei fi lichidat, chiar aici. Dar nu de mine, oh, nu. Și nici de Zeta-Unu sau de tigri. Nu, nu, nu. De altcineva.

S-a întors spre Neanderthalieni. Aceștia stăteau în picioare: Oregon cu un braț petrecut în jurul lui Pitu care se lipise de el, speriată și nedumerită.

— De *ei*.

Louis s-a uitat pe jos și a luat un bolovan de mărimea unei palme.

— Haide, i-a spus lui Oregon. Vreți să fiți liberi, da? Ei bine, aveți ocazia. Singura răsplată pe care o cer este să-i spargi capul acestui Echo cu piatra asta. Înțelegi, om al grotei?

Apoi, imitând grosolan vocea lui Oregon, a adăugat:

— Omoară Echo, voi liberi! Î-hă? Î-hă? Ai priceput, imbecil din era glaciară ce ești?

— Tu minți. Om minte.

Louis a zâmbit.

— Nu. Nu, eu nu mint, Oregon, nu mint. Uite, am să-ți spun deschis. Voi sunteți un coșmar pentru mine. Pentru noi. Pentru Zona de Resurecție. Pentru tot orașul. O eroare de PR catastrofală. Uite. Uită-te aici...

A scos din buzunar unul dintre pliantele interactive pe care Leonie le împărțea mai devreme. I-a arătat prima pagină care era plină de informații despre Neanderthalieni.

— Voi doi aduceți numai ghinion. Voi ar fi trebuit să rămâneți dispăruți în timp. Până și domnul Castle și-a dat seama acum că sunteți o eroare. Era cât pe ce să fie omorât din cauză că voi doi sunteți aici. Dar nicio grijă, există o soluție pentru repararea acestei erori. Uite ce trebuie să faceți: tu îl omori pe acest Echo, apoi evadați și oamenii vor începe să se îngrijoreze. Poate reușiți să spargeți și capul vreunui om. Brusc n-or să vă mai simpatizeze. Iar Zona n-o

să mai fie privită cu ochi răi. Deci, vorbesc serios. Omoară-l și apoi evadați. Veți fi liberi. Nu mai avem nevoie de voi.

Stăteam întins în țărână, uitându-mă la chipul lui Audrey de pe spatele pliantului din mâna lui Louis, făcându-i în sinea mea o promisiune.

Louis stătea cu gheata pe stomacul meu, ținând bastonul cu șocuri la câțiva centimetri de fața mea. Puțin mai încolo era Zeta-Unu cu o armă cu antimaterie îndreptată spre mine. Dacă trăgea, dispăream definitiv. Nu mai rămânea nici urmă pe podeaua de piatră.

Timp de o secundă, Louis și-a întors privirea de la Oregon și m-a studiat; ochiul-video a făcut un mic zgomot, mărind imaginea ce capta suferința mea.

— Un Echo care simte frică. Un Echo care simte durere. Mă întreb ce altceva mai poți să simți.

L-am privit cu tot disprețul de care eram în stare.

— Ură, i-am răspuns.

Louis a inspirat adânc. Părea triumfător, parcă obținuse ceva ce-și dorise.

— Bun. Bun. Și-acum, Oregon. Lasă pietricica aia din mână și ia bolovanul ăsta.

Oregon a aruncat bucata de cremene pătată de sânge și a luat bolovanul. În minte îmi veneau o mulțime de informații care atunci nu-mi erau de niciun folos. N-aveam nevoie să știu că bolovanul era din granit, compus din cuarț, feldspat și biotit, sau că din granit erau majoritatea plăcilor tectonice din scoarța terestră. Aceste informații nu mă ajutau cu nimic.

Oregon s-a apropiat de mine și a ridicat bolovanul.

Sunt doar o mașinărie. Un automat. Un robot avansat.

Am închis ochii.

Nu pot fi ucis deoarece nu sunt viu.

Sunt un nimeni.

Lumea nu se va schimba fără mine.

Durerea este doar o iluzie.

Nu există durere...

Ești nevoit să-ți spui astfel de minciuni ca să te liniștești când te confrunți cu nonexistența. M-am întrebat în acea jumătate de secundă dacă Audrey era vie sau moartă.

Și am așteptat lovitura.

Sfârșitul.

Liniștea pe care doar neființa ți-o poate aduce.

Dar nu asta s-a întâmplat.

Iată cum au decurs lucrurile:

O lovitură surdă. Un mic zgomot de os zdrobit.

Când am deschis ochii, mi-am dat seama imediat ce s-a întâmplat. Oregon îl lovise pe Louis cu piatra în plină figură, umplându-l de sânge. M-am uitat la Oregon și i-am spus s-o ia pe Pitu și să fugă.

— Acuml Haidel Trebuie să ieșiți de-aicil

Dar Oregon stătea încremenit, holbându-se la bolovanul plin de sânge, în timp ce Louis se zvârcolea căzut la pământ.

— Zeta-Unul Zeta-Unul urla Louis acoperindu-și fața cu mâinile. Omoară-il

17

Namila aceea de robot făcut din titaniu și oțel a ridicat pistolul și a tras. Prin aer s-a propagat o undă subțire și tremurătoare, însoțită de un zgomot scurt, ca de inhalare, de parcă țarcul însuși se chinuia să respire.

Oregon a dispărut primul. Era acolo, apoi a fost înghițit în neant. Dus a fost. N-a mai rămas nici urmă.

— Nu! a urlat Pitu îndurerată și s-a repezit spre robot.

N-a avut nicio șansă. A dispărut și ea într-o clipă.

In următoarea secundă aș fi dispărut și eu. Dar știam că Zeta-Unu nu mă va ucide dacă nu-i ordona Louis. Ordinul fusese „Omoară-i", însă din perspectiva lui Zeta-Unu, eu nu eram o ființă după cum nici Zeta-Unu nu era. Eram un Echo. Eu puteam fi eliminat, nu omorât. Așa că i-am smuls lui Louis bastonul din mână și i-am acoperit gura. Sângele îi curgea pe pielea mea și atunci m-a mușcat de palmă. Știa că simt durere.

L-am târât după mine, sub ochii făcuți din două leduri ai lui Zeta-Unu care continua să țină arma îndreptată asupra mea. Cu Louis prizonier, am traversat țarcul, am trecut de peșteră și am mers prin iarba și ferigile din decor, până am ajuns la ieșire.

— *Comandă-mi, stăpâne,* zicea Zeta-Unu. *Ce comandă am? Ce comandă am?*

Louis țipa sub mâna mea, dar țipetele lui înfundate nu erau inteligibile.

— *Îmi pare rău, stăpâne, dar n-am putut procesa această comandă. Mai încearcă o dată, te rog... Îmi pare rău, stăpâne, dar n-am putut procesa această comandă. Mai încearcă o dată, te rog... Îmi pare rău, stăpâne, dar n-am putut procesa această comandă. Mai încearcă o dată, te rog...*

Așa l-am scos pe Louis din țarc.

Am ieșit pe alee.

Acolo era un grup de vizitatori — niște excursioniști chinezi care purtau căști mental-messenger identice și care se întrebau de ce nu se văd Neanderthalienii. Când au dat cu ochii de noi, au început să țipe, dar eu am

continuat să merg, trăgându-l pe Louis după mine. El se lupta și se zvârcolea ca un pește pe uscat, dar era mic și slab, așa că am reușit să trec rezonabil de repede pe lângă țarcul lui Alice și cei câțiva vizitatori din fața lui. Alte țipete. Oamenilor le plăcea să vadă violență, dar numai dincolo de o vitrină din aerogel.

— Cum ies de aici? l-am întrebat pe Louis, dându-mi seama că va trebui să-l las să vorbească. Și dacă țipi să dai vreo comandă, te... te omor. Ai înțeles?

A clătinat din cap sub mâna mea. Acum nu mai aveam nicio cale de-ntoarcere. Mă aștepta libertatea sau moartea.

L-am lăsat să vorbească.

— Vei avea nevoie de mine. Pentru autorizare. La ușa de ieșire a personalului.

Ușa de ieșire a personalului era între țarcul lui Alice și aviariu. Un semicerc din oțel care se ridica la comandă. Mai aveam nouăzeci și trei de metri până acolo. Doi Echo alergau deja spre noi. Cei identici, pe care eu și 15 îi întâlniserăm lângă lacul pinguinilor nordici cu o zi în urmă.

— Stai! strigau ei la mine. Oprește-te!

Dar am mers mai departe până am ajuns la ușă. Cu toată hotărârea și îndrăzneala ce-mi fuseseră conferite de un singur fir de păr uman.

Louis a spus „Deschide" către panoul de acces din grafen, cu sistem de recunoaștere vocală, iar comanda i-a fost acceptată, deși avea glasul slab și speriat. Dar n-a mai fost așa după ce l-am aruncat la pământ și am rupt-o la fugă. A început să zbiere în urma mea, turbat de furie:

— Lichidați acel Echo!

Bătea un vânt puternic, însoțit de o burniță ușoară. Drumul era mărginit de case impozante, din cărămidă roșie, vechi de 300 de ani. Știam unde mă aflu, deși nu mai fusesem niciodată acolo. Informațiile îmi apăreau automat în minte, chiar și fără să văd o plăcuță cu numele străzii.

Mă aflam pe strada Prințul Albert, la doi kilometri sud de Hampstead și de casa domnului Castle. Și la aproximativ aceeași distanță de gara Hampstead. Strada era pustie, dar deasupra capului meu, traficul era aglomerat. Am alergat cât am putut de repede — mai iute decât un om, deși știam că nu de oameni sunt urmărit și asta mă îngrijora.

Existau leviborduri la intervale de o sută de metri, ca pe majoritatea străzilor principale din zonele metrolopolitane. Dar primele două prin dreptul cărora am trecut erau oprite la șinele suspendate, nu la nivelul solului, așa că am avut de alergat 300 de metri până am putut urca într-unul. Trotuarul era plin de comercianți care vindeau suvenire turiștilor — holo-vederi cu clădirea Noului Parlament, roboți miniaturali care semănau cu Regele, burgeri cu carne de rechin, căști cu ghid turistic încorporat, mamuți și tigri de jucărie —, dar eu mi-am croit drum printre ei, cotind ba la stânga, ba la dreapta, mânat de gândul la Audrey.

Știam că eram aproape de un levibord și am sărit în el chiar când Zeta-Unu și cei doi Echo ieșeau din Zonă. M-am lăsat în jos ca să nu fiu văzut în timp ce levibordul urca spre șinele magnetice. Când am ajuns sus, am așteptat până am văzut un taxi negru gonind spre mine cu o viteză de 300 de kilometri pe oră. Acesta a încetinit, a oprit, portiera s-a deschis ca o aripă, iar eu am urcat în el.

Șoferul, o femeie-robot, a întors mașina. Era un model de robot vechi și greoi, din oțel, fabricat probabil prin anii 2080. Asta însemna că trebuia să port cu ea o conversație politicoasă.

— Unde doriți să mergeți astăzi, domnule? m-a întrebat ea cu un accent american.

Am văzut pe geam că unul dintre gemenii Echo chelioși mă reperase când urcam în taxi și acum arăta spre mine. Era și Louis cu ei. M-a văzut și el. A luat arma de la Zeta-Unu și a țintit spre mine. Am încercat să gândesc. Era exclus ca Audrey să fie încă în gara Hampstead. Fie fusese omorâtă, fie reușise să scape. Unde s-ar fi dus ea? Pe Lună? Nu, era prea greu. Nu-mi venea în minte decât un singur loc. Locul unde îi spusesem — poate din imprudență — să se ducă.

— Valencia, am răspuns. Și repede.

Louis a alergat spre levibordul care acum revenise la sol. A urcat în el împreună cu Zeta-Unu și a început să urce spre noi cu o viteză de doi metri pe secundă.

Șoferița a clătinat din capul de oțel.

— Valencia, Spania, a spus ea. Am înțeles. Minunată alegere. Cu afaceri sau de plăcere?

— Te rog, pornește odată.

— Mulțumesc, stimate pasager.

Și chiar când Louis a apărut în dreptul geamului cu fața lui prelungă, schimonosită de ură, mașina a pornit ca un glonț.

Audrey. Jurnal mental 430.

1

Depozitul era în vârful unui deal; imaginea lui vibra în aerul fierbinte.

Era îngrozitor de cald, ai fi zis că dealul se afla la câțiva centimetri de soare. Nu știam că putea fi atât de cald. Probabil că așa era în Africa, înainte de Marele Exod.

Mai coborâsem odată spre sud. Când am fost în Grecia împreună cu mama ca să vizităm vestigiile din Acropola antică. Da. Ne-am dus la prima oră a dimineții, era în luna ianuarie, am luat cu noi multă apă în sticlele permacool, am înghițit pastile de protecție solară, dar tot n-am rezistat mai mult de cinci minute, după care ne-am întors la automag.

Aici era cel puțin la fel de cald. Ba nu. Mai cald. Era o căldură insuportabilă. Părea să iradieze și din pământ, nu doar dinspre soare, aveai impresia că te coci într-un cuptor din cele care se foloseau în vechime.

Depozitul era construit din beton translucid. Știam că era beton translucid deoarece și clădirea piscinei din Paris era construită din același tip de material (așa îmi spusese mama). Marele avantaj era că nu avea nevoie de ferestre. Lumina trecea prin pereți fără ca din exterior să se vadă înăuntru. Prin urmare, nu vedeam nimic prin ei. Lângă ușa din oțel se găsea o sonerie. Am sunat, dar n-a răspuns nimeni.

Am crezut că voi muri afară, în căldura toridă. Era infernal.

Nici nu mai țineam minte de când nu mai băusem apă. Nu cred că înghițisem niciun strop toată ziua și mă simțeam extrem de deshidratată după atâta alergătură și spaimă. Mi se uscase gura și nu mai puteam să înghit. În vale, imaginea orașului se vedea încețoșată și tremurată. În zonă nu se vedeau construcții plutitoare. Totul părea foarte scund. Marea semăna cu o oglindă clară, de un albastru orbitor. Căldura părea că topește lumea solidă lichefiind-o și că preface apa sărată din depărtare în ceva dur și inexorabil. Vehicule de transport conduse de androizi treceau în viteză pe șinele magnetice.

Nu se vedea nici țipenie de om.

M-am așezat la umbră, dar și-acolo era aproape la fel de cald.

Mi se părea o ironie. După ce reușisem să ajung până aici, aveam să mor din cauza arșiței.

Am încercat să gândesc ce-aș putea să fac. Ar fi trebuit să mă ridic în picioare și să iau următorul tren sau un taxi spre nord, oriunde în afară de Londra.

M-am gândit la cele douăzeci de minute până să ajung acolo, când am luat acel tren aglomerat spre Paris, un altul spre Barcelona 2, apoi un al treilea spre Valencia, pentru ca în final să ajung aici cu taxiul.

De ce venisem aici? Mai bine aș fi coborât la Paris și aș fi încercat s-o contactez pe Rosella din capsula publică a vreunei cafenele. Crezusem că el va fi aici. Cum putusem să fiu atât de naivă? Asta se întâmplă când citești cărți vechi și asculți Neo Maxis. Îți intră în cap numai idei fanteziste.

Am închis ochii și într-o clipă am simțit cum soarele îmi arde pielea subțire a pleoapelor, deși stăteam la umbră.

Încercam să gândesc. Nu era ușor. Ce puteam să fac? Nu-mi venea nimic în minte.

Căldura topește totul, până și gândurile. Nu mai simțeam *nimic*.

Da.

Voiam să dorm, dar știam că, dacă aș adormi, probabil aveam să mor.

În întunericul amestecat cu lumina roșiatică ce pătrundea prin pleoape, mi-am adunat ultimele forțe și am strigat-o cât am putut de tare:

— *Ro-se-lla!*

Și-atunci, poate după o secundă sau un minut sau o oră, nu-mi dau seama, s-a deschis o ușă și cineva a alergat spre mine — o femeie a cărei siluetă părea că se topește în aer.

2

Era din nou la fel.

Mi-am dat seama că așa e viața.

Se repetă.

Da. Viața e ca un cântec al lui Neo Maxis. Versurile sunt mereu altele, dar unele părți — refrenele — devin familiare. Nu sunt întotdeauna perfect identice, dar le recunoști imediat.

În viață se întâmplă tot felul de lucruri și ele nu sunt aceleași, dar seamănă între ele. Când vezi această asemănare, îți dai seama că ceea ce se întâmplă este o a doua șansă, șansa de a vedea ce ai omis prima oară. Și când ți se oferă această posibilitate, trebuie să profiți de ea deoarece îți permite să îndrepți unele greșeli și să-ți corectezi propriile concepții eronate. Pentru că s-ar putea să fie ultima ta ocazie.

Eram întinsă pe jos când mi-am recăpătat cunoștința.

Deasupra mea stătea cineva aplecat — poate salvatorul meu sau călăul meu sau poate puțin din fiecare — și mă privea cu îngrijorare. Era o femeie cu părul lung, tocat și decolorat de soare, îmbrăcată într-un maiou. Avea un piercing într-o sprânceană și ochi negri sau info-lentile negre. Mirosea a alcool.

Mi-am dat seama că mai văzusem acest chip. În automag, în drum spre Paris, când mă ascundeam pe locul din spate. Mi-am adus aminte ce urât se purtase unchiul Alex cu ea. M-am uitat în jur, încercând să-mi dau seama unde mă aflu. Eram într-un birou ciudat care servea și ca dormitor. Pereții cenușii îngăduiau doar o lumină slabă.

— *No te preocupes*, mi-a spus femeia. *No te preocupes, todo saldrá bien...*

Imi ținea la gură o ceașcă.

— *Agua*.

Am băut.

— Tu ești Rosella?

— *Sí*, a răspuns ea. De unde știi? Și cine ești tu?

— Sunt Audrey Castle.

— Castle? a întrebat ea.

Nu era prea plăcut să porți un nume care le provoca oamenilor atâta teamă.

— Ești rudă cu Alex Castle?

— Sunt nepoata lui.

I-a luat câteva secunde până să prelucreze în minte informația și, când a înțeles, teama ei s-a transformat imediat în mâhnire.

Mă simțeam rău din cauza insolației.

Ea a încercat să mă liniștească.

— *Tranquilo, tranquilo*... Liniștește-te. Acum ești în siguranță. Era să mori în canicula de afară, dar acum totul va fi bine. Ai adormit. Te-am adus în casă.

Era o femeie înaltă și viguroasă, dar părea obosită. Avea acel gen de figură care poate fi veselă și tristă, totodată.

A spus ceva în șoaptă, în limba spaniolă.

— Nu înțeleg, i-am zis.

Atunci s-a uitat direct în ochii mei și a spus:

— Imi pare rău.

— Iți pare rău? Pentru ce? Pentru Alissa?

Nu eram supărată când am întrebat-o. Voiam doar să știu adevărul. A fost de-ajuns să văd reacția de pe chipul ei când am amintit de Alissa și am înțeles aproape totul.

Ea a ezitat. A oftat adânc. Și când a început să vorbească, vorbele ei mi s-au părut la fel de fragile ca imaginea tremurătoare a clădirilor ce se vedeau la orizont.

— Nu știu ce știi tu, dar eu regret moartea părinților tăi. Da, este adevărat. Pot să-ți confirm că eu am proiectat-o pe Alissa. Eu am introdus eroarea de funcționare în construcția ei. După cinci săptămâni trebuia să-i omoare pe toți din casă. Inclusiv pe tine. Imi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău... Biata de tine. N-am să mi-o iert niciodată, n-am să pot niciodată...

A început să plângă.

Lacrimile îi șiroiaau pe obraz în timp ce încerca să-mi explice.

— Bunicul meu, Ernesto, era pe moarte. După ce am rămas fără casă și a trebuit să mă mut aici, nu mai avea de trăit decât câteva săptămâni sau zile. Avea dureri mari... Domnul Castle mi-a spus că, dacă fac ce-mi cere, bunicul meu va trăi încă șaptezeci de ani, până la vârsta de 200 de ani. A spus că va beneficia de cele mai bune metode de terapie genică pentru a inversa efectele devastatoare pe care boala le-a avut asupra plămânilor lui și asupra întregului organism. Și-i va opri durerile. Îl va readuce la viață. Pierdusem deja un fiu, iar bunicul era singura rudă care îmi rămăsese.

Rosella încerca să-și stăpânească plânsul.

— Alex Castle a spus că, dacă n-o fac, atunci am să fiu trimisă la închisoare, iar bunicul va muri.

Mă uitam la ea. După ce am auzit asta, am vrut s-o urăsc, dar nu știu de ce n-am putut. Știam că nu a fost vina ei, după cum n-a fost nici vina Alissei. N-a fost vina nimănui, doar a unchiului meu și o clipă l-am urât pentru că el trăia în timp ce părinții mei erau morți.

A fost un sentiment atât de puternic încât era cât pe ce să leșin iar.

— Vreau să-l omor, i-am spus când mi-am adus aminte de urletele lui Daniel și ale părinților mei. Vreau să-l omor pe unchiul meu. Aș vrea să faci ce-ai mai făcut. Adică să transformi un Echo în ceva care să-l omoare.

Ea m-a privit îndelung.

— Dacă îl omori, nu-i mai aduci înapoi pe părinții tăi. Vreau să te ajut, dar răzbunarea nu este o soluție. Tot ce s-ar întâmpla ar fi interzicerea androizilor și lichidarea celor existenți.

Habar n-aveam dacă așa era sau nu. Dar m-a tulburat această informație. M-am gândit la Daniel. Ideea că el ar putea fi distrus mi se părea acum oribilă, deși poate că lucrul acesta se întâmplase deja. Era ciudat. Cu doar câteva zile în urmă îmi doream să trăiesc într-o lume fără androizi. Iar acum mă gândeam că pierderea unuia singur — a lui Daniel — ar fi o catastrofă.

Rosella se oprise din plâns, dar mâinile continuau să-i tremure.

— Am mai încercat să fac asta. Dar el a pus pe cineva să-mi acceseze calculatoarele și a văzut că puneam ceva la cale — nu știa ce anume —, dar m-a amenințat. Știa cât de mult îl iubeam. Și mi-a dat de înțeles că, în fine... n-am putut să risc.

Mi-a povestit că promisiunile unchiului meu s-au dovedit a fi niște minciuni. Mi-a spus că acolo nu era în siguranță. Credea că este următoarea pe lista neagră a unchiului meu.

— Se poartă ciudat. E tăcut. Prea tăcut.

— De ce nu te muți?

— N-am unde să mă duc.

Apoi a început să mă întrebe despre Daniel.

I-am povestit tot ce știam.

— Tu de ce-ai venit aici?

— Daniel mi-a spus că vei avea grijă de mine.

Ea a zâmbit, dar zâmbetul ei nu era unul de fericire.

3

Două ore mai târziu a apărut și el.

Daniel.

A venit imediat după ce a evadat din Zona de Resurecție.

L-am auzit când vorbea cu Rosella la parter.

— Unde este? a întrebat el. Unde este fata? Unde este Audrey? A venit aici?

M-am ridicat din pat. Trebuia să-l văd.

— Nu te îngrijora. E în siguranță. Se simte bine.

În clipa când i-am auzit vocea, am simțit un imens val de ușurare.

— Pot s-o văd? Vreau s-o văd.

Și m-a văzut. A urcat cu levibordul chiar când eu voiam să cobor. De cum l-am zărit, mi-am dat seama că și-a revenit. Era din nou plin de vioiciune. Ceea ce încercase unchiul Alex să-i extirpe nu putea fi extirpat.

Părea că e pe punctul de a izbucni în plâns. *Punctul în care un robot vrea să plângă este punctul în care nu mai poate fi considerat robot*. Auzisem asta undeva. În orice caz, aș fi vrut să trăiască și tata, ca să pot să i-o spun și lui. Aș mai fi adăugat următoarea chestiune: *Dacă în tine există lucruri care nu îți pot fi luate sau distruse, înseamnă că nu ești robot*. Îl priveam și nu mai vedeam în el un Echo. Vedeam pe cineva cu numele Daniel. Cineva la care țineam mai mult decât la oricine altcineva. Cineva care era mai mult decât suma părților lui.

M-am dus la el și l-am îmbrățișat.

— Ai reușit.

— Da. Și tu ai reușit.

I-am simțit trupul lăsându-se greu în brațele mele. Era slăbit.

Nu încăpea nicio îndoială. Îl iubeam. Poate că nu era genul de dragoste din cântecele celor de la Neo Maxis, dar era totuși dragoste. Dragostea este acea parte a sentimentelor tale față de cineva pe care nu le poți explica. Fărâma aceea care scapă rațiunii. Fărâma care rămâne în tine după ce ai îndepărtat restul. Cum ar fi fărâma aceea dintr-un Echo care îl poate umaniza.

Avea urgentă nevoie de apă și zahăr, iar Rosella i-a dat imediat.

— Lucram în Zona de Resurecție. Credeam că n-am să mai plec de-acolo niciodată. Era groaznic, îmi pierdusem orice speranță. Apoi am văzut că tu ai scăpat. Am văzut la știri. Și atunci am...

— La știri? a întrebat îngrijorată Rosella.

Daniel a clătinat din cap.

— Intr-o fițuică intitulată *CastleWatch*. Mi-a dat-o o femeie pe care o chema Leonie.

— Leonie Jenson, am zis eu.

— Da. In fițuică scria că ai fost văzută la gara Hampstead. Și mi-am dat seama că, dacă iei trenul, vei încerca probabil să ajungi aici.

Rosella intrase deja în panică.

— Ai fost văzută? m-a întrebat ea uitându-se la mine. Ai luat un tren direct?

— Nu. Mai întâi spre Paris, apoi spre Barcelona 2, apoi spre Valencia.

Rosella clătina iute din cap, încercând să-și dea seama care era situația.

— E bine, e bine... trei trenuri. Dar Castle știa că tu știi de acest loc? Că știi de mine?

— A zis ceva la un moment dat despre un proiectant Echo din Valencia, dar nu cred că mi-a spus că Daniel a fost făcut aici.

— *Vale, vale*... OK, OK... Dar dacă se știe că te-ai îndreptat spre gară, își vor da seama de restul. Până la urmă vor vedea că ai vrut să-i păcălești, vor cere să vizioneze înregistrările din Paris și Barcelona 2. Domnul Castle își va trimite oamenii și androizii să-ți dea de urmă. Să vă găsească pe amândoi. Dar eu cred că va începe cu tine, a spus Rosella uitându-se la mine.

A încercat să gândească.

— Aș avea grijă de voi până la sfârșitul vieții dacă aș putea — știți că aș face-o —, dar nu pot. De fiecare dată când încerc să ajut pe cineva, ajung să-l pierd, a spus ea cu o privire disperată. Cred că trebuie să plecați. Pun pariu că într-o jumătate de oră va afla că sunteți aici. Nu mai aveți mult timp. Vă va găsi

pe amândoi. Aveți unde să vă duceți?

M-am uitat la Daniel. Daniel s-a uitat la mine. Nu mai aveam pe nimeni pe această lume, nu ne aveam decât unul pe altul.

— Aici nu ești în siguranță. S-ar putea să nu fii în siguranță niciunde pe planeta asta, mi-a spus Rosella. Trebuie să existe un loc...

— Bunica mea locuiește în New Hope, i-am spus.

M-am gândit la bunica, mi-am adus aminte ce nebună mi se păruse când vorbisem ultima dată cu ea, când luase o doză mare de revitalizante. M-am gândit la părinții mei care îmi spuneau să nu mă duc niciodată în vizită la New Hope, darămite să mă stabilesc acolo. Parcă îl și auzeam pe tata: *Audrey, promite-mi că, atunci când vei fi mai mare, nu vei renunța să locuiești pe Pământ decât dacă vei fi nevoită.* Poate că în situația de față eram nevoită. M-am gândit la androizii de acolo, dar acum nu mă mai temeam de ei atât de mult.

— Pe Lună! a exclamat Rosella. Da. Pe Lună! Acolo nu are nicio putere. Poliția de acolo este independentă.

S-a uitat la Daniel.

— Și androizii sunt protejați. Au drepturi pe care nu le au pe Pământ.

Daniel părea ușurat. Imi era groază să mă gândesc prin ce trecuse cât timp a stat în Zona de Resurecție. Nu știam ce se întâmplase acolo, dar ceva îl făcuse să pară vulnerabil. Pielea lui era încă perfectă, iar el era încă puternic, dar avea ceva ce mă făcea să vreau să-l îmbrățișez, să-l înfășor într-o pătură și să-l protejez. Poate că dragostea asta înseamnă. Nevoia de a proteja pe cineva.

— Domnul Castle știe de bunica ta? a întrebat Daniel.

— Da. Este mama mamei mele.

— Dar locuiește pe Lună, a spus Rosella. Acolo veți fi mai în siguranță decât oriunde pe Pământ. Oamenii sunt mai greu de găsit. Există mai puține informații înregistrate despre ei. Sunt mai puțin monitorizați. De aceea criminalii aleg întotdeauna să se refugieze acolo.

— In plus, a zis Daniel care era programat să cunoască o mulțime de lucruri, există 3 000 de apartamente neocupate în Aldrin, cea mai nordică

suburbie a coloniei New Hope. Au construit prea multe în 2113, anul în care a fost înființată, și unele încă n-au fost închiriate sau ocupate abuziv. Am putea să locuim într-unul din ele. O perioadă, cel puțin.

Era cea mai ridicolă idee. O adolescentă om și un Echo să locuiască împreună într-un apartament pe Lună. Ca niște fugari care vor trăi întotdeauna cu teama că va veni o zi când vor fi descoperiți. M-am gândit la fostul meu prieten, Ben. Cel ai cărui părinți simulaționiști hotărâseră să se mute în New Hope. Poate am putea să stăm la el. Dar n-am spus asta cu voce tare. Era totuși o variantă la care puteam apela în caz de nevoie.

Rosella se ciupea gânditoare de buza de jos. A închis ochii. Îi venise ceva în minte. Nu era de bine.

— Nu, a zis ea.

— Nu ce? am întrebat-o eu.

Când a deschis ochii, s-a uitat doar la mine.

— N-ai cum să ajungi pe Lună. E imposibil. Nu vei putea să pleci de pe Pământ. Primul lucru pe care cred că l-au făcut domnul Castle și poliția după ce ai plecat a fost să-ți dea în urmărire generală codul de identitate. Nu vei putea să treci prin filtrele de scanare a retinei și citire a amprentei din portul spațial. Vei fi prinsă și trimisă înapoi la el.

Am simțit că mi se face rău. De dezamăgire amestecată cu teamă. Mă simțeam captivă. Poți să te simți claustrofob când ești închis într-un dormitor, dar și când ești captiv pe o planetă. Claustrofobia n-are legătură cu spațiul, ci cu restricția.

Și cu neputința de a scăpa de pericole.

Inima a început să-mi bată nebunește. Mi s-a zbârlit pielea pe mine. Nu puteam nici să lupt și nici să fug.

Daniel a observat neliniștea mea.

— Am cunoscut pe cineva când lucram în Zona de Resurecție. Un alt Echo — 15 îl chema. Visa să fugă pe Lună, dar n-a reușit. Însă am reținut tot ce mi-a spus: *Dacă n-am fi aici, ar fi simplu să ajungem și noi acolo. În fiecare seară*

pleacă navete spațiale pentru androizi. Din portul spațial Heathrow. Și nu numai. Din toate marile orașe din Europa. Sunt destul de rudimentare. Aglomerate. Clasa Echo. Nu sunt ca navetele cu care călătoresc oamenii, dar ajungi la fel de repede. Și e și ușor să te îmbarci pe ele. N-ai nevoie de cod de identitate, de permis de muncă sau declarație privind scopul călătoriei. Nici măcar nu se face scanarea retinei dacă ești Echo.

— Dar Daniel, asta n-o va ajuta cu nimic pe Audrey. Ea nu este un Echo. Ea ar avea nevoie de codul de identitate.

Atunci mi-a venit în minte o idee care m-a înseninat.

— Rosella, tu faci totul aici, așa-i?

— Ce vrei să spui?

— Faci totul. Tot ce ține de procesul de realizare a unui Echo. Totul se face aici, nu? In locul ăsta.

— Da, a spus Rosella clătinând din cap. De ce?

Dar Daniel înțelesese deja ce voiam să spun.

— Nu, a spus el. Să nu devii ceea ce sunt eu. E imposibil pentru un om.

Nu l-am luat în seamă și am continuat să vorbesc cu Rosella.

— Deci ai putea să-mi aplici pe mână o marcă. Un E. Cum e cel al lui Daniel. Și o marcă de proveniență pe umăr. Atunci aș putea să mă prefac că sunt un produs Castle.

Am inspirat adânc. Speriată de propria mea sugestie.

— Aș putea trece drept un Echo.

Rosella a scuturat din cap.

— Nu, nu se poate.

— Dar ai aici tot ce-ți trebuie, nu?

— Nu ești un Echo. Un om nu poate deveni un Echo.

— De ce? am întrebat. Din cauza umerilor? Că îi am prea lați și urâți? Din cauza mersului? A nasului? Sunt prea mare?

Rosella m-a privit o clipă cu nespusă compasiune.

— Mă bucur că nu mai sunt atât de tânără ca să-mi fac griji aiurea cât privește corpul meu.

— Dar nu sunt perfectă. Un Echo este perfect.

Ochii lui Daniel m-au studiat cu severitate.

— Ești mai mult decât perfectă. Ești frumoasă. Iar perfecțiunea este supraevaluată. Perfecțiunea este cel mai anost lucru imaginabil. Te rog, Audrey. Rămâi om. Oamenii sunt vii cu adevărat.

Rosella a ridicat din umeri.

— Da și nu. Dacă ne-ar dezmembra cineva atom cu atom, n-am fi decât un morman de țărână. Suntem o mulțime de molecule neînsuflețite care împreună capătă viață. Altfel omul nu este decât o mașinărie inteligentă, la fel ca un Echo. Și este posibil să-i contopești pe-amândoi. Uită-te la tine, Daniel.

— Iar eu n-am să devin un Echo, am spus eu. Doar am să mă *prefac* că sunt un Echo. Asta-i diferența.

Știam că de fapt nu era nicio diferență. Știam că, dacă aș arăta ca un Echo, voi fi tratat ca un Echo. Dar alt plan mai bun n-aveam.

— Haide, te rog. Ei caută o fată om, nu un Echo.

— Iți distrugi viața, a spus Daniel. Androizii sunt cetățeni de mâna a doua. Până și animalele de companie au mai multe drepturi. Șoarecii au mai multe drepturi! Până și șobolanii. Tu nu știi ce înseamnă.

Mă simțeam prost într-o oarecare măsură. Mă simțeam ciudat de vinovată, de parcă îmi trădam părinții. Nu acesta a fost visul lor pentru mine. Eu

trebuia să merg la Universitatea Oxford. Asta nu se va mai întâmpla acum. Chiar dacă făceam studii la distanță, tot era periculos. Nu. Eram o fugară. Aveam să devin o anonimă, un Echo anonim. Voi trăi pe Lună, exact locul unde ai mei îmi spuseseră mereu să nu mă duc. Dar nu mai aveam de ales dintr-un milion de variante. Aveam de făcut o singură alegere. Viața sau moartea.

— N-ar fi trebuit să-ți spun, a zis Daniel. Am crezut că ar fi o soluție ca să ne îmbarcăm amândoi pe o navetă.

— Cum? Ascunzându-mi mâinile în buzunare?

— Nu știu...

Rosella se plimba cu pași mari prin cameră.

— Nu e vorba doar de mărci. Ci și de pielea ta. Se vede că e omenească. Orice expert Echo ar sesiza diferența. Cutele, porii și alte imperfecțiuni.

Mi-am pipăit pielea, simțindu-mă deodată rușinată în fața lui Daniel.

Rosella m-a studiat, făcând tot felul de evaluări.

— *Los ojos*, a spus ea. Ochii. Ai ochii căprui. Un Echo Castle are ochii verzi. Un Sempura are ochii căprui. Mai închiși la culoare decât ai tăi. Și eu am ochii căprui. Stai, stai puțin...

Și-a scos lentilele de la ochi.

— Sunt info-lentile cu factor de protecție UVA. Din cele care se poartă în deșertul Spaniei. Nu sunt transparente. Uite, vezi? Am irişi căprui. Ca ai unui Echo Sempura. Le port ca să mă protejeze de soare. Pot să fac rost de altele.

Mi-am pus lentilele la ochi. Rosella s-a uitat la fața și la brațele mele.

— Pentru piele va trebui să intri într-un rezervor. Am trei rezervoare neocupate. Va trebui să intri într-unul. Dacă adaug suficientă cheratină în fluidul de recondiționare, aș putea să fac stratul exterior al pielii tale — epiderma — să semene cu cel al unui Echo.

— E posibil?

— Nu sunt convinsă. Nivelul lichidului urcă foarte încet, înțelegi? N-am cum să grăbesc procesul. Ar trebui să-ți ții respirația sub apă timp de trei minute.

— Pot, am spus eu fără să știu dacă puteam sau nu.

— Ești sigură? m-a întrebat Daniel. Nu ești obligată să faci asta. Poate găsim altă soluție.

— Luna este cea mai bună soluție pentru noi, am spus. N-o să-i treacă prin minte să mă caute acolo pentru că știe că nu pot părăsi planeta. Ca om, adică.

— Și probabil că ar fi ultima persoană din lume care să-și imagineze că un om s-ar transforma de bunăvoie într-un Echo, a spus Rosella care știa că unchiul meu vedea în androizi niște mărfuri și nimic mai mult.

Mi-am dat seama că până la urmă și ea acceptase ideea.

Așa că am trecut la treabă.

Am coborât la parter, unde erau rezervoarele. Niște imenși coconi ciudați, suspendați în aer. Am trecut pe lângă mai multe rezervoare ocupate de androizi aflați în diverse faze de dezvoltare, destinați unchiului meu, presupun, și am ajuns la unul a cărui ușă era deschisă.

— Va trebui să te dezbraci, a spus Rosella.

M-am uitat la Daniel.

— Intoarce-te cu spatele, am spus.

Nu cred că înțelegea rușinea, sau jena față de goliciunea trupului, dar s-a executat.

Am scos hainele de pe mine.

— Hai că poți, a spus Daniel cu privirea ațintită spre o masă de lucru aflată mai la distanță.

— Dacă vezi că nu mai reziști, bați cu putere în ușă... Hai că poți — te vei descurca.

Au fost ultimele cuvinte ale Rosellei înainte să intru în rezervor.

5

Ușa s-a închis automat. Pe măsură ce nivelul lichidului rece a început să crească, eu am început să mă panichez. Ei nu puteau să mă vadă. Dacă eu nu puteam să mă fac auzită? Rezervoarele păreau a fi foarte bine izolate fonic.

Nivelul lichidului creștea. Mai sus, tot mai sus. Până la genunchi, până la mijloc, până la gât. Îmi producea furnicături pe piele. Am încercat să-mi liniștesc respirația așa cum îmi aminteam că mă învățase mama la lecțiile de yoga. *Ca să-ți liniștești respirația, trebuie să-ți liniștești mintea*, îmi spusese ea odată. *Trebuie să-ți liniștești gândurile. Mintea este mereu prea agitată, atenția ne zboară prea ușor în altă parte. Ca un fluture, trebuie să înveți să te așezi în liniște.*

Am tras aer în piept pentru ultima dată când am simțit că fluidul mi-a ajuns la bărbie, sub buze. Apoi am închis ochii și mi-am ținut respirația.

Mi-a venit în minte imaginea părinților mei. Mi-am adus aminte cum mă luau cu ei să înotăm la Paris, sâmbătă dimineața. Tata înota foarte mult pe sub apă. *Cred că am fost pește în altă viață*, zicea el.

În altă viață.

Apoi mi-am adus aminte cum încerca să mă învețe și pe mine. Știind că mie îmi era frică să stau sub apă și voiam să mă opun.

Secretul este să încerci să nu te gândești la nimic... Și să nu te forțezi când faci asta. Imaginează-ți că nu exiști. Că ești doar un element natural din piscină.

Cât timp să fi trecut?

Nu-mi dădeam seama. Mi s-a părut că trecuseră zece minute, dar probabil se scursese doar unul. Și deodată, chiar când credeam că plămânii erau pe cale să-mi explodeze și a început să mă cuprindă panica, s-a mai întâmplat ceva. Am simțit în umăr o durere ascuțită, ca o arsură provocată de un fier încins. Era marca de proveniență. De ce Rosella nu-mi spusese că marca de proveniență se aplica aici, în interiorul rezervorului?

Durerea provocată de arsură a fost atât de intensă încât am deschis gura ca să țip. Am înghițit o gură din acel lichid. Un lichid înțepător, mineral. Am lovit cu mâna cât am putut de tare în peretele rezervorului, dându-mi seama că

nu mai aveam la dispoziție decât o secundă.

Apoi am murit.

Sau așa am crezut eu.

Dar uneori, ceea ce credem noi că este sfârșitul este doar un alt început.

Așa că m-am trezit. Eram goală, deși Rosella îmi protejase intimitatea și căldura trupului acoperindu-mă cu hainele mele.

Și buzele lui Daniel erau lipite de ale mele. Atunci am început să tușesc și să elimin fluidul pe care îl înghițisem și care acum îmi ardea gâtlejul. Daniel îmi făcuse respirație gură la gură. Mă simțeam slăbită fizic, dar puternică într-un mod neștiut. Stătusem în rezervor suficient pentru ca fluidul să-mi netezească pielea.

— A mers, a spus Daniel.

— Îmi pare rău, zicea Rosella. Te mai doare umărul?

— Nu, am mințit eu.

Simțeam că mă usturǎ îngrozitor.

Rosella părea îngrijorată. La început am crezut că din cauza umărului meu. Dar nu.

— Oh, Doamne, nu mai avem timp. Va veni aici. Sau își va trimite androizii.

Apoi a părut și mai neliniștită.

— Mă întreb de ce n-au venit încă.

Deodată am auzit ceva. Un zgomot înfundat. Dar nu venea de-afară.

Eu și Daniel ne-am uitat unul la altul nedumeriți.

Zgomotul venea dinspre unul dintre rezervoare.

— S-a auzit un zgomot dintr-un rezervor, i-am spus Rosellei.

Cuvintele au lovit-o ca o palmă peste față.

— Zgomot... Dar... e imposibil. Nici nu le-am implantat dispozitivul de activare.

Daniel era nedumerit.

— Și ce? Și eu am fost cândva un zgomot într-un rezervor.

— Atunci a fost altceva.

— În rezervoare sunt prototipuri Echo? a întrebat el.

— Da, pentru Castle. Dar nici măcar n-am început să le dezvolt. N-am introdus datele. N-au nici măcar dispozitivul de activare. N-am de gând să-i dezvolt.

Daniel a stat puțin să reflecteze.

— De ce nu? O să se supere dacă nu-i livrezi.

Ochii Rosellei s-au umplut de o sfidare sumbră în timp ce chipul i-a devenit palid.

— Nu-mi mai pasă dacă se va supăra sau nu.

— Până când trebuie să fie gata? am întrebat-o eu.

— Până mâine. Uite încă un motiv pentru care trebuie să plecați cât mai repede.

Am observat o reală îngrijorare pe chipul lui Daniel.

— Ce ai de gând să-i spui?

— N-am să-i spun nimic. S-a terminat.

— Mai bine vino cu noi, i-am propus eu în timp ce-mi încheiam bluza.

Rosella n-a răspuns și s-a dus până la o masă de lucru plină cu tot felul de echipamente. A luat de-acolo un obiect cilindric cu cap de cupru, imprimat cu litera E inversată. Mi-am dat seama imediat ce era.

Un alt zgomot s-a auzit dinspre rezervoare. Rosella părea îngrijorată. A mormăit ceva în spaniolă, apoi a spus:

— Nu mai avem timp... Ar fi trebuit să-ți dau ceva ca să nu simți

durerea...

— Nu contează, am spus, dându-mi seama că lucrurile se precipitau. Pot să suport durerea.

Și am suportat-o. Mi-a apăsat cilindrul pe piele, i-a rotit capul, în timp ce eu mă uitam fix în ochii lui Daniel și el se uita fix în ochii mei, și am simțit durerea, o arsură făcută parcă cu fierul încins, dar am suportat-o fiindcă știam ce însemna acea durere. Insemna libertate.

Rosella m-a privit ca pe un copil cuminte care tocmai își revenise după o operație.

— Gata. Acum este...

Zgomotul s-a auzit din nou. Ne-am apropiat de rezervorul care, la fel ca toate celelalte, era suspendat la treizeci de centimetri de standul electromagnetic.

— Așteptați aici, ne-a spus Rosella. Mă duc la subsol să verific ceva. La calculatoare.

A plecat și m-a lăsat singură cu Daniel. Daniel s-a apropiat de rezervor și eu m-am dus după el.

Simțeam că trebuia să spun ceva, așa că i-am zis:

— Imi pare rău.

— Pentru ce îți pare rău?

— Imi pare rău pentru tot. Pentru că m-am purtat groaznic cu tine când te-am cunoscut. M-am înșelat crezând că toți androizii sunt la fel.

El a zâmbit.

— Majoritatea sunt. Majoritatea fac ceea ce au fost programați să facă. Nu gândesc. Ei îndeplinesc tot ce li se spune și atât. Ei nu cunosc plăcerea oferită de lectura unei cărți — sau de un sărut — dar, pe de altă parte, ei nu cunosc nici durerea. Ei nu au principii morale. Ca să aibă principii, trebuie să experimenteze plăcerea și durerea. Dacă de la ei asta se așteaptă și dacă cineva care are putere asupra lor asta le cere, ei vor face orice — vor ucide chiar.

— Există și oameni care fac la fel.

O clipă l-am privit cu atenție, apoi am continuat:

— Văd că nu te-a schimbat. Operația. Reprogramarea... sau ce a făcut unchiul Alex cu creierul tău...

— Câtva timp am crezut că m-a schimbat. Dar pe urmă mi-am dat seama că eram la fel. Lucrurile esențiale care au făcut din mine ceea ce sunt n-aveau nicio legătură cu programarea. Mai era ceva. Ceva permanent.

— Mă simt atât de vinovată. N-ar fi trebuit să mă salvezi.

— Totul s-a rezolvat. Suntem...

Pentru a patra oară s-a auzit zgomot din interiorul rezervorului. De data asta mai tare, mai puternic. Daniel părea nedumerit și îngrijorat.

— Zgomotul ăsta nu e în regulă. Mi s-a părut prea puternic, chiar și pentru un Echo. Dă-te înapoi.

Abia a spus asta, că s-a mai auzit un zgomot dintr-un alt rezervor, mult mai departe. Apoi din al treilea.

— Nu e în regulă, repeta el.

Chiar atunci s-a întors și Rosella, urcând cu levibordul la etajul nostru. Era foarte tulburată.

— Mi-a spart calculatoarele. A intrat în ele. De fapt, hackerii lui. A programat toți androizii. La nivelurile maxime de forță și agresivitate. Niveluri ilegale. Trebuie să plecați de-aici. Acum. Sunt suficient de puternici pentru a sparge rezervoarele ca să iasă și exact asta o să se întâmple, iar când vor ieși, sunt programați să ne omoare pe toți trei. Tocmai am văzut codul. Trebuie să fugiți. Plecați. Imbarcați-vă pe o navă și plecați pe Lună.

— Dar tu ce-o să faci?

— Eu trebuie să rămân aici, a spus ea.

Vocea îi suna calmă, dar era un calm forțat. Se întâmpla ceva ce ea nu voia să ne spună și de care voia să ne protejeze. Acum vorbea cu un accent spaniol mai puternic, dar tonul îi rămăsese foarte calm.

— Este responsabilitatea mea. Trebuie să reprogramez calculatoarele. Voi trebuie să plecați acum, până nu e prea târziu.

Dar apoi a adăugat pe un ton mult mai ridicat:

— Plecați! Trebuie să plecați! *Vete!*

Însă deja era prea târziu deoarece chiar atunci rezervorul din spatele nostru a fost spart și din el a ieșit o mână care l-a apucat pe Daniel de gât. A ieșit brusc, odată cu lichidul de restaurare ce se scurgea prin spărtură.

Daniel nu mai putea să respire. M-am repezit și am luat marcatorul de pe masă, l-am apăsat cu capătul de cupru pe încheietura androidului anonim și l-am aprins. Dar acest Echo nu era Daniel. Acesta nu simțea durerea.

M-am întors la masă. Erau acolo o mulțime de instrumente care nu știu la ce foloseau. Dar am văzut unul pe care l-am recunoscut. Era un cuțit laser. L-am luat și, după ce l-am activat, m-am întors să tai cu el mâna androidului. Am reușit. Sângele închis la culoare a țâșnit peste tot. Mâna tăiată a rămas încleștată pe gâtul lui Daniel până când el a smuls-o. Ciotul de braț al androidului din rezervor pe care de altfel nu-l vedeam se agita violent. Și din alte rezervoare au început să se audă zgomote. Încă unul a fost spart și din el a ieșit o altă mână.

— Plecați! a strigat Rosella.

Dar noi nu ne înduram să plecăm.

— Nu te pot lăsa aici, a spus Daniel. Tu m-ai făcut. Tu ai avut grijă de mine.

— Te-am abandonat.

— N-ai avut de ales.

— Pleacă *acum*! Acum ai pe cineva de care trebuie să ai grijă. Amândoi. Trebuie să aveți grijă unul de altul. Uneori, ca să salvezi ceva, trebuie să pierzi altceva. Eu n-am nimic de pierdut. Voi vă aveți unul pe altul. Dacă voi ați rămâne și ați muri, iar eu aș scăpa, n-aș putea să mi-o iert niciodată.

— Rosella, tu n-ai avut nicio vină, am spus eu.

— Ascultați-mă, a insistat ea. E foarte simplu să schimb programul. Am de dat două comenzi ca să opresc ce se întâmplă, dar nu cobor acolo până nu sunt sigură că ieșiți de-aici. Și după ce ieșiți, luați mașina mea și mergeți până

la spitalul principal din Valencia, *Clínica Quirón de Valencia*. Căutați-l acolo pe bunicul meu și stați cu el, să fie în siguranță. Vă rog să faceți asta. Scoateți-l din spital. Cred că și el este o țintă.

Asta schimba situația. Daniel a înțeles rapid ce aveam de făcut. De altfel era singurul lucru pe care puteam să-l facem cu informațiile pe care le aveam.

— Bine, a zis el. Vom merge și vom avea grijă de el.

Rosella a coborât la subsol.

Acum se auzeau zgomote din toate rezervoarele, semn că androizii încercau să iasă.

— Să mergem, i-am spus lui Daniel.

L-am luat de mână și amândoi am rupt-o la fugă printre mâinile care se întindeau spre noi, prin bălțile de lichid care se scurgea pe pardoseală din rezervoarele sparte. Am ajuns la ușă, am dat comanda vocală să se deschidă, dar din cauza bubuielilor din ce în ce mai puternice, a fost nevoie de mai multe încercări precipitate și disperate. Odată ajunși afară, sub cerul senin și soarele dogoritor, am fugit repede până în spatele depozitului unde am găsit o mașină. Nu era un automag, ci o mașină terestră. O rablă electrică de prin anii 2070.

Daniel a urcat grăbit în ea. Știa s-o conducă. Numai ce porniserăm pe șoseaua veche și prăfuită pe care nu mai circulau demult mașini, când holofonul demodat de la bordul mașinii a început să sune.

— Alo? a răspuns Daniel.

Atunci a apărut în fața noastră imaginea Rosellei licărind fantomatic.

7

În hologramă, Rosella arăta atât de calmă încât la început am crezut că reușise să reprogrameze androizii ca să nu mai fie periculoși. Însă acest calm aparent ascundea ceva, nu-mi dădeam seama ce deoarece imaginea tremura — o imagine ștearsă din cauza luminii puternice a soarelui.

— Bunicul meu nu este în niciun spital, zicea ea. A trebuit să vă spun asta ca să vă fac să plecați de-aici. El — Ernesto Daniel Márquez — a murit în urmă cu două săptămâni...

Despre ce vorbea? M-am uitat la Daniel.

Toți cei care încă se îndoiesc de faptul că un Echo poate simți emoție ar fi trebuit să vadă ce figură a făcut Daniel în acel moment. S-ar fi convins într-o secundă.

— Nu... nu... Ai spus...

— *Lo siento mucho, de verdad.*

Rosella a închis ochii. Acum nu mai părea chiar atât de calmă. Cred că nici nu-și dădea seama că vorbea în spaniolă.

— Am mințit, Daniel. Sunt om. Oamenii mint. Ascultă, nu e nevoie să mergeți până la Heathrow. S-ar putea să fie prea periculos la Londra. Există un port spațial în Barcelona 2. Acolo va fi mai simplu. Se fac mai puține controale. De-acolo pleacă spre Lună navete spațiale pentru androizi în fiecare seară. Sunt mai rudimentare, dar asta-i viața de android...

Se auzeau zgomote în apropierea Rosellei. Deși nu se vedea clar, n-aveam nicio îndoială că androizii ieșiseră din rezervoare și acum se îndreptau spre ea. S-o omoare...

Daniel a oprit mașina.

— Coboară aici, mi-a spus el.

— Nu, m-am opus eu.

— Coboară! a strigat el.

Era prima oară când îl auzeam ridicând tonul.

Am refuzat clătinând din cap. Mai pierdusem o dată totul. Nu eram

dispusă să risc din nou.

— Nu te întorci singur. În niciun caz. *Exclus.* Rămânem împreună. Și dacă vrei să te întorci, merg cu tine.

Și-a dat seama că n-avea rost să ne certăm, așa că a întors mașina și a început să gonească pe drumul neasfaltat, înapoi spre depozit.

— Nu vă întoarceți, zicea Rosella.

Părea disperată. Privea în jurul ei în toate direcțiile.

— E prea târziu, e prea târziu, e prea târziu... S-a terminat. Să nu vă pară rău pentru mine. *Todo saldrá bien*. Te iubesc, Daniel. Audrey, să ai grijă de el, bine? Acum e în grija ta. Îl vei proteja?

— Îl voi proteja, i-am spus. Promit.

Am văzut o mână apucând-o de umăr. Rosella a închis ochii ca la rugăciune, apoi a rostit o serie de cifre. Probabil un cod.

— *Ocho... cuatro... dos... nueve... cero...*

Daniel le repeta în șoaptă odată cu ea, cu un soi de groază, înțelegând ce se întâmplă.

— Opt-patru-doi...

— Activează... *Activar! Activar!*

Până să-l întreb pe Daniel ce făcea, el a început să strige:

— *Nu! Rosella! Oprește-te!*

Dar era prea târziu. Putea să strige să se audă pe Marte că nu mai avea nicio importanță. Într-o secundă, depozitul a părut că face implozie: totul s-a contractat rapid și a dispărut complet de parcă nici n-ar fi existat vreodată. În locul lui a rămas o gaură perfect rectangulară, decupată în peisajul arid și prăfuit, având aceeași formă ca și depozitul, iar Daniel a reușit să oprească mașina la timp ca să nu cădem în groapa care avea exact dimensiunea subsolului clădirii dispărute.

Cred că botul mașinii s-a oprit la câțiva centimetri de marginea gropii. Nu mai rămăsese nimic din depozit sau din conținutul lui. Doar o cutie mică neagră pe pământul roșiatic, în mijlocul gropii.

— Mașina Neființei, a murmurat Daniel.

Mult timp n-a mai scos o vorbă. Stătea și se uita pierdut prin parbrizul mașinii la peisajul ce fremăta înfiorat în căldura toridă. Se vedeau siluetele scheletice ale copacilor uscați de pe cealaltă parte a gropii. La stânga, dincolo de tufe și cactuși costelivi, se zărea Valencia. Clădirile ei joase și mohorâte, probabil depozite dărăpănate, piețe alimentare și blocuri de locuințe, păreau să se clatine în aerul fierbinte. Șinele magnetice din centrul orașului erau aglomerate. Trei dintre ele se întindeau deasupra mării în direcții diferite.

Stăteam și priveam marea. Era atât de calmă. Tocmai asta este ciudat, că de la distanță pare atât de calmă și de liniștită, dar atât de zbuciumată și de periculoasă când te apropii de ea. Da. Marea era o iluzie. Poate că, dacă am putea privi lucrurile mai îndeaproape, am vedea că lumea este plină de iluzii. Dacă am judeca lucrurile la prima vedere, am fi veșnic orbi. Așa cum fusesem și eu față de toți. Față de Daniel. Față de unchiul Alex. Poate chiar față de părinții mei într-o oarecare măsură.

Incă sufeream după moartea lor. Incă simțeam un gol în suflet, mare cât groapa din fața mea. Durerea era cel mai rău lucru. Și acum o simțea și Daniel.

— A știut, a zis el într-un târziu.

— Ce anume?

— A știut ce urma să se întâmple. A știut că nu avea de dat doar două comenzi. A știut că era prea târziu. Dar a mințit ca să ne salveze pe noi. Un om, să moară pentru a salva un Echo? Oare s-a mai întâmplat asta vreodată?

— Tu nu ești un Echo obișnuit, Daniel, și ea te-a iubit.

Am văzut că i s-au umplut ochii de lacrimi. Incerca din răsputeri să și le rețină, dar nu le-a putut opri. Am stat alături de el și am așteptat. Necazul tot venea până la urmă, iar eu am lăsat lucrurile așa. Mi-am dat seama că avea nevoie să stea și să simtă toată durerea. Să-i dea frâu liber. Dacă încerci s-o blochezi — sau s-o ții la distanță cu ajutorul neuropadurilor — poate fi nesănătos. Ajungi să te simți gol pe dinăuntru, să te transformi într-o Mașină a Neființei. Avea nevoie să simtă ceea ce trebuia să simtă. Iar eu nu puteam

decât să-l las.

M-am uitat pe geam și am văzut o șopârlă aventurându-se încet spre groapa apărută în pământ. Părea curioasă. S-a dus până la marginea ei, a smucit din cap de câteva ori, apoi a fugit iute prin țărâna încinsă de soare spre tufișurile uscate din dreapta noastră.

După un minut — două, trei sau patru — Daniel s-a întors spre mine. Lacrimile i se uscaseră. Nu avea ochii umflați de plâns. Poate pentru că așa e la androizi. Îi avea perfect limpezi și verzi, dar în ei se vedea aceeași durere.

— Audrey, a spus el cu o voce delicată, altfel decât până atunci, de parcă vorbele i-ar fi fost din porțelan. Audrey... prima dată când te-am întâlnit, când ai venit acasă la unchiul tău, m-am uitat la tine și am văzut durerea pe care o simțeai și, uitându-mă la tine, simțeam durerea ta de parcă ar fi fost a mea. Și nu-mi doream, nu-mi doream nimic altceva decât să te ajut să treci peste durerea aceea.

M-a privit cu ochii lui mari, verzi și curați.

— Mă sperii, a zis el.

— Te *sperii*? am tresărit eu. De ce? De ce te sperii eu? Cu ce te sperii?

— Mă sperie faptul că țin la tine, pentru că, atunci când ții la cineva, riști să suferi. Uneori îmi doresc să nu fi știut ce înseamnă să-ți pese de cineva, să-ți faci griji pentru cineva. Îmi doresc să fi fost la fel ca ceilalți. Dar nu sunt ca ei. Știu asta. Nu voi fi niciodată ca ei. Și — și — și... știi ce?

— Ce?

— Chiar și acum, când simt această durere, tot vreau să fiu așa cum sunt. Pentru că noi avem speranța, nu-i așa, Audrey? Și oricât de înfricoșător pare a fi viitorul, merită să trăiești. Viața merită întotdeauna să fie trăită. Mă simt viu, Audrey. Trebuie să fiu viu ca să simt această durere. Noi am cunoscut durerea. Durerea fizică, dar și cea sufletească. Și încă trăim. Nu ne-a înfrânt.

M-am uitat la cicatricea proaspătă de pe mâna mea. E-ul roșu de pe pielea mea cea nouă și fără cusur. Poate că asta era viața. Dincolo de orice iluzie. Un șir de cicatrici.

Da. Așa te maturizezi.

Descoperi durerea, dar în loc să fii paralizat de acea durere, devii mai puternic fiindcă știi că i-ai supraviețuit. Pielea e mai rezistentă când se cicatrizează. Așa că data viitoare, când apare o altă durere, ești pregătit. Ea a făcut ca restul vieții să fie luminată de o rază de speranță, așa cum cicatricea face ca pielea din jur să apară mai netedă și mai frumoasă.

Am rămas acolo câtva timp. Când soarele a început să apună, am pornit la drum.

8

Am mers o oră pe autostrada veche, aproape pustie, cu mintea zumzăind de gânduri pline de speranțe.

Două dintre aceste speranțe erau imediate.

Speram că, atunci când va afla ce s-a întâmplat cu depozitul, unchiul Alex va crede că și noi am dispărut odată cu el.

Drumul era acceptabil, deși se vedea clar că nu mai fusese refăcut de vreo cincizeci de ani. Pe unele porțiuni, asfaltul se tocise de tot, iar pe altele avea crăpături, întinzându-se în căldura toridă ca un șarpe negru-cenușiu, plin de răni.

Deasupra noastră nu existau șine magnetice. Toate se găseau spre est, așa că puteam călători fără să fim văzuți. Oricum, acesta nu era singurul pericol. Daniel îmi spusese că pe autostrăzi nu circulau mașini ale poliției, ceea ce, pe de o parte, era bine pentru noi, dar pe de altă parte, exista riscul să ne întâlnim cu bandiți.

La un moment dat ne-am speriat când trei bărbați și o femeie pe motociclete-amfibii ne-au ajuns din urmă. Toți erau îmbrăcați în negru și nu purtau căști.

— Dacă își vor da seama că suntem androizi, vor vrea să ne fure, mi-a spus Daniel. Ai grijă să nu-ți vadă E-ul de pe mână.

Motocicletele-amfibii s-au apropiat de noi, dar oamenii nu ne-au dat prea multă atenție — poate pentru că ne deplasam cu o mașină atât de veche — și curând s-au îndepărtat. Eu însă m-am simțit în continuare îngrijorată. Am înțeles câte pericole mă pășteau acum, când eram și eu un Echo.

Drumul traversa o parte a unui oraș. Tarragona.

Am văzut un indicator spre un magazin și ne-am îndreptat într-acolo. Magazinul nu arăta prea promițător. Ne trebuiau doar câteva lucruri esențiale. Eu aveam nevoie de mâncare sau de un suc cu conținut ridicat de grăsime. Daniel avea nevoie de zahăr. Amândoi aveam nevoie de apă.

Nu cred că mai intrasem vreodată într-un magazin de la sol. (De fapt nu

mersesem în magazine din lumea reală decât foarte rar, iar atunci când ieșeam la cumpărături, mă duceam numai la Trandafirul Alb din Yorkshire și în alte malluri suspendate.) Inăuntru existau doar două șiruri de rafturi.

Pe un șir erau expuse la vânzare revitalizante, ceea ce-mi arăta clar că mă aflam într-un loc dubios, deoarece vânzarea revitalizantelor în magazine nu era permisă niciunde în lume. M-am plimbat printre rafturile cu spray-uri de ciocolată și pilule din scoarță de tapa, încărcătoare Sempura pentru mentalmessenger, plasturi medicinali și capsule cu factor de protecție solară. Am găsit zahăr și un suc cu conținut ridicat de grăsime, dar apa, ca peste tot în Spania, se vindea la casă.

A vorbit doar Daniel deoarece el vorbea fluent limba spaniolă. Bărbatul care ne servea m-a măsurat din cap până în picioare. Avea părul împletit în codițe lungi și albastre și un tatuaj mișcător pe braț, cu un tigru care rägea silențios. Nu purta cămașă, așa că am văzut o lumină slabă ce-i iradia din piept. Era un dependent de revitalizante. Omul a zis ceva către mine.

— Ce-a spus? l-am întrebat pe Daniel.

— A spus că are nevoie de o fată Echo care să-l îngrijească.

M-au trecut fiorii.

Omul a zâmbit când s-a uitat la mine, dar ochii lui nu mă vedeau pe mine.

— Acum sunt doar un obiect, am spus în timp ce ne îndreptam spre ieșire.

— Nu, nu ești. Nu ești un Echo. Nici măcar eu nu mai sunt un Echo.

— Dar așa ai fost conceput.

— Intr-un fel, da.

Daniel mi-a povestit despre copilul mort al Rosellei. Mi-a spus toată povestea firului de păr pe care femeia l-a păstrat în medalion.

— Eu sunt 0,01% om, a spus el.

0,01% nu părea mult, dar atunci părea a fi totul. Probabil că a fi puțin om însemna să fii om în totalitate. Probabil că era ca atunci când ești îndrăgostit.

Nu poți să fii puțin om după cum nu poți să fii puțin îndrăgostit. Insemna totul sau nimic. Un strop într-un ocean. Și poate că până la urmă a fi om nici măcar nu are legătură cu ADN-ul. Poate că are legătură cu capacitatea de a iubi, chiar dacă știi că dragostea este ceva irațional. Da. Poate că a fi om însemna să fii irațional.

— Inseamnă că niciunul dintre noi nu aparține acestei categorii, am replicat eu.

Aparținem doar unul altuia, m-am gândit eu, dar n-am spus-o cu voce tare deoarece aș fi murit de rușine.

— Probabil că unchiul meu crede că am murit amândoi, am spus eu în timp ce ieșeam din atmosfera excesiv de umedă a magazinului în arșița de-afară.

— Sper.

După cum vorbea, mi-am dat seama că Daniel nu era prea convins.

Am băut puțin suc. Era grețos. Se stricase din cauza căldurii. Am renunțat la el. Îmi chiorăriau mațele de foame.

Am mai mers puțin și am ajuns în Barcelona 2. Orașul, cel puțin așa cum se vedea de pe autostradă, era exact opusul Valenciei: modern (nimic din ce vedeai acolo nu era mai vechi de cincizeci de ani, evident), strălucitor, cu clădiri suspendate sclipind în lumini turcoaz, verzi și albastre pe cerul care începea să se întunece. Lumina albastră provenea de la un logo uriaș al companiei Castle, o hologramă imensă care plutea pe cer. Mă uitam la ea și aveam impresia că unchiul Alex mă urmărește. M-am cutremurat. Nu mă îndoiam că, dacă mă va vedea din nou sau dacă va afla că trăiesc, atunci voi fi ca și moartă. La fel și Daniel. Portul spațial se afla puțin mai spre nord, așa că ne-am îndreptat într-acolo.

Mă uitam la Daniel în timp ce conducea. El nu va îmbătrâni niciodată. Va arăta așa întotdeauna. Asta mă speria. Eu nu voi arăta mereu la fel. Voi îmbătrâni. Asta se întâmplă cu oamenii. Și oricâtă cheratină voi pune pe mine, tot om voi rămâne. Dacă voi ajunge la vârsta de patruzeci de ani, de optzeci

sau 150 de ani, îmi voi arăta vârsta și mă voi simți ca atare.

Dar ce se întâmpla cu androizii? Ei rămâneau neschimbați. Sigur, după zece ani urmau să fie înlocuiți de modele mai noi, dar un Echo — cu o îngrijire corespunzătoare — putea foarte bine să continue să existe la nesfârșit. Prin urmare, dacă viitorul meu însemna să rămân cu acest băiat Echo, într-o bună zi eu voi împlini o sută de ani, iar el va arăta tot de șaisprezece de ani. Odată conceput să fie un băiat Echo, va rămâne pentru totdeauna un băiat Echo.

Da, lucrul acesta mă speria. Dar mă săturasem să fiu speriată. Până nu demult mă speriasem și de Daniel. Poate că nu poți să-ți trăiești viața decât dacă înfrunți lucrurile care te sperie.

Vedeți, aproape toată viața de până atunci mi-o trăisem privind spre viitor, plănuind să urmez cursurile Universității Oxford și să le fac pe plac părinților mei. Întrebându-mă cum le voi face pe plac în continuare ca adult, în condițiile în care mama voia să ajung un om de succes și să am bani, iar tata voia să trăiesc asemenea lui — doar pe baza unor principii.

În ultimele zile trecutul mă chinuise. Tot încercase să mă sufoce. Ba fusesem ca și moartă cu neuropadurile pe tâmple, ba îmi doream să mor când le scoteam.

Dar în momentele acelea nu mă mai gândeam nici la trecut, nici la viitor. Trăiam în prezent și prezentul mi se părea intens și real asemenea cerului de deasupra noastră și a imensei navete luminoase care tocmai se contura la orizont.

Daniel. Jurnal mental 4.

1

Eram la jumătatea drumului spre Lună. Zburam de patru ore, patruzeci și opt de minute și cincisprezece secunde.

Condițiile de călătorie nu erau tocmai grozave.

Stăteam înghesuiți, ceea ce era de așteptat într-o navetă pentru transportul androizilor. In afară de noi, acolo mai erau încă 308 androizi.

Raportul dintre azotul și oxigenul din aer era ușor disproporționat. Cantitatea de azot era de aproape 80% în loc de 79%. Asta mă făcea să mă simt obosit și știam că Audrey se simțea și mai obosită, dar era conștientă că trebuia să rămână trează pe aproape toată durata călătoriei ca să nu stârnească suspiciuni.

Fără îndoială că ea avea nevoie de ceva mai mult decât soluția de apă cu zahăr, singura hrană disponibilă.

— Nu e cine știe ce sacrificiu, îmi șoptise ea. Am să rezist.

Probabil că se simțea ciudat știind că ea era singura ființă umană de acolo. Dar și eu mă simțeam ciudat. Nu mai eram la fel ca ceilalți. Ei nu făceau decât să stea față în față pe băncile acelea lungi, cu privirile ațintite drept înainte, spre pereții interiori ai aeroscutului. Nu-i interesa să se uite prin hublouri, la planeta pe care tocmai o părăsiserăm. Sfera albastră, acoperită cu rotocoale de nori, locuită de 13 428 602 881 de oameni și 6 290 000 000 (nu se cunoaște numărul exact) de Echo, toți trăind laolaltă și, totodată, la o distanță infinită unii de alții.

— De ce era atât de rău? m-a întrebat ea cu glas scăzut. Unchiul Alex, la el mă refer. Cred că tata habar n-a avut că era așa.

— Nu știu. Poate că într-o zi vei afla. Se pare că oamenii sunt niște ființe foarte complicate.

— Pe de o parte nu cred că aș vrea să aflu. Sper că tata n-a știut... Mă tem că s-a întâmplat ceva pe vremea când erau copii... Ceva ce n-am să aflu niciodată.

— Audrey, te rog, liniștește-te. Ce-a fost a fost. Nu mai putem schimba

trecutul. Dar viitorul ne aparține...

— Da, a spus ea somnoroasă. Viitorul ne aparține...

Până la urmă n-a mai rezistat. A adormit cu capul sprijinit de umărul meu. Ritmul respirației i-a scăzut la zece respirații pe minut. Femeia Echo de vizavi de mine a observat. Avea capul ras și fusese concepută pentru forță fizică.

— A ratat ultima reîncărcare, i-am explicat eu zâmbind.

Audrey îmi împărtășise temerile ei în timp ce așteptam în portul spațial ca să ne îmbarcăm pe navetă. Era îngrijorată de faptul că nu arăta suficient de bine, deși avea o piele nouă.

— Până și androizii bătrâni și ridați sunt bătrâni și ridați la modul perfect, zicea ea. Nu arată deloc ca niște oameni.

Se temea că era imperfectă chiar și după standardele umane. Era nemulțumită de umerii ei, de nasul ei și de mersul ei. Am început să-mi dau seama că oamenii au o părere deformată despre ei înșiși, deoarece nimic din ce zicea despre înfățișarea ei nu corespundea realității.

Majoritatea androizilor de acolo mergeau la muncă fizică, judecând după aspectul lor (treizeci dintre ei erau de fapt exact același model — bărbați solizi cu părul pieptănat în creastă, și eram convins că, dintre toți, eu eram singurul prototip). Imediat după ce am urcat în navă, am tresărit când am văzut că în fața mea, dar ceva mai încolo, s-a așezat 15. Bineînțeles că nu era 15 pe care îl știam eu, ci unul dintre cei 5 000 de 15 care există în lume.

Eu trebuia s-o protejez pe Audrey, iar ea trebuia să mă protejeze pe mine.

Niciunul dintre noi nu făcea parte dintre ceilalți, așa cum s-ar fi zis. Noi urma să fim o lume a noastră, un univers în doi, și asta era bine. De fapt, era incomparabil mai bine decât un univers al unuia singur.

Ea însemna totul.

Ea însemna speranță, teamă, iubire și durere.

Ea era cât se poate de vie. Iar a fi viu înseamnă a avea posibilități și incertitudini. Viața este ceva irațional, iar iraționalul nu poate fi cartografiat. De

aceea, în fiecare viață — în fiecare viață adevărată — există o încrengătură de alte vieți, ca în grădina potecilor ce se bifurcă despre care citisem cândva. Să iubești pe cineva este un proces prin care îl ajuți pe celălalt să găsească cea mai bună variantă dintre viețile posibile și să o trăiască.

Ea a continuat să doarmă.

Prin hublou nu se mai vedea Pământul. Se vedea doar bezna adâncă a spațiului, punctată de stele albe și strălucitoare. Sori îndepărtați, dintre care cel mai apropiat știam că se află la o depărtare de 42421 de ani-lumină. Și totuși se vedeau. Gândurile îmi rătăceau aiurea așa cum nu se întâmplă în cazul unui Echo. Mă gândeam că lumina era asemenea speranței. Îi lua mult timp să ajungă la tine, dar până la urmă tot ajungea dacă o lăsai să vină.

Apoi am zărit-o.

Era destinația noastră, colonia New Hope.

Un dom imens, lângă întinderea întunecată, de culoarea bazaltului, a Mării Liniștii, cu o suprafață ce măsura 938 de kilometri pătrați. Se vedeau lumini strălucitoare, străzi ce se intersectau, formând arii geometrice ordonate, pline de clădiri construite din materiale ieftine, holo-reclame luminoase și tronsoane de șine magnetice încă neterminate.

În timp ce ne pregăteam să aterizăm în portul spațial (aflat la o distanță de 2,7 kilometri de dom, dar conectat de acesta printr-un lung tunel transparent prin care se vedea traficul greoi al vehiculelor de pe Lună), am zărit suburbia nordică a așezării Aldrin, locul unde aveam să ne stabilim noi. Era cea mai întunecată zonă, slab luminată, cu multe case încă neocupate. 68% dintre ele erau neocupate. (Informațiile implantate în creierul meu îmi veneau în minte de fiecare dată când ajungeam într-un loc nou. Nu erau multe locuri mai noi decât Aldrin sau chiar New Hope.) Probabil că nu arăta foarte promițător și nici nu aducea prea mult cu străzile pline de verdeață și vilele somptuoase din nordul Londrei, dar tocmai în asta constă frumusețea libertății și a fericirii. Că nu arată întotdeauna așa cum te-ai aștepta. Și totuși, eu am recunoscut-o când am văzut-o.

Am scuturat-o ușor pe Audrey ca să se trezească.

— Audrey, am ajuns.

Ea s-a trezit cu greu. A clipit buimacă. Cred că timp de două secunde nici nu și-a dat seama unde se află sau ce trebuia să se prefacă a fi.

— Unde? a întrebat ea.

Atunci am spus un cuvânt pe care nu-l mai rostisem niciodată. Un cuvânt care m-a făcut să mă simt minunat când l-am rostit:

— Acasă. Am ajuns acasă.

Audrey a zâmbit, deși în clipa când nava a aterizat, am citit o umbră de teamă în ochii ei, așa cum probabil se citea și în ochii mei. Dar nu era o teamă ca acelea pe care le trăiserăm până atunci. Temeri care aproape că ne copleșiseră. Nu, aceasta era doar teama de necunoscut. Teama care apare atunci când îți dai seama că viitorul nu poate fi cunoscut dinainte deoarece ascunde atât de multe cărări și posibilități. Era cea mai plăcută teamă, amestecată cu speranță și entuziasm.

Ea s-a uitat la peisajul cenușiu și arid de-afară, spre un dom mai mic ce se vedea mai departe, chiar în mijlocul întinderii seci și moarte a Mării Liniștii. La o jumătate de kilometru distanță. Se vedea parcă și niște iarbă în domul acela. Recolte. Părea a fi o fermă. Încercau să realizeze imposibilul: să cultive plante în solul sterp al Lunii.

Intr-un fel asta vom încerca și noi să facem. Nu neapărat să lucrăm la o fermă — deși nu vom exclude nici această posibilitate (nu vom exclude nimic) —, ci să construim o viață pornind de la zero.

Ea m-a strâns de mână. Nouă minute și treizeci și șapte de secunde mai târziu, aveam să pășim afară, în aerul mult mai proaspăt și mai curat decât cel din navetă.

— Aici o vom lua de la capăt, am spus eu. Ești pregătită?

— Da, a răspuns ea în timp ce urcam în levibord. Sunt pregătită.